Sandra Brown collection

1

Liza, dragostea mea

Dixie Browning

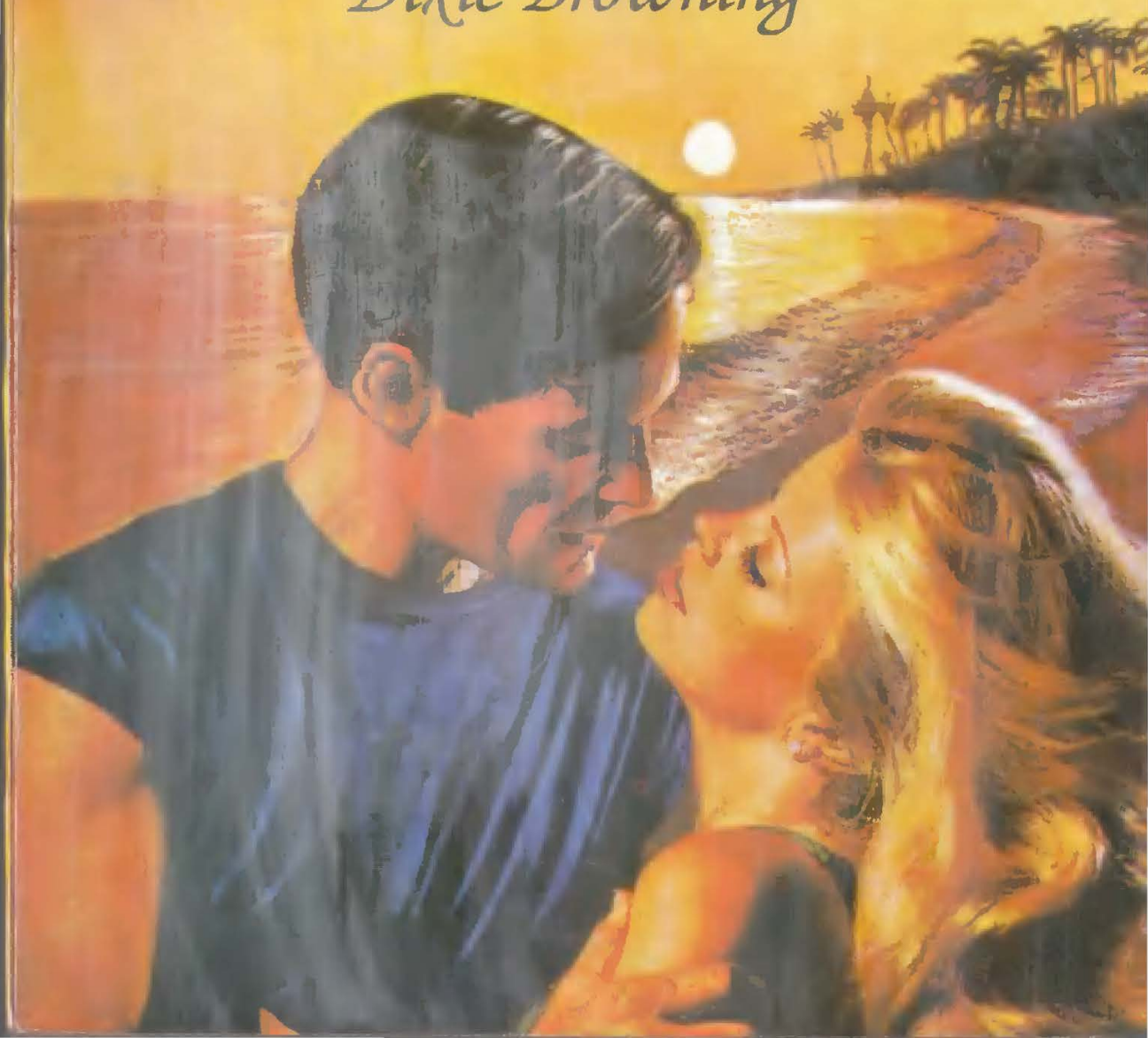

Dixie Browning

Liza, dragostea mea

ISBN 973-96453-5-6

Dixie Browning

Liza, dragostea mea

Traducere în limba română de Ligia Nicolescu

EDITURA CARMEL
1994

© Dixie Browning 1986

Toate drepturile sunt rezervate
EDITURII CARMEL

1

Trebuia oare să râdă sau să plângă? Liza ridică din umeri şi-şi azvârli valiza pe canapeaua din spate a bătrânului său automobil. Valul vieţii o aruncase din nou în prăpastie, iar ziua începuse cu un abis de incertitudini.

N-are nici un rost să mă gândesc la ce va fi mâine, îşi spuse singură. E-ntotdeauna suficient timp pentru a-ţi rezolva problemele, pe măsură ce ele se ivesc. Se aşeză la volan şi, înainte de a demara, mai privi o dată ferestrele apartamentului pe care-l împărţea cu prietena sa, Carol Davenport.

Ia să vedem... Un bileţel pentru a o anunţa pe Carol de plecarea în week-end? S-a făcut. Udarea plantelor? Ei! Asta a uitat-o! În schimb, a-nchis bine aerul condiţionat. O economie apreciabilă, acum când intrase în rândul celor ce-şi căutau de lucru.

Liza oftă din greu, amintindu-şi de scena de-acum câteva ceasuri, când se aflase faţă-n faţă cu directorul ei. Începând de luni, va trebui să se lanseze în studierea anunţurilor de la Mica Publicitate, dat fiind

că de-acum nu mai făcea parte din casa Barnes & Taylor. Totuşi, ei îi plăcuse foarte mult acolo. Aceasta era casa de mode cea mai şic din oraş. Liza fusese angajată aici ca vânzătoare, dar înălţimea şi silueta ei i-au atras atenţia şefului personalului, care i-a propus să prezinte colecţiile de modele, în faţa bogatei clientele a salonului.

Astfel, începuse să evolueze într-o atmosferă uşoară şi luxoasă. Munca aceasta nu corespundea deloc profesiei sale de arhitect dar, singură pe lume cum era, nu-şi putea permite s-aştepte la nesfârşit o propunere mai interesantă.

Şi iat-o obligată să-şi ia rămas bun de la cariera sa de manechin! Bătrânul domn Barnes fusese intransigent. Trei întârzieri în aceeaşi săptămână! O asemenea nepăsare era intolerabilă! Dar cum i-ar fi putut explica? Dezvăluindu-i că-şi petrecuse nopţile în discotecile la modă, în compania lui Todd Hardely?

Da... Todd Hardely. Moştenitorul familiei Hardely din Virginia, familia cea mai importantă din toată regiunea.

Intrase-n viaţa ei acum trei săptămâni, când uşile liftului s-au deschis, dezvăluind privirilor ei superba lui siluetă. Paşii lui s-au estompat în mocheta groasă de la Barnes & Taylor.

El dorea ceva original, roşu, preferabil din mătase. Ce măsură? Păi...

Ochii săi s-au oprit pe Liza. A dezbrăcat-o din priviri, cu un aer de cunoscător:

– Dumneata, draga mea, ai putea să-mi serveşti drept manechin? Chiar aşa: carnaţie perfectă, siluetă perfectă, iar prin aceasta nu exagerez cu nimic – perfectă!

Această întâlnire fortuită, a devenit punctul de plecare al unei idile, perfectă şi ea. Liza nu reuşea să-şi mai revină. Sigur... Todd nu era primul ei flirt. La cei douăzeci de ani ai săi, era considerată a fi o fată foarte frumoasă şi, pe deasupra şi foarte independentă, deoarece, cu acordul mamei sale vitrege, locuise singură de când ieşise de pe băncile liceului. Todd a antrenat-o într-un vârtej ameţitor de recepţii, de picnicuri, de cockteiluri. Cu el, totul mergea foarte repede. Banii se cheltuiau cu uşurinţă, peisajele alergau pe lângă ea, în timp ce şedea în maşina lui – Ferrari, capitonată cu piele roşcată, nopţile erau nebune pe pistele de dans ale celor mai selecte cluburi din Virginia.

În dimineaţa aceasta, n-ai fi trezit-o nici cu explozia unui cartuş de dinamită. Todd o adusese acasă pe la trei. Ea se luptase vreme-ndelungată în braţele lui, sub ploaia de sărutări, fără însă a-i ceda. Rugile fierbinţi ale tânărului, nu serviseră la nimic.

– Oh, Liza! De ce mi te refuzi? Tu mă scoţi din minţi. Pentru-ntâia oară-n viaţa mea îmi pierd capul după o femeie. De ce să nu spui da, Liza?

Îi murmurase de mii de ori la ureche aceleaşi întrebări.

– Încă nu, Todd. Aşteaptă.

– De ce s-aştept? Deci nu mă iubeşti deloc?

– Ba da.

– Te-ndoieşti de sentimentele mele?

– Nu, Todd. Dar... Este pentru prima oară, înţelegi? Trebuie să veghez asupra reputaţiei mele. Eu am trăit singură de la şaisprezece ani. Bărbaţii pe care i-am întâlnit, au avut tendinţa de a deduce din asta că aş fi foarte libertină.

Todd a clătinat din cap, cu pupilele dilatate de dorinţă.

– Nu-nţeleg decât un singur lucru – te vreau. Vino cu mine. Plecăm împreună-n week-end. Mergem la Annapolis...

– Imposibil. Lucrez.

– Atunci, când?

Ea a ridicat din umeri.

– Curând...

Amintirea scenei aduse o adiere de surâs pe buzele Lizei. De unde să fi ştiut, când pronunţase fraza aceea, că după câteva ore, va lua drumul spre Annapolis?

Acesta era unicul avantaj al concedierii ei. În sfârşit, putea dispune de week-end-urile ei. I-a telefonat lui Todd, pentru a-l avertiza de sosirea ei, dar acesta plecase deja. Ce dacă? Liza ştia că vasul lui era ancorat în port până a doua zi. Se amuza aprioric de uimirea lui, atunci când o va vedea urcând la bordul iahtului lui.

Gândurile i-au fost împrăştiate de claxonul unei maşini, care trecu pe lângă ea în trombă, în timp ce

conducătorul ei îi aruncă o privire ucigătoare. Un filozof, ridică Liza din umeri. Vechimea automobilului ei o-mpiedicase să accelereze mai mult. Mecanicul i-a atras atenţia asupra acestui lucru după ultima reparaţie. Pneurile erau uzate, rezervorul de ulei curgea... Dacă Liza s-ar fi distrat, depăşind şaizeci la oră, vehiculul ei ar fi fost condamnat la moarte. Trecută la şomaj, fără un sfanţ în buzunar, nici nu se pune problema achiziţionării unui model nou!

A ajuns la Annapolis la sfârşitul după-amiezei. Nu cunoştea oraşul şi a pierdut mai mult de-o oră cu ambuteiajele. Unde naiba se aflau docurile alea? Când plecase, nici nu-i trecuse prin minte că-i va fi greu să le găsească. Dar la vederea sutelor de catarge metalice, scânteind în apusul de soare, Liza a simţit că i se face rău. Aşa de multă lume frecventa golful Chesapeake?

Unul după altul, se succedau garduri metalice, întru totul asemănătoare. În sfârşit, a dat de o barieră înconjurată de colaci de salvare şi de ancore. N-avea nici o plăcuţă care să-i indice că se află pe drumul cel bun, dar Liza a decis că nu poate fi vorba decât de iaht-clubul lui Todd.

Şi-a parcat maşina şi a-naintat către poarta de la intrare. Imediat, ca ieşit din pământ, a apărut un paznic, care s-a îndreptat către ea şi i-a barat calea:

– Proprietatea Ministerului Marinei, doamnă. Este strict interzis accesul civililor pe acest chei.

– Oh, nu!

Exasperată, Liza lăsă să-i scape un suspin. Hotărât lucru, ghinionul o urma pretutindeni. În anumite zile, îi trecu ei prin minte, ar fi mai bine să rămâi acasă-n pat. Brusc, simţi cum o cuprinde oboseala. Începu s-o chinuie foamea. Nu-nghiţise nimic de azi dimineaţă. Micul ei dejun – o ceaşcă de cafea dată-n grabă pe gât, înainte de a alerga la Barnes & Taylor – i se păru acum nespus de-ndepărtat.

Înţelegând nefericirea tinerei femei, paznicul o întrebă:

– Ce căutaţi, de fapt?

– Iahtclubul.

– Aţi trecut pe lângă el. Se află-n cealaltă parte a portului. Dar...

Militarul aruncă o ocheadă rapidă către caroseria prăfuită a automobilului ei:

– ...dacă nu cunoaşteţi pe nimeni acolo, nu veţi putea intra. Iahturile sunt păzite tot aşa de straşnic, precum bijuteriile Coroanei!

Puţin vexată, dar totuşi recunoascătoare pentru informaţie, Liza se strădui să arboreze un mic surâs.

– Mulţumesc.

N-avea rost să-i explice că avea o-ntâlnire pe cea mai frumoasă ambarcaţiune a clubului „HARDELY EVER", cu cel mai seducător moştenitor din comitat. După o uşoară fluturare a mâinii, în semn de rămas bun, ea se reaşeză la volanul maşinii sale şi urmă instrucţiunile marinarului.

Acesta nu exagerase cu nimic, descriind luxul şi precauţiunile luate pentru paza clubului, se gândi

Liza, ajunsă-n faţa porţilor blindate, care opreau accesul. Un paznic, închis într-o gheretă, o-nvălui cu o privire suspicioasă. Ce şi-o fi-nchipuit el? Că ea ar fi o teroristă, care ascunde o bombă sau o fetişcană, pornită-n urmărirea vreunui matelot?

– Ce doriţi?

Liza optă pentru calm. Surâse suav.

– Să intru la iaht-club.

– Aveţi permis?

– Nu. Sunt aşteptată de domnul Hardely.

– Un moment...

Paznicul ridică receptorul unui telefon şi, fără a o slăbi din ochi, se adresă căpităniei:

– Regret, domnişoară, spuse el, punând receptorul în furcă. Iahtul domnului Hardely a părăsit portul. Diseară, va acosta la St. Michaelis...

– Oh, nu!

Îşi muşcă unghia degetului mare.

– De când a plecat?

– De aproximativ o oră...

Şaizeci de minute preţioase! Exact timpul pierdut învârtindu-se fără rost în ambuteiaje şi pe cheiuri. Pentru prima oară în acea zi, îi veni ideea că s-ar putea să nu-l mai revadă pe Todd. Plecase-n grabă, cu doar câţiva dolari în buzunar, sumă insuficientă pentru a-şi putea oferi o masă la un restaurant. Şi totuşi, avea urgentă nevoie să-şi refacă forţele! Stomacul gol o făcea să sufere. La câţi kilometri o fi St. Michaels?

Îi mulţumi paznicului şi se urcă iarăşi în maşină. Conducea fără grabă pe cheiuri, căutând un locşor liniştit, unde să se oprească şi să studieze harta rutieră. Va profita de ocazie, pentru a-şi înghiţi sandvişul cumpărat pe autostradă, la staţia de service, unde-şi făcuse plinul.

Se-ndreptă către unicul copac ieşit din beton, care se-nălţa nu departe de-acolo. Soarele îmbrăţişa orizontul. Cablatura clincănea sub suflarea lină a vântului ce venea din largul mării. Liza şi-a oprit vehicolul, şi a scos la iveală gustarea şi harta.

Sandvişul, compus dintr-o feliuţă subţirică de brânză, aşezată pe pâine neagră, nu arăta deloc apetisant. Un măr, completa meniul destul de frugar. Ea s-a aşezat pe jos, cu spatele sprijinit de trunchiul copacului şi, fără a se opri din mâncat, a-nceput să-şi consulte harta.

Urmând cursul râului în zbor de pasăre, St. Michaels era la doi paşi. Pe şosea, trebuia să facă un ocol de vreo şaizeci de kilometri, pentru a ajunge exact în portul care-nconjura estuarul Chesapeake. Ceea ce reprezenta încă o oră bună de mers...

Şi ce dacă! N-avea deloc intenţia de a se-ntoarce acasă. Moralul ei era prea coborât, pentru a suporta o seară solitară, faţă-n faţă cu un viitor dintre cele mai sumbre...

Sandvişul mirosea a rânced, în schimb mărul era delicios. O rază de soare i-a mângâiat vârful nasului, ceea ce i-a mai ridicat puţin moralul. Totuşi, viaţa merita să fie trăită. Era tânără, frumoasă. Ce motive

avea să se plângă? Că portmoneul îi era gol? Era obişnuită cu asemenea inconveniente. S-a întreţinut singură de la şaisprezece ani. De ce, dintr-o dată, n-ar mai fi în stare să-şi acopere singură nevoile?

Un geamăt trist a-ndepărtat-o de la meditaţiile sale. La câţiva metri de ea, un câine cu priviri pline de iubire, aştepta, dând energic din coadă. Mai degrabă o căţea. Părţile laterale ale animalului erau deformate de o sarcină avansată. Coastele ei ieşeau trist prin piele.

– Oh! Sărmană micuţă! Sper că un suflet caritabil a pregătit un locşor călduţ pentru puiuţii tăi. Dar văzând cât eşti de slabă, mă cam îndoiesc de asta. Ţi-e foame?

Căţeaua suspină cu un aer patetic. Părea să fi înţeles vorbele Lizei.

– Uite, mi-a mai rămas o jumătate de sandviş. Nu-i prea atrăgător, dar, în situaţia ta, mă-ndoiesc c-o să faci...

Căţeaua a-nghiţit totul rapid, după care a dat şi mai abitir din coadă şi s-a aşezat. Recunoştinţa i-a umezit ochii de culoarea răşinii.

– Uite, mi-a mai rămas doar un cotor de măr, pe care ţi-l pot oferi. Dar n-o să-ţi placă...

Întinse mâna şi-i mângâie botul cu căldură...

– Ce-o să se aleagă de tine, biet animal? Mi se pare că ai cam ajuns la limita de suportabilitate. Şi, dacă n-ai nici un stăpân, au să te ia hingherii cu pui cu tot...

Brusc, fără să se mai gândească, Liza se ridică-n picioare. Scoase din portbagajul maşinii un pled vechi, cu care acoperi bancheta din spatele automobilului şi deschise larg portiera acestuia.

– Hai, vino! N-o să te las aşa...

Abia la câţiva kilometri de St. Michaels, Liza şi-a dat seama de ceea ce-nsemna această adopţiune. Cum va reacţiona Todd, văzând-o debarcând cu o căţea cu pui în burtă şi plină de purici, gata să suprapopuleze cei douăzeci de metri ai iahtului lui, cu căţeluşi înfometaţi?

Dar de ce să-şi facă griji? N-o asigurase el de sute de ori că adora câinii? Avea chiar câţiva spanieli bretoni, ai căror străbuni străluciseră la concursurile canine.

– Evident, pedigriul tău lasă de dorit. Dar nimeni nu va-ndrăzni să-ţi reproşeze asta acum, când te afli într-o asemenea situaţie. Pari dulce, afectuoasă... şi amândouă avem un punct comun – n-avem nici o siguranţă în ceea ce priveşte viitorul nostru. Dar, nu-ţi face griji. De fiecare dată când m-am aflat în prăpastie, a intervenit la timp un eveniment neprevăzut, care mi-a permis să-mi iau iarăşi zborul. Dac-avem noroc, Lady – de-acum încolo aşa o să-ţi spun – dacă vom avea noroc, Lady, după un ceas voi degusta o ceaşcă de ceai, în compania domnului şi doamnei Courtland Hardely şi a fiului lor Todd, în vreme ce tu-ţi vei povesti aventurile unor galanţi şi aristocratici spanieli bretoni...

Lady dădu din cap cu un aer încrezător, suspină şi-şi

aşează botul pe labele cenuşii din pricina prafului...

❤

Când, în sfârşit, Liza a ajuns la St. Michaels, se înnoptase binişor. Lady dormea profund, cu capul pe şoldul noii sale stăpâne. Liza se strâmbă, cu gândul la pantalonii săi, atât de albi când îşi părăsise apartamentul.

Dar Todd iubea câinii şi va uita repede halul în care s-a prezentat, în momentul în care o va vedea, ceva mai târziu, în vaporosul şi transparentul ei veşmânt de noapte. Compleul o costase mai mult decât salariul pe o lună...

Ei, da! Domnişoară Callahan! Veţi fi obligată să vă lăsaţi admirată în acest veşmânt, deoarece i-aţi acceptat invitaţia... De fapt, ştiaţi asta foarte bine, deoarece v-aţi şi oferit această mică nebunie, imediat după ce aţi fost concediată de la Barnes & Taylor...

Semnând cecul, Liza nu se putuse împiedica de la a se strâmba. La naiba cu regretele! Ce s-a făcut, s-a făcut...

A descoperit St. Michaels la lumina felinarelor şi sătucul i s-a părut fascinant. În jurul bisericii se înghesuiau câteva case înalte şi-nguste, care aveau la parter prăvălioare ce continuau a fi deschise, în ciuda orei înaintate. Liza şi-a parcat maşina într-un parking din spatele bisericii. Ascuţindu-şi auzul, a-nceput să discearnă nişte zgomote de motor şi, mai

difuz, clipocitul râului. Desigur, portul nu era prea departe.

Şi-a-ncuiat portiera şi s-a interesat la un trecător asupra drumului pe care trebuia să-l urmeze.

După cum prevăzuse, portul era foarte aproape. Imediat, a reperat şi locul unde se afla clubul. La capătul unui ponton întins, clădirea strălucea scăldată în lumină. La parter, era un restaurant cu mesele aşezate pe nişte terase care coborau până la malul apei. Rafale slabe de vânt aduceau efluvii delicioase de homar la grătar şi de fructe de mare, o dată cu ecourile unei orchestre tropicale. Liza-şi aminti că-i este foame şi avu un gând bun legat de Lady. Căţeaua continua să doarmă, atunci când Liza o părăsise, având grijă să-i lase o fereastră întredeschisă. Ea i-a mai promis să vină s-o elibereze, imediat ce va da de Todd.

Pe măsură ce se apropia de restaurant, inima Lizei bătea din ce în ce mai tare. Un chelner, încins cu un imens şorţ de cauciuc, curăţa nişte stridii enorme. Printre mese, se strecurau chelneriţe şi chelneri ducând în echilibru tăvi de argint cu cockteiluri multicolore. Mai multe perechi stăteau la rând, în aşteptarea unei mese libere.

Nu-i mai rămăsese decât să descopere pe unde-o fi Todd. Aruncă o privire nehotărâtă către pădurea de catarge care se legănau ceva mai încolo, şi simţi cum o cuprind fiorii. Se răcorise, iar ea n-avea decât o cămăşuţă peste pantaloni. Toamna se apropia de sfârşit.

Liza îşi masă energic braţele goale. Cel mai bun lucru ar fi fost s-o pornească pe ponton în căutarea iahtului lui Todd, „HARDELY EVER".

Căuta din ochi o cale mai liberă printre mulţimea de plimbăreţi, când la urechi îi ajunse un râs familiar. Se-ntoarse, călcă piciorul unui necunoscut, bolborosi ceva ce suna a scuză şi prinse a alerga către terasa restaurantului, de unde se auzea vocea lui Todd.

Acesta era aşezat la o masă, cu spatele la ea. Liza prinse câteva frânturi de conversaţie:

– Ce-ar fi să ne-ntoarcem la bord, îngeraş? Nu mi-ai promis tu oare o noapte lungă şi fără sfârşit?

Răspunsul la incredibila sugestie a lui Todd nu se lăsă prea mult aşteptat:

– Oricând vei dori tu, dragul meu. Au trecut destule ceasuri, de când mă străduiesc să-mi înfrânez nerăbdarea, dar credeam că mori de foame.

Todd râse, iar râsul acela pe care ea-l iubise atâta, o-mpietri de groază.

– Eu, să mor de foame? Ah, da, desigur, dar foame de o hrană cu totul deosebită...

S-au ridicat. Liza a simţit c-o lasă puterile. Dar, dacă nu s-ar fi-ndepărtat de-acolo, ei ar fi dat, inevitabil, unul peste altul. Nu! Asta, nu! N-ar fi suportat niciodată o asemenea umilinţă. Să se trezească faţă-n faţă cu Todd, aflat într-o companie galantă, asta-ntrecea limita ei de suportabilitate!

Îşi lăsă capul în jos. Părul lung, îi masca o parte din obraz. S-a strecurat către pista de dans. Cel puţin

acolo, pierdută-n anonimatul cuplurilor care se-nvârteau, se va simţi la adăpost.

După aceasta, totul a urmat extrem de repede. O siluetă-naltă i-a barat trecerea. Fără să se gândească o clipă, Liza s-a agăţat de reverele hainei acestuia şi s-a lipit de pieptul larg al proprietarului. N-avea decât o singură idee în minte – să scape de Todd, să scape de coşmarul acesta.

– Dacă-ntr-adevăr doriţi să dansaţi, poate vă daţi silinţa să vă mişcaţi picioarele.

Vocea era gravă, învăluită-n ironie. Liza a rămas imobilă.

– Nu.

N-o să se mişte nici un picuţ. Îşi dădea seama că-i minusculă pe lângă străinul acela şi asta a-nceput s-o distreze. Era exact ceea ce căutase – o fortăreaţă solidă, care s-o protejeze.

Cavalerul său, trimis de şansă, o prinse-n braţe. Orchestra executa un slow. Liza dădu din cap: nu, nu dorea să danseze. Ochii-i ardeau. Avea un nod în gât şi altul în stomac. În gând, îl urmărea pe Todd cu noua sa cucerire. Probabil că se aflau acum la bordul splendidului iaht, gata deja de a trăi îmbrăţişaţi o noapte cum nu s-a mai văzut.

– De ce vă ascundeţi? Vă place jocul de-a v-aţi ascunselea?

Liza se dădu un pas înapoi după care, încet, îşi ridică ochii către partenerul ei. Ceea ce a frapat-o imediat, a fost duritatea şi virilitatea chipului acestuia. Bărbie pătrată, orbite foarte adânci, pometi

proeminenţi, totul temperat de buzele pline şi senzuale. Continua să-l cerceteze din priviri, când a fost surprinsă de brusca schimbare a expresiei lui. Devenise palid, de parc-ar fi-ntâlnit o fantomă...

– Ne cunoaştem, nu-i aşa?

Liza nu i-a răspuns. Avusese suficiente necazuri şi neplăceri pe ziua aceea. Nici nu se punea problema ca ea să se-ncurce cumva într-o nouă aventură cu individul acesta de vreo patruzeci de ani, cu instincte puţin cam prea protectoare...

A murmurat o scuză abia auzită, s-a răsucit pe călcâie şi a pornit cu pas grăbit către ieşire, străbătând cu greu mulţimea. Brusc, a fost cuprinsă de disperare. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Se străduise din răsputeri de-a lungul unei zile-ntregi să nu plângă, agăţându-se de ideea că se va-ntâlni cu Todd...

Şi-a înăbuşit un suspin. Repede, să scape de lumini, de privirile indiferente ale acestor oameni. Ieşi iute-n stradă.

Timpanele i-au fost străpunse de un scrâşnet oribil de pneuri, în vreme ce o durere fulgerătoare i-a trecut prin tot corpul. Fără să-nţeleagă cum, s-a trezit întinsă la pământ, de-a latul şoselei, în mijlocul unui grup de plimbăreţi.

Mai multe mâini s-au întins s-o ajute. Toţi îi ofereau diverse sfaturi, şi-i spuneau cum ar fi trebuit să se comporte. Apoi, cercul chipurilor compătimitoare s-a deschis, pentru a face loc unui nou venit.

– Sus, micuţo. Ridică-te-ncetişor. Noi vom verifica dac-ai rămas întreagă.

Trecând de la vorbă la faptă, dansatorul ei de adineauri o luă-n braţe şi o ridică, de parc-ar fi ridicat un fulg.

– Eşti oarbă, sau te-ai îndrăgostit instantaneu de automobilul acela?

Şi-a-ntins mâna spre bara de protecţie a maşinii sub roţile căreia fusese ea prinsă. Incapabilă de-a scoate măcar un sunet, Liza surâse vag. Desigur, el a-nţeles totul, deoarece, fără a-i cere ei permisiunea, rezolvase toate detaliile practice cu şoferul care privea nedumerit.

Liza a suspinat şi şi-a lăsat capul pe umărul salvatorului său. Ce noroc! El se ocupase de toate. Un bun Samaritean! Exact ce-i trebuia ei în momentul acela.

El a condus-o către un luxos Mercedes.

– După părerea mea, n-aţi suferit nici o fractură, dar e mai bine să verificăm. Vă conduc la spital.

Această decizie o scoase pe Liza din apatie:

– Nu! Cu siguranţă, n-are nici un rost...

Niciodată propria sa voce nu-i răsunase aşa de stins. Simţi cum o trec fiorii.

– Şşşş... Păstraţi-vă puterile. Aţi avut un şoc destul de serios. Şi, dac-am ghicit corect, nu-i primul... Sunteţi albă ca varul...

A instalat-o cu grijă-n scaunul de piele moale şi s-a aşezat alături de ea. Maşina a pornit lin. Liza şi-a închis ochii. Ce rost avea să reziste? Totul era foarte

bine acum. Nu i se pun întrebări, nu trebuie să dea explicaţii. O linişte plăcută. În sinea sa, Liza îi era recunoscătoare pentru că-i respecta muţenia.

Fu cuprinsă de o moleşeală binefăcătoare. Imagini şi gânduri dezlânate, începură să-i defileze prin creier. Unul dintre ele se desprinse şi se contură mai clar. Un fel de reminiscenţă. Necunoscutul acesta i se părea cunoscut, de ce? „Ne cunoaştem, nu-i aşa?" murmurase el. Şi el devenise palid, la vederea chipului ei.

– Am ajuns.

Opri motorul, îi deschise portiera şi o ridică-n braţe.

– Mă numesc Grant Hamilton. Dacă vreţi, mă puteţi numi Grant.

Ea îi zâmbi. Tot ce-şi dorea acum, era ca el să n-o abandoneze-n acest spital rece. Avea nevoie de el. O dureau genunchiul şi umărul şi o cuprinsese o tristeţe de moarte. Iar el părea aşa de puternic, aşa de hotărât, aşa de sigur pe el!

Se trezi-ntr-un fotoliu rulant, cu o infirmieră alături, alunecând printr-un coridor interminabil, mirosind a eter şi a medicamente. Liza aruncă o privire dezorientată în spate. Grant Hamilton discuta în biroul de internări cu şeful administrativ al spitalului. Cum i-o completa el fişa oare? Doar nu-i ştia nici măcar prenumele.

❤

O oră mai târziu, după o serie de radiografii şi o

consultaţie minuţioasă, Liza o porni pe acelaşi coridor, dar în sens invers. Grant se afla la intrare, aşezat pe un scaun. Cum a văzut-o, s-a şi ridicat şi i-a ieşit în întâmpinare.

O aşteptase! I-a zâmbit. De rândul acesta, când el s-a aplecat s-o ridice, ea a-ntins braţele înspre el. Fără o vorbă, el a-mpins cu piciorul uşile grele. Mirosul de eter se-mprăştie în aerul proaspăt al nopţii parfumate. Grant mirosea a tutun blond, a mare, a after-shave, a lână moale şi pufoasă. El o aduse fără nici un efort la maşină.

– Am ajuns, domnişoară Callahan. Fiţi atentă cum vă aşezaţi.

O ajută să-şi întindă piciorul bandajat, apoi închise portiera Mercedesului. Lumina plafonierei se stinse, interiorul automobilului cufundându-se în întuneric. Se făcu iarăşi lumină, când Grant s-a instalat la volan. În tot acest timp, expresia Lizei nu s-a schimbat deloc. Ea îl fixa pe Grant cu ochi uluiţi.

2

Cum de ştia el cum o cheamă? Deschise gura pentru a-l întreba, dar dintr-un motiv obscur, preferă să se abţină.

Grant îşi prinse centura de siguranţă şi porni motorul. Înainte de a băga-n viteză, îi întinse poşeta.

– Mulţumesc. Am uitat de ea cu desăvârşire. Cu siguranţă că mă consideraţi nebună.

– Deloc. În starea în care vă aflaţi, asemenea omisiuni nu pot uimi pe nimeni. În vreme ce doctorul v-a consultat, am luat de la farmacia spitalului nişte medicamente contra durerilor. Veţi începe tratamentul de mâine. Bănuiesc că internistul v-a administrat un calmant bun pentru noaptea aceasta.

– Da, mi-a făcut o injecţie.

– Perfect.

Liza şi-a-nchis ochii. Nota aceasta glacială din vocea lui Grant era doar produsul propriei sale imaginaţii? Ei! Şi-apoi, ce importanţă avea asta? Se simţea mult prea extenuată pentru a reflecta asupra faptelor, sau pentru a analiza starea de spirit a

însoţitorului ei. Era gata să-l urmeze fără cea mai mică ezitare, doar el să-i asigure un acoperiş peste noapte şi un culcuş pentru Lady.

– Dumnezeule!

Ea se ridică iute pe scaun, muşcându-şi pumnul.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Mi-am lăsat câinele-n maşină, singur, fără hrană, şi a trecut o veşnicie de-atunci!

– Hai să nu exagerăm! De cât timp vă părăsiseraţi câinele, când v-aţi... îndreptat în grabă către mine?

– Către dumneavoastră şi către tot ceea ce mişca pe-acolo! Cred că de maximum zece minute.

– Oh! Ascultându-vă, mi-am imaginat că aţi abandonat animalul în zorii zilei. Cu siguranţă, căţelul dumneavoastră o să vă ierte o absenţă de-o oră-două.

Nu se-nşelase. Vocea gravă era mai puţin caldă. Grant Hamilton intră cu maşina pe strada principală.

– Conduceţi-mă la maşina dumneavoastră. Vom lua câinele şi tot ce vă trebuie pentru noapte. Apoi, veţi veni la mine. Mâine, voi trimite pe cineva să se ocupe de automobil.

– Pot să-nnoptez şi-ntr-un motel, domnule Hamilton.

Protestul ei era pur formal. Calmantele ce i se administraseră la spital începuseră să-şi facă efectul şi ea avea mari dificultăţi în articularea cuvintelor.

– Mă-ndoiesc că veţi găsi pe undeva o cameră convenabilă, cu numai şase dolari. Şi chiar de-aţi fi fost mai bogată, gândiţi-vă la căţelul dumneavoastră.

Majoritatea hotelurilor refuză să primească animale.

Avea dreptate şi, prin urmare, ajunsă la capătul puterilor, ea a-ncetat să mai insiste şi a-nchis ochii. Cum naiba ajunsese oare-n inima Marylandului, în compania unui necunoscut, cu un cucui cât un ou pe cap, cu numai şase dolari şi cu o căţea, gata-gata să-i fete-n maşină?

– Vă accept ospitalitatea pentru la noapte, cu condiţia de a nu deranja pe nimeni, desigur. Voi pleca mâine la prima oră.

Grant n-a făcut nici un comentariu, iar Liza l-a privit cu coada ochiului. Părea dintr-o dată agasat de toate. O fi regretat că-i oferise ospitalitate unei necunoscute? Extenuarea avansată a împiedicat-o să reflecteze prea mult la asta. I-a indicat doar, laconic, unde-şi parcase maşina şi s-a decis să rămână şi ea tăcută.

Lady a primit-o cu o recunoştinţă patetică. Liza i-a mângâiat capul, observându-i, consternată, laturile balonate. Părea că, de la plecarea ei, volumul animalului se dublase. Dumnezeule! se gândi ea, asta-mi mai lipsea, o naştere, pentru ca noaptea să devină un coşmar. În vreme ce Grant îi punea valiza în portbagaj, ea o lăsă pe Lady să zburde puţin la aer. Când a dat cu ochii de el, Lady a-nţepenit de uimire. În alte circumstanţe, Liza ar fi izbucnit în hohote de râs în faţa expresiei uluite a câinelui.

– Călătoriţi cu o căţea-n starea aceasta? V-aţi pierdut minţile?

– Nu puteţi înţelege...

Ea-şi plecă ochii-n jos şi fluieră câinele. Lady se apropie cu mers greoi, iar Liza a trebuit s-o ajute să urce pe scaunele capitonate. Contrastul dintre automobilul luxos şi bietul animal diform era uriaş.

– Dimpotrivă. Înţeleg perfect! Fără-ndoială, este de admirat că n-aţi vrut să abandonaţi animalul într-un moment crucial, dar pentru Dumnezeu, fetiţo, chiar aveai nevoie de griji suplimentare?

Explicaţiile erau inutile, cel puţin acum, când orice urmă de curaj o părăsise. Singurul lucru important, era că ea şi cu Lady nu vor rămâne-n stradă. Ce dacă trebuie să asculte comentariile lui sarcastice? Convieţuirea cu mama ei vitregă o-nvăţase cum să le suporte. Când eşti singură pe lume, susceptibilitatea devine un lux nepreţuit.

– Ocupaţi-vă de problemele dumneavoastră şi lăsaţi-le-n seama mea pe ale mele.

Imediat ce şi-a-ncheiat tirada, Liza şi-a muşcat buzele. De ce şi-o fi dat oare curs liber amărăciunii sale? Grant Hamilton nu merita asta. Şi dacă el a luat-o-n serios şi o abandonează-n drum, ce se va alege de ea? Oh! Ce să-i faci? Lasă că-şi cere ea scuze mâine.

Doar că mâine Liza n-a fost în stare să explice ceva. Fusese condusă-ntr-o cameră, unde s-a lăsat să cadă pe un pat, fără ca măcar să se obosească să se dezbrace. Asta-i tot ce i-a rămas în minte, atunci când a deschis ochii într-o încăpere lambrisată cu lemn deschis la culoare şi îmbrăcată-n mătase bleu

pal. Pe parchetul cerat, un soare vesel arunca pete luminoase.

Uimită, Liza clipi din ochi. Imediat, fu cuprinsă de amintirile neplăcute. Trădarea lui Todd, concedierea ei, accidentul... Își pipăi fruntea cu degetele și se strâmbă ușor. O durea tot trupul. Se simțea îngrozitor de deprimată. Avea o singură dorință – să doarmă. Haide, haide! Puțin curaj, și-a spus ea. Nu era la ea acasă, iar drumul de-ntoarcere i se părea mult mai lung în dimineața aceasta. Își dădu-ntr-o parte cuvertura.

Și chiar în clipa aceasta, și-a dat seama de goliciunea sa. N-avea pe ea decât micuțul slip din bumbac. Cine oare îi scosese pantalonii și bluza? Gazda sa, desigur. Nici măcar n-a simțit când biata femeie a culcat-o-n pat. Cum ar putea oare să-i mulțumească?

Liza suspină profund și aruncă o privire fugară împrejurul său. Camera era spațioasă și foarte feminină, mobilată cu o comodă și un scrin de epocă. Pereții erau ornați cu mai multe picturi. Doamna Hamilton avea un gust fără cusur, își spuse Liza-n gând. Și mai avea și un soț excelent. Grant era de fapt omul cel mai generos pe care Liza-l întâlnise-n toată viața ei. Îi oferise întreaga sa ospitalitate, fără nici o rezervă, îi consacrase tot timpul lui, toți banii...

Nu-l putea condamna că fusese așa de rece la întoarcerea de la spital. Cum i-o fi explicat oare soției sale prezența ei aici? Dar prezența lui Lady?

Lady! Unde-o fi căţeluşa? Afară, desigur. Liza şi-a revenit brusc şi a pus un picior jos. Durerea iradiată de genunchi a făcut-o să se strâmbe. Încetinel, cu paşi mărunţi, s-a-ndreptat către prima uşă.

Era un dulap în perete. Conţinea un impermeabil roz şi o pereche de papuci bordaţi cu puf de lebădă. Liza a-nchis uşa la loc şi şi-a continuat investigaţiile. Iată şi sala de baie. Dar plăcerea generată de perspectiva unui duş bun, a dispărut imediat ce s-a văzut în oglindă.

Ochii, de un albastru rar întâlnit, înconjuraţi de gene lungi şi negre, erau iritaţi şi cu cearcăne mari. Tenul, transparent de obicei, frapa prin paliditatea maladivă. Iar fruntea!... Îi apăruse un enorm cucui, înconjurat de un cerc vânăt cu albastru. Nu-i mai lipsea decât o pălărie de clovn, pentru a se angaja la circ. Uite ce s-a ales de elegantul manechin de la Barnes & Taylor! Fata aceea cu un farmec deosebit, cu tot nasul cam lunguţ, care cucerise inima lui Todd Hardely.

Un zâmbet trist se ivi pe buzele ei. Se duse să-şi alunge gândurile negre sub un duş fierbinte.

Revenind în camera sa, prinse a-şi căuta din priviri valiza. Tresări, auzind un zgomot la uşă.

– Te-ai şi trezit?

Fără a-i aştepta răspunsul, Grant Hamilton deschise larg uşa camerei. S-a oprit în prag, cu o tavă aburindă-n mână. Părea uimit de vederea unei Lize goale, în mijlocul încăperii.

Liza a-nţepenit pe loc, privindu-l aiurită.

– Nu vă jenaţi, simţiţi-vă ca...

– Acasă... mulţumesc. Regret, dar credeam că mai dormiţi. Acum, dacă v-aţi culca la loc, m-aş putea debarasa şi eu de această tavă. Sper că vă place omleta, doarece eu nu mă pricep să prepar altfel ouăle.

Liza a bătut în retragere, fără a mai discuta. Era subjugată de calmul şi de autoritatea lui Grant. S-a lăsat să alunece sub cearşafuri şi şi-a tras cuvertura sub bărbie.

– Aş fi putut tot aşa de bine să fi coborât la bucătărie pentru a-mi lua micul dejun în compania soţiei dumneavoastră, domnule Hamilton. Mă simt prost să vă produc atâta deranj.

El nu s-a obosit nici măcar să-i răspundă. I-a aşezat tava dinainte, pe pat, iar Liza a profitat de ocazie, pentru a-l observa mai îndeaproape. Lumina dimineţii îi aureola părul scurt şi des, blond ca aurul. Era mai mult decât frumos. Poseda acel amestec subtil de farmec şi forţă, de rafinament şi virilitate. Era un bărbat cu care s-ar fi simţit fericită.

Grant i-a oferit o ceaşcă:

– Bea-o cât e caldă.

– Mulţumesc. Aroma delicioasă a unei dimineţi frumoase.

– Vezi, Liza, eu mă pricep să fac o cafea excelentă.

– Îmi dau seama.

După câteva înghiţituri, l-a-ntrebat:

– Unde-s lucrurile mele?

– Valiza dumitale a rămas jos, lângă scară. Aseară

ai adormit imediat şi mi-a fost teamă să nu te trezesc, dacă-ţi aduceam aici bagajele.

– Şi tot ce aveam pe mine?

– Oh, a trebuit să-ţi arunc pantalonii cei albi. Cămaşa n-a avut prea mult de suferit în urma accidentului.

– Ah! Eu... eu sunt cam nedumerită. Spuneţi-i soţiei dumneavoastră să nu se deranjeze atât pentru mine. Camera... micul dejun... Este mult prea mult. Şi pot să-mi spăl rufele şi singură.

– Şi maşina poate s-o facă. Mi-ar place să stăm de vorbă. Când o să te simţi mai bine. De acord?

Liza se-ncruntă uşor. Ceva din Grant o făcea să se simtă prost. Tonul vocii sale? Nu. Cuvintele lui erau directe şi el se comporta ca o gazdă perfectă. Alura? Asta e. Îi amintea de cineva? Dar de cine? Amintirea se-ncăpăţâna să-i rămână ascunsă-n adâncurile memoriei.

– Ne-am mai întâlnit cumva?

– Tot ce se poate, dar unde?

Ea a ridicat din umeri şi şi-a lăsat ochii-n jos.

– În Virginia... În Chesapeake. Treceţi cumva uneori pe-acolo?

– N-am mai fost de vreo câţiva ani.

Grant îi ascundea ceva, asta o simţea ea bine. A tresărit la prima ei întrebare şi nici măcar nu se poate spune că ar fi răspuns cu-adevărat la ea. Liza i-a aruncat o privire interogativă. Iar el... el a rămas imperturbabil. Deci ea continua să fie victima propriei sale imaginaţii, sau a şocului după lovitura de la cap...

– Dacă mai dorești, mai am niște ouă.

Ea a tresărit. Fără să-și dea seama, terminase tot ceea ce-i adusese el pentru micul dejun. Și-a golit ceașca de cafea și a pus-o pe tavă.

– Nu, mulțumesc. Am mâncat cât patru. Am fost foarte flămândă.

– Așa-i că n-ai cinat aseară?

– Nici n-am cinat, nici n-am prânzit.

Privirea lui Grant i-a mângâiat discret umerii goi. Instinctiv, ea și-a tras cearșafurile-n jurul pieptului.

– Te-ai apucat să faci greva foamei?

Ea i-a surâs:

– Absolut deloc, dar ieri am fost depășită de evenimente. Abia de am reușit să-nghit o ceașcă de cafea, atunci când am plecat de-acasă. Lady a-nghițit trei sferturi din sandvișul pe care mi-l cumpărasem la o stație de benzină. Eu m-am mulțumit cu un măr.

– Înțeleg...

I-a luat tava de pe pat și s-a-ndreptat spre ușă:

– Și-acum, dormi. Ai nevoie de odihnă. Vom discuta mai serios după ce te trezești. Nu-ți face griji în legătură cu Lady. E la căldurică. A băut și a mâncat. Și la noapte o să fete.

– Oh, nu! Sunt... sunt dezolată. Înainte de a continua, și-a dres puțin glasul: Ce-ați spune de un cățeluș? Discreție garantată-n privința pedigriului. Ați putea adopta șase la prețul unuia singur.

Spre marea surprindere a Lizei, Grant nici măcar n-a zâmbit.

– Nu, mulţumesc.

– Cu-atât mai rău. Nu veţi putea spune că nu m-am străduit să asigur viitorul acestor căţei.

Aceeaşi privire stranie. El a luat-o de mână şi i-a repetat cu un glas liniştit:

– Dormi...

După plecarea lui, Liza a rămas mult timp cu ochii la uşă. Spiritul ei agitat a-ncercat să pună lucrurile la punct. De ce oare-l asculta ea cu sfinţenie? A rămas să lenevească-n pat, în timp ce o mulţime de probleme nerezolvate o aşteptau la Chesapeake. Incontestabil, casa era confortabilă, iar gazda sa era seducătoare, dar ea nu era-n concediu! N-ar trebui să se lase cuprinsă de sentimentul de siguranţă totală pe care-l avea de la venirea ei aici. Uitase că abia ieri, venind aici, credea că-l iubeşte pe Todd Hardely? Oare-i chiar aşa de superficială-n sentimente? Şi prin ce minune nu-şi inundă perna cu lacrimi, deoarece băiatul cu care vroia să-şi petreacă prima noapte de dragoste s-a consolat cu o altă femeie?

Liza suspină, se ghemui în mijlocul patului şi fu cuprinsă de un somn adânc.

Cât oare o fi dormit? Când a deschis ochii, întreaga casă era-nvăluită de o linişte profundă. Nimeni nu încercase s-o trezească. Şi nimeni nu se obosise să-i aducă valiza sus. Liza s-a ridicat şi s-a-nfăşurat într-o rochie de casă galbenă, pe care a găsit-o agăţată pe uşa de la baie. Înainte de a se decide să coboare, a aruncat o privire pe fereastră. O imensă peluză de un verde delicat se-ntindea cât vezi cu ochii, acoperită

ici-colo de grupuri compacte de copaci de esenţă rară. Departe-departe, dincolo de o colină, se putea ghici prezenţa unui acoperiş. Vecinii nu puteau să deranjeze! Liza se gândi emoţionată la apartamentul ei cu pereţi despărţitori din carton. Unde oare or fi dispărut cei ce locuiesc în această casă?

Riscă să iasă pe coridor. Nimeni. A luat-o-n jos pe scara cea mare. La parter, continua să domnească aceeaşi linişte. Un hol spaţios, cu dale de marmură, i-a apărut în faţa ochilor. Pe jos, covoare moi, pe pereţi – tablouri. Mobile antice, bine-ntreţinute, străluceau palid în lumina zilei.

Liza deschise o uşă la-ntâmplare şi se trezi-ntr-o încăpere mare, despre care nu putea spune dacă reprezintă un birou sau un salon. Un pian cu coadă, plasat dinaintea unei ferestre, se-ndoia sub greutatea unor teancuri de hârtii. Vechi automate parcă şi-ar fi fixat privirile asupra ei. Liza fu străbătută de un fior. Niciodată nu pătrunsese-ntr-un interior aşa de luxos, un interior cum, desigur, trebuie să fie şi-n locuinţa lui Todd.

A traversat covorul persan, îndreptându-se spre şemineu. Contrastul între decorul acesta şi cel din propriul său apartament, devenea din ce în ce mai crud în fiece clipă. Un surâs de dispreţ i se ivi pe buze. A fost o proastă, închipuindu-şi că-i place cu-adevărat lui Todd. El n-ar fi prezentat-o niciodată familiei sale. El, un Hardely! Să se căsătorească cu un mic manechin anonim, expus într-un magazin!

Fidelitatea sa n-ar fi durat decât până ce Liza l-ar fi acceptat total şi idila lor s-ar fi terminat oricum după acest week-end pe ambarcaţiunea lui. Oare ce i-ar fi oferit el luni, ca dar de adio? O rochie de mătase, preferabil bleu, de la Barnes & Taylor? Ce mărime? Ochii lui s-ar fi oprit pe-nlocuitoarea ei şi adio, Liza Callahan!

Şi-a dus mâna la frunte. O migrenă-ngrozitoare i-a cuprins capul.

– Liza...

A tresărit la auzul vocii. Uitând de rana din genunchi, s-a răsucit brusc. Durerea i-a revenit fulgerător şi-aşa de puternic, că Liza şi-a pierdut echilibrul. A căzut moale-n braţele lui Grant. Timp de câteva secunde, a rămas cu obrazul adâncit în pulovărul lui de caşmir, respirându-i profund aroma – un subtil amestec de tabac, de apă de toaletă şi de aer proaspăt.

– Ce ţi-a venit Liza? Ţi-ai pierdut minţile?

– Da. Nu cumva, din întâmplare, le-aţi găsit dumneavoastră?

– Nostim, n-am ce zice. Dar nu mi se pare c-ar fi cel mai bun moment pentru glume.

– Oh!

Nedumerită, şi-a muşcat buzele.

– Regret, a murmurat, nu mi-am imaginat că o să vă displacă.

Şi-a-ntors capul. Era atât de decepţionată, încât până şi o replică aşa de anostă, precum cea a lui

Grant, a bulversat-o puternic. Cu tot efortul de a şi le reţine, lacrimile izbucniră din ochii ei, şi ea şi-a acoperit chipul cu mâinile, pentru a le ascunde. Fără a scoate o vorbă, el a bătut-o uşurel pe spate şi a tras-o spre sine. Agăţată de umerii lui largi, ea-şi dădu curs liber nefericirii sale.

– Medicamentele astea blestemate. Nu sunt obişnuită cu aşa ceva.

Făcu un pas înapoi. El nu s-a străduit nicicum s-o reţină.

– Sunt un oaspete nesuferit, nu-i aşa? Dar dacă mi-aţi spune unde-mi pot găsi valiza, vă promit că vă scutesc imediat de prezenţa mea.

– A rămas jos, lângă scară. Am uitat să vi-o aduc sus. De fapt, nici n-am avut timp. M-am ocupat de căţeaua dumitale, care avea o nevoie urgentă de a i se face toaleta.

Reproşul a-nfuriat-o pe Liza:

– Ascultaţi-mă, eu am adoptat-o pe Lady după-amiază, atunci când ea s-a invitat la picnicul meu de pe cheiurile portului Annapolis.

Grant se-ncruntă şi o scrută cu privirea. Liza s-a înroşit, conştientă brusc de îmbrăcămintea sa lejeră. Mătasea galbenă a capotului ei era extrem de transparentă. În lumină, Grant nu se putea să nu-i vadă perfect formele.

– Eu... Neavând nimic altceva să pun pe mine, am împrumutat această rochie de casă.

Straniu tulburată de acuitatea privirii lui, Liza s-a

îndreptat iute spre uşă.

– Foarte bine! Nu vreau să vă supăr şi voi pleca imediat. Am un drum lung de făcut până la...

– Până la reşedinţa Candleston, bloc 3, apartament A, Chesapeake, Virginia.

A fost rândul Lizei să-i scruteze chipul lui Grant. Albastrul ochilor ei a devenit violet, precum cerul întunecat de furtună:

– Cum de ştiţi toate astea?

– În vreme ce eraţi consultată la spital, am scotocit prin poşeta dumneavoastră, pentru a vă găsi actele. Aveam nevoie de numele dumneavoastră, de adresă, de numărul de la Asigurările Sociale, pentru a completa dosarul de internare. Regret această indiscreţie, dar n-am avut de ales...

– Oh! acum înţeleg. De altfel, trebuie să vă rambursez suma facturată de medic. Dacă aţi vrea să...

– Ştiu ce bani aveţi la dumneavoastră, Liza. Nu ajung nici pentru a plăti benzina necesară pentru a vă întoarce la Chesapeake, necum pentru a vă achita datoriile...

– Intenţionam să vă expediez un cec, imediat ce voi ajunge acasă, i-a răspuns ea sec.

În ajun, Grant se comportase ca un înger păzitor, dublat de un veritabil gentleman. Dar astăzi, ea se simţea ca şi cum ar fi fost o tânără delincventă, în faţa judecătorului de instrucţie. De ce-o fi adoptat el acum această atitudine şi acest ton?

– Veţi rămâne aici, Liza. L-am rugat pe medic să vină în după-amiaza aceasta.

– Regret, dar plec. Mă simt foarte bine. Nu mai am nevoie de doctor.

– Vizita a fost fixată pentru ora cinci.

– N-am cu ce să plătesc, Grant. Şi ştiţi asta foarte bine.

– Veţi face cum spun eu. Rana se poate infecta. Este preferabil să prevenim răul, decât să riscăm o intervenţie chirurgicală cu mult mai costisitoare.

Glasul său era dur şi privirea de gheaţă, atunci când a adăugat:

– Şi-acum, duceţi-vă să vă-mbrăcaţi.

Liza şi-a muşcat buzele. Nu fusese deconcertată nici de tonul gazdei sale, nici de rigiditatea manierelor acestuia. Nu. Cu toată atitudinea lui prea puţin atrăgătoare, ea dorea să mai rămână. Paradoxal, constatarea o făcu să-i fie teamă.

– Domnule Hamilton, regret că sunt sursa atâtor neajunsuri în ceea ce vă priveşte. Dar mă voi întoarce acasă. Vă promit că, imediat ce voi ajunge, voi merge la un doctor, şi că... o să vă trimit urgent un cec. Eu...

S-a-ntrerupt. Ceva imperceptibil se schimbase-n privirea lui Grant. De parcă ea s-ar fi transformat într-o creatură extraordinară. Şi-a aplecat ochii şi a descoperit cu groază că rochia de mătase s-a-n-tredeschis, descoperindu-i sânii. S-a-nroşit puternic, furioasă pe propria sa neglijenţă. Chiar şi-o fi pierdut capul? Seducerea gazdei sale era, cu adevărat, ultima dintre preocupările ei!

Un glas tainic i-a şoptit că, cinstit vorbind, ar trebui să recunoască faptul că nu era complet insensibilă la farmecul lui.

A fost atrasă de Grant Hamilton de la prima privire. Iar exact în acest moment, atracţia atinsese punctul culminant. Cum ar fi putut să-l ignore? Era acolo, imens, puternic, liniştitor, sigur pe sine, abia la vreo câţiva centimetri de trupul ei aproape gol.

– Duceţi-vă să vă-mbrăcaţi, Liza. Masa este gata. Ne vom aşeza la masă peste vreo câteva minute.

3

Câteva clipe mai târziu, Liza a revenit în marele salon. Şi-a regăsit cu plăcere confortul oferit de blugii şi de tricoul ei de culoarea lavandei. Înveşmântată astfel, se simţea-n măsură să-l înfrunte pe Grant Hamilton.

Stând în picioare lângă pian, acesta consulta un dosar. Imediat ce ea a pătruns în încăpere, el şi-a îndreptat privirile către ea:

– V-am pus nişte bandaje pe valiză.

– Mulţumesc. Era chiar necesar să-mi schimb pansamentul de la genunchi.

– Doare?

– Puţin, dar acesta-i semn bun. Rana se cicatrizează. Am experienţa căderilor de pe patinele cu rotile.

Grant i-a acordat unul dintre rarele sale surâsuri de gheaţă.

– Aşezaţi-vă acolo. Puteţi să ţineţi piciorul întins.

– Bine. Dar, ţin să vă previn – refuz să fiu văzută de doctorul dumneavoastră.

El i-a ignorat avertismentul, de parc-ar fi venit din partea unui copil încăpăţânat şi capricios care, oricum, va sfârşi prin a-i da ascultare. Aşezat dinaintea ei, el o observa liniştit. Nu mai era acelaşi bărbat seducător şi viril, ci un judecător.

– Dacă aţi vrea să-ncepeţi cu-nceputul, Liza Callahan... Spunându-mi totul despre dumneavoastră, de pildă?

Nici nu-i trecea prin minte că ea ar fi putut să se-nfurie. De altfel, ar fi putut oare? Acest om emana o autoritate naturală care, cel puţin ei personal, îi îndepărta orice urmă de rezistenţă. Grant Hamilton îi depăşea cu mult pe ceilalţi. Ar fi dominat mulţimile – orice mulţime. Un Todd Hardely ar fi părut minuscul şi insignifiant alături de el...

– Ei?

Ea a tresărit.

– Iertaţi-mă, meditam...

– La ce poveste să-mi spuneţi?

– Nu-nţeleg ce vreţi să insinuaţi...

Fals. Pricepuse perfect. Grant Hamilton se aştepta ca ea să-l mintă. De ce? S-a decis să nu-i ascundă absolut nimic, chiar dacă adevărul nu era-ntotdeauna în favoarea ei...

– Am venit la St. Michaels, deoarece trebuia să-mi petreç week-end-ul pe un vas, în compania unui... unui prieten...

– Prieten intim, desigur.

Ea îşi strânse pumnii enervată, dar a preferat să ignore sarcasmul lui.

– Oricum ar fi fost, nimic nu s-a petrecut conform previziunilor. Vreau să spun... Eu...

– N-aţi reuşit să-l întâlniţi pe prietenul dumneavoastră? Ba da, aţi reuşit, dar dintr-un motiv precis, v-aţi schimbat intenţiile în ultimul moment. Ce s-a-ntâmplat, Liza? Aţi înţeles că nu merita să continuaţi jocul?

Fără s-o slăbească din ochi, el s-a aplecat pentru a-şi lua un trabuc de pe măsuţa cea joasă. Umerii lui se conturau clar pe geamurile glasvandului. Se-ntunecase. Nori enormi înghiţeau soarele dimineţii.

– Ceea ce nu pot înţelege prea bine, este jocul dumneavoastră, domnule Hamilton, şi nici unde doriţi să ajungeţi. În ceea ce priveşte insinuările dumneavoastră, acestea nu mă flatează nicidecum.

– Scuzaţi-mă. Vă aşteptaţi, poate, să vă fac complimente?

– Nicidecum, domnule Hamilton. Mai ales, nu dumneavoastră. Şi acum, dacă vreţi să-mi arătaţi unde se află căţeaua mea, v-aş părăsi cu mare plăcere.

El nici măcar nu s-a mişcat din loc. Încăperea se întuneca tot mai mult, de parc-ar fi vrut să accentueze tensiunea dintre ei doi şi liniştea a fost destrămată de bubuitul unui tunet. Vântul s-a pornit brusc, iar primele picături au început să lovească dalele de piatră de afară. Liza a-ncercat să-şi tragă genunchiul, pentru a se redresa puţin. A fost nevoită să-şi reprime o grimasă de durere.

– Rămâneţi pe loc. Şi nu mai fiţi atât de suscep-

tibilă, domnişoară. Mi-e absolut indiferent să aflu cu cine şi pentru ce urma să vă-ntâlniţi pe iaht. În schimb, vreau să ştiu dacă trebuie să anunţ pe cineva despre starea dumneavoastră? Poate că cineva este neliniştit de absenţa dumneavoastră?

Ea nu i-a mai răspuns. O s-o găsească pe Lady prin propriile sale mijloace. Acum Liza nu mai avea-n minte decât o singură idee – să plece acasă.

S-a ridicat.

– Nu veţi pleca nicăieri, Liza. Cel puţin, nu acum. Nici mâine, de altfel... În sfârşit, nu încă...

– Dar sunteţi complet nebun! Nu mă puteţi reţine aici ca prizonieră!

Pentru prima oară de la-ntâlnirea lor, Liza a-nceput să se neliniştească. Ea n-avea habar cine-i omul acesta. O fi fost chiar Grant Hamilton? Ar fi putut la fel de bine să se fi introdus în locuinţa veritabilului Hamilton în lipsa acestuia, ascunzându-şi identitatea pentru... pentru a o răpi? Pentru a obţine o răscumpărare? Nu. Absurd. Pentru a-şi satisface instinctele josnice?

– În sfârşit, aţi înţeles!

Liza a tresărit. Grant a străpuns-o cu privirea.

– Da, fetiţo. Am intenţia fermă de a te-nchide în camera ta, de a-ţi smulge veşmintele şi de a abuza de dumneata, nederanjat de nimeni. Vei putea urla din toată puterea, n-o să te-audă nimeni...

Liza strânse marginile fotoliului cu degetele, în timp ce inima-i bătea să rupă pieptul. Care dintre ei era

nebun?

– Pentru Dumnezeu, micuţo, cum de-ţi trece prin cap aşa ceva? reveni brusc Grant. Te-ai privit de curând într-o oglindă? N-ai de ce te teme, ţi-o promit. Sunt perfect capabil de a-mi reprima instinctele animalice! Acum, să-ncepem cu-nceputul. Aţi sosit în Virginia. Foarte bine. Sunteţi în vacanţă? Studentă? Sau lucraţi undeva?

Liza strânse din dinţi. Cu ce drept îi vorbea el pe tonul acesta? Cu ce drept o interoga? Jignită profund de remarca lui, legată de aspectul ei fizic, ea s-a decis să-i ţină piept:

– Vă răspund, cu o condiţie...

– Care?

– Dumneavoastră aţi văzut actele mele. Aş putea să arunc şi eu o privire în actele dumneavoastră? N-am nici o probă-n ceea ce priveşte identitatea dumneavoastră... Şi n-am intenţia de a vă face confidenţe.

– De ce? Aveţi vreun motiv să vă-ndoiţi de mine?

Ea roşi la amintirea a tot ceea ce făcuse el pentru ea începând cu ajunul acestei zile. Cu ochii plecaţi, ea suspină:

– Nu. Dar trebuie să admiteţi că vă arătaţi foarte misterios. Nu mi-aţi prezentat familia dumneavoastră. O casă ca aceasta nu poate aparţine unui celibatar, chiar şi unui celibatar de vârstă înaintată.

El a surâs, când i-a fost evocată vârsta. Ea s-a grăbit s-adauge:

– ...deşi nu sunteţi prea bătrân.

Probabil că n-avea mai mult de treizeci şi patru – treizeci şi cinci de ani, gândi ea.

– Treizeci şi patru.

Îi citea gândurile? Ea a continuat pe acelaşi ton:

– Avocat, specializat în drept maritim. Birouri la Baltimore şi Annapolis. Actualmente-n concediu, în casa părinţilor mei. Oh!... şi-n plus, efectiv celibatar. Acum este rândul dumneavoastră.

Dar curiozitatea Lizei n-a fost pe deplin satisfăcută. Ea a reluat:

– Şi unde-s părinţii dumneavoastră? De ce nu i-am văzut până acum?

– Deoarece se găsesc pe undeva, prin largul insulelor Canare. Şi-au oferit o croazieră. Eu am grijă de casa lor, până ce se vor reîntoarce.

– Dar... Cine mai locuieşte aici, în afară de dumneavoastră?

– Pentru moment, dumneata.

Acest răspuns laconic i-a tăiat răsuflarea. Liza a înghiţit cu dificultate. Dacă era adevărat ceea ce spunea el, atunci el o dezbrăcase aseară... Începu să se agite-n fotoliul ei, simţindu-se din ce în ce mai prost.

– Deci? E rândul dumitale.

– Oh!

A tuşit, pentru a-şi drege glasul.

– Îmi cunoaşteţi numele şi anii. Am crescut la Frericksburg. La treisprezece ani, m-am mutat la Chesapeake. Mi-au murit ambii părinţi. N-am nici fraţi, nici surori, nici unchi, nici mătuşi. N-am diplome

universitare şi, pentru moment, n-am nici o ocupaţie. Sunt... sunt în şomaj temporar.

– Temporar.

El a repetat cuvântul cu un aer gânditor şi ea i-a aruncat o privire plină de speranţă. Dar ce-o fi sperat ea de fapt?

– Şi chiar nu aveţi pe nimeni?

– Ba da. O mamă vitregă, cu care nu mai am nici un fel de legături de la moartea tatălui meu. Dar ce importanţă are asta? Oricum, eu mă-ntorc la Chesapeake. N-am posibilitatea de a mai pierde timpul. Trebuia să fiu invitată aici în acest week-end, dar...

– Şi n-aţi mai fost?

– Ba da. De fapt, nu chiar... Eu... eu apreciez într-adevăr tot ceea ce aţi făcut pentru mine, domnule Hamilton, dar...

El a-ntrerupt-o cu un gest scurt:

– N-o să-ncepeţi din nou cu asta. Mi-aţi mărturisit că vă aflaţi în şomaj temporar. Deci, căutaţi de lucru, nu?

– Desigur. N-am nici economii, nici alte resurse, în afara celor ce provin din munca mea.

– V-aţi pricepe să efectuaţi mici lucrări de secretariat, să gătiţi şi să faceţi menajul?

Liza ridică ochii spre el:

– Am lucrat deja-ntr-un birou, dar am demisionat după o lună. Postul mi-a plăcut dar... am avut nişte probleme... personale...

Sexuale, ar fi fost termenul cel mai potrivit. Dar ce rost avea să revină asupra unei istorii vechi? Părăsise postul pentru a intra ca vânzătoare la Barnes & Taylor, cu speranţa că, la o casă de modă, bărbaţii o vor lăsa-n pace.

Grant şi-a mângâiat gânditor bărbia. Chiar dorea s-o angajeze? Ea a descoperit cu stupoare că murea de dorinţa de a accepta. Era nebună? Casa ei se afla la patru sute de kilometri de-acolo şi ei nu-i trecuse niciodată prin minte să se mute. Clar, lovitura de la cap o perturbase total!

– V-aţi decis? Permiteţi-mi să vă atrag atenţia asupra responsabilităţilor ce vă revin în legătură cu căţeaua dumneavoastră. Este netransportabilă pentru un timp. Căţeii ce vor veni pe lume vor fi şi ei netransportabili, iar Lady va avea nevoie de o raţie dublă pe perioada de alăptare.

– Nu m-am gândit la problemele acestea, a recunoscut ea dintr-o suflare.

De fapt, ea era încântată că el i-a furnizat un număr aşa de mare de motive, pentru a o determina să spună da.

– Ei bine, meditaţi acum. Lady şi iubita mea mamă vă vor fi recunoscătoare dacă veţi lucra pentru mine.

– Înainte de a vă da un răspuns, aş putea să vă întreb şi eu ceva, domnule Hamilton?

– Vă ascult cu plăcere.

– De ce-mi faceţi această propunere? Nu mă cunoaşteţi deloc. Nu ştiţi nimic despre trecutul meu, exceptând cele ce vi le-am dezvăluit eu. Dar aş fi

putut să vă mint pe toată linia.

– Greşiţi. Vă cunosc mult mai bine decât vă închipuiţi, Liza Callahan. O cunosc pe mama dumneavoastră vitregă. Am asistat chiar şi la înmormântarea tatălui dumneavoastră. N-am fost prezentaţi unul celuilalt în timpul ceremoniei, deoarece eu am sosit prea târziu şi am plecat imediat după, pentru a reuşi să prind avionul. Corinne şi cu mine suntem veri buni, Liza. V-am recunoscut chiar de la început, deşi v-aţi schimbat foarte mult de-atunci. Eraţi o copilă la moartea tatălui dumneavoastră. Într-un fel, noi facem parte din aceeaşi familie. Acum, eu chiar am nevoie de un ajutor. La fel şi dumneavoastră. Dat fiind că, după Corinne, eu vă sunt ruda cea mai apropiată, ce motiv aţi avea să-mi refuzaţi oferta?

Liza-nchise ochii, uluiala determinând-o să uite şi de migrenă şi de durerea de genunchi. Probabil că n-a înţeles ea prea bine:

– Corinne Bradley?

– Corinne Hamilton Bradley... Callahan. Acum are alt nume. Nu-l cunosc. N-am mai văzut-o pe Corinne de vreo doi ani.

– E imposibil!

Umbra mamei sale vitrege s-a interpus între ei, în casa aceasta încântătoare şi atmosfera era acum otrăvită. Corinne reînviase brusc, şi odată cu ea o mulţime de amintiri pe care Liza le considerase iremediabil uitate. Întrebă prosteşte:

– Sunteţi sigur?

– Da, Liza.

Oare el i-o fi ghicit nefericirea? Vocea şi privirea sa şi-au regăsit căldura din primele ore ale-ntâlnirii lor.

– Îmi amintesc perfect de dumneavoastră. Aveaţi pe-atunci, probabil vreo treisprezece–paisprezece ani. Privirea dumneavoastră avea pe-atunci o expresie ciudată de tristeţe şi inocenţă, amestecate cu un fel de scepticism uimitor la o persoană de vârstă aşa de fragedă, ceea ce vă dădea un aer de copil-femeie.

S-a întrerupt, pentru a-şi strivi nervos trabucul într-o scrumieră de alabastru. Când a-nceput să vorbească din nou, vocea sa a devenit mai rece:

– Dacă mă gândesc mai bine, nu v-aţi schimbat chiar atât de mult.

De ce oare glasul lui conţinea atâta tristeţe? Liza îşi ridică iute capul. Grant părea a nu fi observat asta.

– Corinne era foarte neliniştită în legătură cu dumneavoastră. Era abia cu vreo zece ani mai în vârstă ca dumneavoastră. La moartea tatălui, ea era prea tânără pentru a-şi lua responsabilitatea creşterii unei adolescente.

Oare Grant era sincer, când o apăra pe verişoara sa? Liza s-a străduit din răsputeri să-nlăture furia care o cuprinsese. Ea n-o mai revăzuse pe Corinne de la înmormântare şi spera din toată inima să n-o mai vadă niciodată. Înainte, Fred Callahan s-a aflat la conducerea unei prospere întreprinderi de lucrări publice din George County. După nici un an de la moartea mamei Lizei, el s-a recăsătorit şi şi-a vândut firma, pentru a se instala în cartierul rezidenţial din

Chesapeake. Aici, el a achiziţionat o casă enormă şi pretenţioasă, pentru a-i face astfel pe plac Corinnei. Pe Liza au expediat-o la un pension. Corinne nu s-a interesat niciodată de ea, chiar dacă se prefăcea că se ocupă intens de fiica sa vitregă, atunci când soţul ei era de faţă.

După trei ani, Fred Callahan a dispărut, victimă a unei crize cardiace. Neliniştit de afacerile care nu mergeau prea strălucit, hărţuit de o soţie tânără şi foarte cheltuitoare, el n-a rezistat noului său mod de viaţă.

În ziua înmormântării, Liza şi Corinne au decis asupra viitorului. Corinne moştenea casa, maşinile şi toate celelalte bunuri, pe care soţul le trecuse pe numele ei. Cum nici una, nici cealaltă nu doreau să se revadă, Corinne şi-a luat angajamentul să-i plătească Lizei cheltuielile de-ntreţinere la şcoală, până la luarea bacalaureatului. Au ascuns autorităţilor că fetiţa va rămâne de capul ei şi i-a fost închiriată o cameră, la doi paşi de colegiu. La şaisprezece ani, ea şi-a luat diploma cu menţiune. Visa să devină arhitect, dar a fost nevoită să renunţe-n foarte scurt timp la asemenea proiecte. Nu mai beneficia de ajutorul nimănui...

– Liza?

A tresărit, smulsă amintirilor despre un trecut pe care-l detesta.

– Liza, acceptă. Rămâi aici, măcar până la completa vindecare a rănilor. Astfel, ai ocazia să mai

meditezi puţin, înainte de a relua relaţiile cu prietenul tău. Eu consider că am anumite responsabilităţi faţă de dumneata, Liza. Şi-ntr-adevăr, am nevoie de cineva care să se ocupe de casa aceasta.

În faţa căldurii surâsului lui, toate reticenţele tinerei femei au dispărut. Dar, acceptând, Liza nu s-a putut debarasa de presentimentul că astfel, ea angaja ceva mai mult decât timpul său.

Lady i-a-nlăturat ultimele dubii. Liza a vizitat-o, în vreme ce Grant pregătea masa. El a decis ca Liza să se ocupe de casă, imediat ce se va simţi mai bine.

Căţeaua era instalată confortabil pe un pled vechi, în pivniţă, la căldură, lângă instalaţia termică. Ca urmare a toaletei aplicate de Grant, părul ei roşcat strălucea de curăţenie. La apariţia stăpânei sale, Lady a început să dea uşurel din coadă şi a emis un geamăt slab. Liza s-a aplecat s-o mângâie, dar mâna i-a rămas suspendată-n aer, ochii i s-au deschis larg de uimire şi s-a pornit să strige disperat:

– Grant! Grant! Vino repede!

El a apărut imediat.

– Ce s-a-ntâmplat?

– E gata să fete! Uite!

Într-adevăr, unul după altul, au ieşit la iveală mici ghemotoace de blăniţă. Lady era foarte ocupată cu linsul căţeluşilor, suflându-le pe boticuri, pentru a-i încălzi. Liza a rămas dezarmată faţă de frumuseţea unui asemenea spectacol. O emoţie de neînţeles puse stăpânire pe ea şi simţi cu groază, cum ochii i se-neacă-n lacrimi. Cu toate eforturile sale, i-a scăpat

un suspin.

– Totul se desfăşoară cum trebuie, fetiţo.

Grant a tras-o spre el şi, cu arătătorul, i-a ridicat delicat bărbia. Liza i-a aruncat o privire pierdută, la care el a răspuns cu un zâmbet gentil:

– Scuză-mă. Nu-nţeleg deloc ce mi-a venit. De obicei, nu-s chiar aşa de impresionabilă.

– Cred că te-nţeleg, Liza. Dat fiind circumstanţele, reacţia dumitale mi se pare normală. E mai bine să nu răscoleşti amintirile vechi...

Altădată, Liza s-ar fi-ntrebat ce rost aveau aceste cuvinte, dar acum, în braţele lui, lângă pieptul lat a lui Grant, ea era prea bulversată, pentru a se mai mira de ceva. O cuprindea un simţământ straniu şi delicios, accelerându-i bătăile inimii. S-a speriat la gândul că el putea să le audă. Cum ar fi reacţionat Grant, dacă şi-ar fi dat seama de emoţia ei? Încă de la sosirea ei aici, el se străduia să se comporte ca o rudă, aşa cum s-ar fi comportat cu un copil, cu o nepoată... Dar cum va reuşi ea oare de-acum încolo să-şi ascundă faţă de el, sentimentele care o tulburau?

Şi-a şters lacrimile şi, cu capul încins, cu trupul cuprins de agitaţie, s-a retras în camera ei. Da, ce se va alege de ea, dacă Grant'îi va ghici taina?

Dar chiar de-a doua zi, Liza a-nţeles că n-are nici un motiv să se teamă-n privinţa aceasta. Grant i-a adus micul dejun, după care s-a retras. Câteva clipe mai târziu, Liza a auzit huruitul motorului de la Mercedes.

Grant a lipsit întreaga zi. Lăsată singură, Liza a profitat pentru a face ordine prin camere şi a curăţa perfect salonul. Odată terminate toate aceste sarcini, s-a îndreptat către bucătărie şi s-a apucat să pregătească o masă savuroasă.

La-ntoarcerea sa, Grant abia de a salutat-o şi nu i-a spus decât că avea foarte mult de lucru.

– Nu mănânci nimic?

El îşi trecu mâna prin păr. Părea extenuat.

– Nu, regret. Am uitat complet să te anunţ de asta.

Ea s-a străduit din răsputeri să-şi ascundă dezamăgirea. Petrecuse două ceasuri pentru a pregăti carnea de vacă şi a aranja o masă elegantă. Două lumânări luminau cu raza lor dulce buchetul de trandafiri care trona în mijlocul cristalurilor şi argintăriei. Tânăra fată se machiase cum nu se poate mai savant. Cu toată dificultatea impusă de circumstanţe, ea a reuşit totuşi să-şi estompeze vânătăile şi cucuiele... Şi cu ce rezultat? El abia dacă i-a aruncat o privire fugară. Acum, ea se-ntreba dacă el i-o fi observat rochia cea lungă...

❤

După câteva zile, Liza a conchis că Grant se comporta de parc-ar fi-ncercat s-o evite. De ce? Habar n-avea.

Le consacra mai mult timp căţeilor, decât invitatei sale şi, dacă din întâmplare, întârzia pe-acasă, se închidea imediat în biroul său, sub pretext că trebuie

să-şi consulte dosarele. La masă, abia de-şi descleşta dinţii. Dezamăgirea Lizei creştea cu fiecare zi...

Nu prea ştia nici ea cam ce-ar fi dorit de la el, dar, cu siguranţă, nu acesta era comportamentul la care se aşteptase.

4

Când a sunat telefonul, Liza era-ntinsă pe canapea, răsfoind o revistă. Ea s-a grăbit imediat să răspundă.

– Alo?

A urmat o tăcere de scurtă durată, după care o voce feminină, puţin cam răguşită, a-ntrebat:

– Cine-i la aparat?

– Liza Callahan. Domnul Hamilton lipseşte momentan. Aveţi vreun mesaj de transmis?

– De fapt cine eşti dumneata? Bona? Guvernanta?

– Nici una, nici alta.

– Ce vrei să spui cu acest răspuns?

Necunoscuta de la capătul firului era din ce în ce mai nervoasă. Liza a avut grijă să ocolească prudent întrebarea:

– Întrebaţi-l pe dl. Hamilton. Dumnealui va fi încântat să vă răspundă, atunci când va reveni, dacă-mi lăsaţi numele şi celelalte date ale dumneavoastră.

Iarăşi tăcere, plină de suspiciune.

– N-are nici o importanţă! se hotărî să lanseze

necunoscuta, după care-ntrerupse brusc comunicaţia.

Liza a ridicat din umeri şi şi-a reluat locul pe sofa. Nu fusese afectată nicicum de agresivitatea femeii. Şi-a reluat revista şi a continuat s-o răsfoiască. În cămin, un lemn a căzut în jar, scoţând o cunună de scântei. Afară sufla vântul. Jos, lipiţi de instalaţia termică, toţi căţeluşii sugeau, probabil, de la mămica lor. Liza a aţipit...

N-a simţit cum cineva îi ia revista, nici cum aceeaşi persoană se apleacă asupra ei. Abia când o mână i-a atins fruntea, ea a-nceput să iasă vag din starea de somnolenţă. A murmurat câteva cuvinte fără sens şi, rătăcind încă prin meandrele visului, prinse a pipăi fără să vadă. Degetele sale au dat de un braţ musculos, de nişte umeri puternici, de o ceafă pe care s-au oprit să se odihnească.

– Liza! Liza! Trezeşte-te!

O voce-i şoptea ceva la ureche. Ce rost ar fi avut să-şi deschidă ochii? De ce să renunţe la acest vis delicios? Gemu dulce şi se lipi de un piept confortabil. Fu cuprinsă de o minunată stare de bine.

Două buze se opriră peste buzele ei, şi Liza se lăsă învăluită-n plăcerea acestui sărut. În sfârşit, s-a decis să-şi deschidă ochii. Grant era lungit alături de ea, cu ochii strălucitori de dorinţă.

Ea se pierdu cu totul, simţindu-l alături, plin de ardoare şi de tandreţe. Emoţionată, bulversată până-n adâncul sufletului, Liza a dat frâu liber lacrimilor. Nu i-a trecut nici o clipă prin minte să şi le oprească. Se simţea plutind pe un ocean de senzualitate. Numai

mângâierile lui aveau importanţă acum pentru ea. Incapabilă de a-şi măsura gesturile, animată de dorinţa presantă de a-l atinge, ea îşi lăsă mâinile să-i alunece pe sub tricoul lui, cu intenţia vădită de a i-l scoate. El o ajută cu mişcări rapìde şi-şi trase veşmintele peste cap. Cu torsul dezgolit, el se apropie din nou de ea, iar Liza simţi o bucurie sălbatică la atingerea pieptului lui larg şi musculos. Mâinile ei păreau făcute pentru el. Pumnişorii ei, prindeau perfect rotunjimea umerilor lui... În sfârşit, putea acum să-şi plimbe degetele prin părul lui scurt şi des, uneori rebel. Mai păstrase ceva din somnolenţa de adineauri, cu toată emoţia de care era cuprinsă. Totuşi, ştia că visase aceste atingeri tandre, chiar din primele clipe ale-ntâlnirii lor.

– Dumnezeule! E-o nebunie!

El gemu. Vocea sa răguşită avea accente aproape dureroase. Pentru a-l face să tacă, Liza şi-a pus pe gura lui buzele sale-ncărcate de dorinţă. Răspunsul a venit fără-ntârziere. Sărutul lor a fost imperios, aproape brutal, într-atâta era de posesiv. În acelaşi timp el i-a scos pulovărul, pentru a o simţi mai aproape. Gura lui a părăsit-o pe a ei, pentru a întreprinde o cercetare lentă şi senzuală a chipului femeii. I-a sărutat pleoapele, lobul urechilor, gâtul, sânii...

Liza încetase să-şi mai aparţină sieşi. Slabă, supusă, ea şi-a lăsat trupul să se cuprindă de voluptate. Lumea-ntreagă a dispărut. Ea a pierdut noţiunea de timp şi spaţiu şi, incapabilă să se mai stăpânească, şi-a lăsat toată fiinţa să freamăte. Şi-a

clătinat capul, murmurând fără-ncetare numele lui Grant, cu vocea-ntretăiată de suspine.

– Opreşte-mă, Liza. Nu pot să te iubesc... Nu pe tine... Dintre toate... Dar Domnul mi-e martor, te-am dorit de la prima vedere...

Cuvintele lui o umpleau de o bucurie indescriptibilă. A zâmbit. Era exaltată de puterea pe care o exercita asupra lui.

– Nu de la prima vedere... Eram doar o copilă, ţi-aminteşti?

Oare ce-au declanşat aceste cuvinte în mintea lui Grant? S-a ridicat pe-un cot, pentru a-i privi mai atent chipul. Liza a-ncercat să-i ghicească gândurile dar, mai mult ca oricând, acum i s-a părut de nepătruns.

– Crezi c-aş fi fost în stare să uit?

Cu maxilarele strânse, Grant s-a lăsat să alunece-ntr-o parte. Liza a-ncercat să-l reţină, dar el s-a desprins cu duritate de ea şi s-a aşezat pe un fotoliu. După o tăcere interminabilă, Grant i-a aruncat o privire care a făcut-o să se cutremure:

– Îmbracă-te, Liza! Uită-te la tine cum arăţi! Parc-ai fi o femeie de stradă, uşuratică, fără nici o ruşine!

S-a ridicat, şi-a luat din mers tricoul şi a părăsit salonul, trântind uşa cu putere.

❤

Liza se simţea de parc-ar fi atins limitele disperării. În următoarele două zile, nu şi-a mai revăzut gazda şi, de sute de ori, şi-a tot adunat lucrurile ca să plece. Şi

tot de sute de ori a renunţat la această hotărâre. De ce-ar mai fi rămas? Grant o jignise mortal. A respins-o. Dar, imediat, Liza simţea cât de legată era ea de el. Refuza cu obstinaţie să numească sentimentul de care se temea-ntr-atât... Nu semăna nicicum cu euforia uşoară, precum balonaşele colorate de săpun, pe care o simţise pentru Todd...

Cum de este-ntr-atât de laşă, ca să mai rămână aici? Şi-a pierdut oare amorul propriu? Îşi căuta chiar scuze, cum ar fi starea lui Lady. Unul dintre micuţii acesteia era foarte slăbit şi, pentru a-l salva, Liza a fost obligată să-i completeze supturile cu hrană la biberon. Îşi petrecea ore-ntregi în pivniţă.

– Da, draga mea Lady. În toată lumea asta mare, eu nu te am decât pe tine. Tu eşti singura mea familie... Tu, şi adorabilele ghemotoace de blăniţă de lângă tine...

În seara celei de-a doua zi, a venit şi Grant să cineze acasă. I-a prezentat nişte scuze laconice şi Liza a fost mai mult decât fericită să-l ierte. Dar ceva imperceptibil schimbase relaţiile dintre ei. Acum, Grant se străduia mai mult ca niciodată să se ţină la distanţă, mai mult ca niciodată, ea-şi dorea să se refugieze-n braţele lui, să-l alinte, să-i respire parfumul trupului...

Oh! A-nchis ochii, pentru a-ndepărta amintirea lui. Dorinţa sa, setea sa arzătoare de a cuceri admiraţia şi respectul lui Grant, nevoia sa de a-i câştiga încrederea, toate erau semnele unei evidenţe clare: îl iubea...

Dar cum ar fi trebuit să se poarte cu Grant? Spune-mi,

draga mea Lady... Cum l-aş putea face să-nţeleagă că sunt femeie? Cum să-l conving că nu-i tutorele meu? Că n-are nici o responsabilitate faţă de mine?

După o săptămână de când îi pusese la punct locuinţa şi-i făcuse lucrările de secretariat, ea nu ştia despre Grant Hamilton mai multe decât aflase în prima zi. Îi plăcea Şostacovici, Berlioz, şi Jazz-ul, regreta efectele nefaste ale crizei asupra economiei, filma raţe sălbatice şi-şi petrecea majoritatea timpului în afara locuinţei.

În seara aceea, când în interiorul casei a răsunat ţârâitul soneriei, Liza tocmai ieşea de sub duş. S-a repezit în cameră, şi-a pus iute pe ea capotul de mătase galbenă şi s-a aruncat în trombă pe scări.

Cine să fie? Sigur, nu era Grant. El avea cheile sale şi nu se-ntorcea niciodată la ora aceasta. Apariţia unei siluete feminine prin geamul uşii a liniştit-o, dar a alarmat-o în acelaşi timp. A deschis imediat.

– Ia te uită! Dar ştiu că ţi-a trebuit ceva timp până să descui!

Necunoscuta a pătruns în interior fără a aştepta vreo invitaţie specială. I-a aruncat Lizei o privire rece şi dezgustată:

– Puteţi să-mi explicaţi şi mie ce căutaţi în casa lui Grant, înfăşurată-n veşmintele mele?

Liza a-nghiţit în sec cu greutate. A-nceput să-şi adune capotul în jurul trupului gol. Chipul perfect, rece şi dur, rămăsese la fel de crispat.

– Ei, bine, ce-ar fi să trecem în salon?

– N-am nevoie de aprobarea dumitale!

Şi-a scos mantoul de antilopă, în vreme ce Liza o privea cercetător. Necunoscuta n-avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Îmbrăcămintea ei purta semnătura unui croitor de elită. Blondă, foarte sofisticată, părea cumva cam nebună.

– Unde-i Grant? Pariez că intenţionat nu i-ai transmis mesajul meu!

Liza şi-a înăbuşit dorinţa de a-i da un răspuns biciuitor. Era clar, necunoscuta făcea parte dintre obişnuitele casei – chiar una dintre prietenele intime ale lui Grant, dacă era să creadă aluzia cu rochia de casă.

– Regret, doamnă, dar nu mi-aţi lăsat nici un mesaj. Habar n-am avut cine era la telefon atunci.

Blonda a fulgerat-o cu privirea şi Liza s-a crispat şi mai tare. De ce oare Grant n-a prevenit-o de existenţa acestei femei?

– Ascultaţi, doamnă. Regret cu-adevărat această neînţelegere.

– Scuteşte-mă de această comedie ieftină. N-a fost nici o neînţelegere. Doar o rea-voinţă din partea dumitale. Grant are acest obicei oribil de a aduna toate ciurucurile. Ar trebui să reflecteze mai profund, înainte de a le deschide uşa casei sale. Într-o zi, va regreta amarnic stupida sa generozitate. Dar, uneori, bărbaţii-şi pierd cu-adevărat discernământul.

Liza făcu pe nevinovata:

– Sunt cu totul de acord cu dumneavoastră. Totuşi,

situaţia diferă cumva, atunci când este vorba de un membru al familiei.

– Oh!

Blonda a pornit cu pas hotărât pe covorul persan, şi-a aruncat mănuşile pe canapea şi şi-a turnat un pahar de porto. Nu părea deloc dispusă să plece.

– Ah, da! Fiica vitregă a Corinnei! Mi-a pomenit ceva despre un ajutor pe care vrea să-l ofere unei vagi rude a verişoarei sale. Dar am crezut că veţi avea suficient tact şi bun simţ pentru a-i refuza ospitalitatea.

Chiar aşa? se gândi Liza cu un soi de amuzament. Ideea c-o deranja pe creatura asta antipatică i-a procurat o imensă satisfacţie. Cucoana asta n-ar fi trebuit să fie aşa de sigură pe Grant al ei...

– Dac-aţi vrea să mă scuzaţi puţin, urc să mă îmbrac.

– Foarte bine. Şi, dacă-ţi place, poţi să păstrezi rochia mea de casă. Eu, oricum, nu o voi mai îmbrăca niciodată. Este mătase naturală. Cu siguranţă că nu eşti obişnuită cu aşa ceva. Aşa că, ai grijă s-o speli manual, nu cu maşina, cum se spală vulgarul poliester!

Mai bine să nu-i răspundă! Liza i-a oferit un zâmbet larg şi a urcat în camera ei. Detesta condescendenţa. Corinne, mama ei vitregă, avea obiceiul s-o ridiculizeze. În preajma ei, Liza s-a simţit întotdeauna neîndemânatică şi stângace.

I-a trebuit o mulţime de timp, pentru a se îmbrăca cu

blugii şi cu tricoul de culoarea lavandei. Ce trebuia oare să facă? Gânditoare, a-nceput să-şi lege sandalele. Mai putea să plece. Va ajunge-n Virginia înainte de a se-nnopta. Ar putea să-şi instaleze căţeii în spatele maşinii, pentru a circula mai comod, iar Carol nu se va necăji, desigur, de invazia aceasta. De fapt, ea va-ntâmpina familia lui Lady cu mai multă plăcere decât a dovedit Liza, atunci când Carol şi-a adus logodnicul în apartamentul lor comun. De mai multe luni, Carol visa să locuiască-mpreună cu omul inimii ei. Plecarea Lizei o fi aranjat perfect lucrurile...

Şi ce dacă! Oricum, n-ar mai putea-o suporta prea multă vreme pe Prinţesa de Gheaţă!

Scrâşnetul unor pneuri pe pietriş, a smuls-o din visare. După zgomotul motorului, a recunoscut maşina lui Grant şi a rămas pe loc. Îşi închipuia deja cum se va derula conversaţia dintre el şi blonda sa amică.

– Darling! va exclama Prinţesa de Gheaţă, topindu-se la apropierea frumosului Grant Hamilton. Cum naiba poţi s-o suporţi pe puştoaica asta imposibilă? Dac-ai şti ce arogantă a fost faţă de mine! S-a îmbrăcat cu lucrurile mele, le poartă fără permisiunea mea! Ce-ţi trebuie ţie acest nimic? Asta-i treaba Corinnei, nu a ta!

Da. Auzea de-aici conversaţia lor. După vreo cincisprezece minute, Grant va urca şi o va invita să coboare să pună lucrurile la punct.

Aşezată pe marginea patului, aştepta cu atenţia încordată. În fine, a auzit zgomotul paşilor pe scări, urmat de două ciocănituri în uşă.

– Liza? Pot să intru?

– Sunteţi la dumneavoastră acasă!

Nici măcar nu s-a-ntors către el, atunci când a intrat la ea în cameră. Nu-l vedea şi, totuşi, simţea puternic prezenţa lui acolo. Nu se putea opri să-şi imagineze sutele de ori, când el intrase aici pentru a o-ntâlni pe această blondă pretenţioasă, care arbora dezabieuri vaporoase, pe care le uita apoi, cu nonşalanţa unei femei sigure pe ea. Ideea intimităţii lor a cufundat-o într-un abis de tristeţe şi de amărăciune.

– Vă ridicaţi sau doriţi să mă aşez lângă dumneavoastră pe pat?

Ironia din glasul lui, rece şi nemiloasă, o durea. Liza s-a ridicat în picioare şi l-a privit drept în ochi, cu o furie evidentă:

– Ei bine! Ce spuneaţi că doriţi?

El i-a scrutat atent chipul:

– De ce n-aţi mai coborât, după ce v-aţi schimbat?

– De ce-aş fi făcut-o?

– Doamne! Fără vreun motiv special. Dar cred că n-aveţi de gând să vă-nchideţi în camera dumneavoastră, nu? Doream să vă invit în seara aceasta la un restaurant. Ştiu unul...

– Mergeţi fără mine. Prietena... dumneavoastră va fi-ncântată să rămâneţi împreună, singurei. Ce rost are să-i impuneţi prezenţa mea?

– Încetează cu asta, Liza. Am invitat-o pe Mona în interesul dumitale.

– Interesul meu! Sunteţi foarte amabil, dar eu îmi

cunosc şi singură interesele. Vă spun deschis, nu aveam nevoie de ea, pentru a mă simţi-n plus aici!

El îşi ridică-ncetişor capul:

– Te lansezi într-un proces de intenţie, micuţo!

– Nicidecum! Ştiu eu ce spun şi-ar fi bine să-ncetaţi să mă mai consideraţi un copil.

Grant a suspinat. Sprijinindu-se-n uşorul uşii, şi-a vârât mâinile-n buzunare şi a privit-o direct în ochi.

– Exact de asta am invitat-o pe Mona cu noi, Liza. Eu... În ciuda bunelor mele intenţii, nu-i prea inteligent să ne lăsăm flancurile nepăzite-n faţa criticilor. Locuind singură cu mine, sub acelaşi acoperiş, fără o acoperire, rişti să-ţi ruinezi reputaţia.

Ea a trebuit să lupte-mpotriva tentaţiei de a se arunca pe pat şi a izbucni-n lacrimi de furie, de frustrare şi de amărăciune. Şi-a ridicat orgolioasă capul şi l-a-nfruntat:

– De fapt, de care reputaţie vă pasă cu adevărat? De a dumneavoastră sau de a mea? Nimeni nu mă cunoaşte pe-aici, pe o rază de sute de kilometri. Dar lucrurile se petrec diferit în ceea ce vă priveşte! Poate că sunteţi obişnuit cu situaţii de genul acesta? Poate că nici nu sunt prima femeie pe care o instalaţi aici? Dacă este s-o cred pe prietena dumneavoastră, sunteţi cunoscut pentru asemenea fapte!

Ea nu mai vorbea acum – pur şi simplu, urla. În sfârşit, dăduse curs liber mâniei sale. Îi tremura întreg trupul. A continuat, cu un glas mai mult decât ascuţit:

– Spuneţi-mi, Mona aleargă-ntotdeauna să vă ajute

în rezolvarea problemelor delicate? Ce abnegaţie admirabilă din partea ei!

În fine, a tăcut. Grant nu se mişcase din loc. Buzele sale, de obicei atât de senzuale, erau acum strânse şi dure. O fulgera cu privirile. Un tic îi agita maxilarele şi Liza s-a cutremurat involuntar, dar nu şi-a lăsat ochii-n jos.

– De-ai terminat, Liza, vom coborî şi-i vei cere scuze domnişoarei Clark.

– Poftim?

Şi-a muşcat buzele:

– N-am impresia c-ar trebui să-i cer scuze domnişoarei Clark. I-am adresat vreo duzină de cuvinte, dar credeţi-mă, nici unul n-a lăsat să se întrevadă adevărul din gândurile mele.

Brusc, ea a tăcut şi şi-a coborât privirile. Nu... Ea nu-şi trădase sentimentele faţă de Mona. Dar se descărcase asupra lui Grant. Doar el era cel ce merita scuze. I-a trebuit mult curaj ca să-nceapă:

– Grant, dacă eu...

– Liza!

A luat-o de umeri şi a scuturat-o-ncetişor. Pentru o fracţiune de secundă, imaginea trupurilor lor înlănţuite a plutit diafană prin faţa ochilor ei. S-a crispat instinctiv şi a-ncercat să scape de el.

– Liza, te rog. Încearcă să-nţelegi. Vreau să rămâi aici. Eu... Dumnezeule! Ştii bine că mă simt răspunzător pentru tine!

– De ce? Din pricina Corinnei?

– Nu.

Şi-a ciufulit părul cu un gest nervos:

– Ţi-am spus că mă urmăreşte chipul tău, încă de la-nmormântarea tatălui tău. Nu te-am uitat. După acea zi tristă, Corinne a făcut apel la mine. Ea nu ştia către cine să se-ndrepte. Era incapabilă de a-şi rezolva singură problemele. I-am oferit tot ajutorul pe care i-l puteam da. Ştiu ce antipatică-ţi este verişoara mea. Crede-mă, Liza, ea a făcut tot ce s-a priceput, date fiind circumstanţele. Şi numai şi faptul că te-ai descurcat aşa de bine până astăzi, mă face să cred că a avut dreptate. Orice altă cale ar fi fost... dificilă...

„Date fiind circumstanţele"... Liza a retrăit în minte ultima sa conversaţie cu Corinne. Ea o acuzase pe mama sa vitregă de a o fi lipsit de dragostea tatălui său şi de moştenire. De fapt, ea ar fi trebuit să se bucure că femeia aceea consimţise s-o-ntreţină până îşi va lua bacalaureatul...

După Corinne, Fred Callahan nu-i lăsase mare lucru, ca să nu spună că nu-i lăsase chiar nimic. Dar Liza se-ntrebase adesea, ce ş-o fi-ntâmplat cu lucrurile mamei sale. Se consola însă cu ideea că, oricum, trista ei cameră de elevă nu i-ar fi oferit suficient spaţiu pentru bibelourile scumpe şi pentru frumoasele mobile din lemn de trandafir.

– Ne-am împăcat? a-ntrebat-o Grant.

El i-a zâmbit. Afară se lăsase noaptea şi ea abia de-i distingea chipul în semiîntuneric.

Împăcaţi? Da, dar niciodată ea nu-i va fi prietenă. Abia de reuşea să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de el.

A-ntors capul.

– Să-ncercăm... Dar nu contaţi pe mine pentru restaurant. Sunt obosită. Eu am tot ce-mi trebuie-n bucătărie. Am pregătit deja cina.

El n-a mai insistat şi, după o imperceptibilă ezitare, ea l-a sărutat pe obraji, înainte ca el să plece.

Ca o fetiţă, şi-a spus Liza, aruncându-se pe pat. În sfârşit, ea şi-a dat frâu liber lacrimilor şi s-a-mbătat cu ele, pentru a nu-şi mai pune-ntrebarea, unde va dormi domnişoara Clark în noaptea aceasta?

5

Dificultăţile prin care a trecut Liza, pentru a accepta prezenţa Monei au fost oarecum îndulcite de consolarea că fenomenul de respingere era reciproc.

În această dimineaţă, ea i-a propus Lizei să viziteze împreună locuinţa:

– Doar pentru a fi sigură că toate se află la locul lor...

Liza a urmat-o fără tragere de inimă. Oare Mona Clark va profita de fiecare dată de absenţa lui Grant pentru a-ncerca s-o jignească? Gazda lor plecase de acasă dis-de-dimineaţă, pentru a rezolva nişte probleme referitoare la o navă. Asta-i tot ce le-a spus. Era evident că Mona cunoştea detaliile acestei istorii, dar nu-i va dezvălui nimic. Iar orgoliul Lizei o-mpiedica să-şi trădeze cumva curiozitatea.

– Jeanne e maniacă atunci când este vorba de lucrurile ei. Grant cunoaşte treaba aceasta, dar ştii cum sunt bărbaţii! El este prea ocupat pentru a întreţine-n condiţii mai bune casa mamei sale. Desigur, ai făcut cum te-ai priceput mai bine, dar aş prefera să

mă asigur personal...

Ochii de gheaţă ai Prinţesei Iceberg s-au fixat pe eternii blugi ai însoţitoarei sale, asortaţi cu nu mai puţin eternul tricou lavande. Liza şi-a jurat că-i va telefona lui Carol, s-o roage să-i trimită lucrurile. Desigur, n-o să stea chiar aşa de multă vreme pe-aici pentru a profita de ele, dar cel puţin va fi-n stare să rivalizeze cu Mona. Trecerea ei pe la Barnes şi Taylor i-au permis, graţie unei importante reduceri de preţuri, să-şi compună o garderobă acceptabilă.

Tânăra femeie a-mpins o uşă, care s-a deschis, lăsând privirilor un salon foarte feminin.

– Aici este locul de odihnă a lui Jeanne. Grant preferă să stea-n biroul tatălui său, dar el crede că, mai târziu am putea transforma această cameră-n ceva care să corespundă gusturilor noastre comune.

S-a-ntrerupt. Pe buzele ei plutea un surâs visător. Liza a simţit că i se face rău. Teama de-a fi înţeles corect aluzia i se zbătea ca o reptilă-n capul pieptului.

Şi-a înghiţit saliva cu greutate:

– Credeam că familia Hamilton trebuie să revină-n curând din vacanţă.

Era oare posibil ca Grant să-şi fi bătut joc de ea chiar în halul acesta?

Mona s-a învârtit pe călcâie pentru a o vedea mai bine. Caşmirul fustei ei plisate s-a răsucit în jurul picioarelor perfecte învelite-n mătase. Era cu un cap mai mică decât Liza, dar fiecare moleculă a trupului ei emana o feminitate agresivă şi sofisticată.

– Oh, Doamne! Iar am vorbit prea mult? Să rămână-ntre noi, da? Grant tocmai a cumpărat o splendidă casă veche la malul apei. Acolo are de gând să-şi instaleze birourile. Eu mă ocup de arhitectura interioară. Locul unde ne aflăm...

S-a oprit puţin. Pentru o fracţiune de secundă, Liza şi-a închis ochii şi a simţit că-şi pierde echilibrul. Oare Mona o s-o informeze asupra căsătoriei lor?

– ... va deveni reşedinţa sa principală, doar nu va rămâne pe veci celibatar.

Continuând să vorbească, se mişca de colo-colo prin salon. Unghiile ei carmin atingeau bibelourile Jeannei într-o manieră respingător de posesivă.

– Intenţionăm să amenajăm pentru părinţii lui Grant un apartament la etajul întâi al noii locuinţe. Un loc în acelaşi timp drăguţ şi funcţional. Jeanne, care are prejudecăţi ridicole-mpotriva servitorilor, ţine să-şi facă singură menajul. Viitorul său domiciliu o va elibera de o inutilă activitate de rutină. În ceea ce priveşte casa aceasta, ea trebuie refăcută-n întregime!

– De ce? Eu o găsesc foarte frumoasă aşa cum este...

– Oh! Părerea ta nu mă surprinde deloc! Oricine din mediul tău – o spun nu ca să te jignesc, draga mea – se lasă uşor impresionat.

A-nchis uşa salonului şi au trecut în sufragerie. Dulapuri cu vitrine, încărcate cu argintărie, cristaluri şi porţelanuri vechi. Austeritatea mobilelor sumbre era îndulcită de covoare-n culori palide. Mona a dat din

cap:

– Uite ce sarcofag! Cine crezi c-ar putea să traiască-ntr-un asemenea loc? Fiecare generaţie şi-a înghesuit aici relicvele sale! Vechile proprietăţi ale familiei, sunt ele amuzante, dar, sincer, cum poţi să mai şi respiri aici? Din chiar ziua majoratului, am fugit din mausoleul părinţilor mei, într-un apartament ultramodern din Roland Park.

După aceasta, au urcat la etaj şi au întreprins o vizitare metodică a camerelor de-acolo. Mona a respins ideea ca Lisa să-i returneze odaia albastră:

– Acum, păstreaz-o! Am stat acolo cândva, dar în prezent cred că-i mai bine să mă obişnuiesc cu camera principală. Această mică mutare îmi oferă ocazia să mai reflectez la renovările pe care intenţionez să le fac mai târziu...

Grant s-a reîntors la prânz. Masa a fost pregătită de Liza, deoarece Mona, chiar din prima zi, şi-a proclamat profundul dezgust pentru activităţile menajere:

– Îţi las întreaga libertate în acest domeniu, draga mea. N-ai decât să bucătăreşti după cum te duce capul!

Imediat ce Grant a trecut pragul sufrageriei, Mona s-a îndreptat repede către el cu braţele-ntinse. În ochii ei ardea o lumină posesivă:

– Veşti bune? l-a-ntrebat ea.

– „BAY BIRD“ îmi aparţine! Nava va fi transferată imediat în docurile uscate pentru carenaj. Apoi, o să trec la amenajările interioare. Te simţi capabilă să

remodelezi un iaht vechi?

O privea pe Mona zâmbind. Liza a dispărut în bucătarie. Acolo, cel puţin, ea-şi putea da curs liber tristeţii şi amărăciunii sale.

Când a revenit, după un sfert de oră, chipul ei exprima un calm perfect. A pus tava pe masa la care se aşezaseră Grant cu Mona.

– Liza, sunt sigur că Mona ţi-a explicat că este arhitect de interioare. Am angajat-o pentru instalarea noilor mele birouri. Acest vol-aux-vent este o veritabilă minune! Ce-ai pus în sos, pentru a-i da o asemenea aromă?

Liza a renunţat la-ntrebările care o chinuiau de la conversaţia cu Mona. Oare chiar erau logodiţi? Oare chiar urmau să se căsătorească, aşa precum decoratoarea a lăsat să se-nţeleagă?

Şi-a ridicat iute capul:

– Păi, tarhon, smântână, coniac şi...

– Draga mea, nimeni nu ţi-a cerut să ne-nşiri toată reţeta! Avem ceva de vorbit... Spune-mi, Grant. Dacă tot mă soliciţi să-ţi renovez iahtul, ce-ar fi să-i schimbăm şi numele? „BAY-BIRD" este mult prea banal!

Şi cum Grant nu i-a răspuns cu entuziasmul scontat:

– Bine, vom discuta asta altădată... Am adus eşantioane de mochete şi de tapete pentru birouri. Sunt în portbagajul maşinii mele. Am putea da o fugă până la Easton după ce terminăm masa? N-am văzut încă imobilul. Am acceptat oferta doar pentru că era vorba de tine. Niciodată nu m-am lansat aşa de

orbeşte!

– De acord. Vom merge după-amiază să vizităm locul. Pentru moment, am ceva de lucrat cu Liza. Am cam întârziat cu răspunsurile la corespondenţă...

Mona şi-a strâns buzele:

– Bine. Profit, pentru a da un telefon. Dacă tu nu ştii cum să-mi apreciezi serviciile la justa lor valoare, o vor face alţii. Dumnezeu ştie de ce te-oi fi preferat altor clienţi.

Mona s-a retras, lăsând în urma sa o dâră de parfum. Liza s-a grăbit să strângă masa, apoi s-a dus în biroul lui Grant. În vreme ce el îşi deşerta servieta-diplomat, ea a triat repede scrisorile, aranajându-le-n trei grămezi. Corespondenţă personală, profesională şi prospecte publicitare.

– Dacă nu vă interesează diamantele albastre şi cuptoarele cu microunde, aş prefera s-arunc toate aceste cataloage.

El şi-a ridicat capul şi s-a strâmbat. Ea a mototolit hârtiile şi le-a aruncat la coş.

– Ce urmează?

– O carte poştală de la un oarecare Rich. Mesajul este foarte succint.

– Ce spune?

– „Pe curând, Rich." Cartea poştală reprezintă teatrul Ford.

– Oh! Să trecem peste teatru. Trimite-o să se întâlnească cu diamantele şi cu cuptoarele cu microunde.

Ea l-a ascultat şi a luat următorul plic. Conţinea o altă carte poştală, semnată Jeanne şi Car Hamilton.

– Părinţii... „Stânca Gibraltarului este la fel de solidă. Facem orgii cu peşte şi băi de soare. Cu toată frumuseţea peisajului, ducem dorul lui St. Michaels. Să nu uiţi să-mi uzi plantele şi să ai grijă de eucaliptul meu."

Grant şi-a-năbuşit o-njurătură:

– Am uitat complet!

– M-am ocupat eu de toate. Plantele şi-au revenit, cu excepţia unei ferigi.

– Mulţumesc. Altceva?

– Nimic. Cel puţin, nimic personal. Ah! Aici aveţi corespondenţa de afaceri.

Grant s-a aplecat să ia teancul pe care i l-a-ntins Liza. A trecut iute în revistă plicurile, după care spuse fără s-o privească:

– Dacă ai o rochie elegantă, du-te repede să te schimbi. După vizita de la Easton, cinăm în oraş. Este timpul să te mai şi destinzi puţin, după atâtea treburi gospodăreşti.

S-a-ntors spre ea, luminat de un zâmbet larg. Liza a tresărit. Ea nu ştia dacă el aşteaptă un răspuns, sau dorea să fie lăsat singur. Se simţea reconfortată, văzându-l astfel – destins şi aproape cald cu ea. Inima ei prinse a bate mai iute-n piept. S-a-ndreptat spre uşă cu paşi mici, a schiţat un surâs vag şi a dispărut fără să sufle o vorbuliţă.

În camera sa, Liza a inspectat conţinutul şifonierului. Groaznic! N-avea decât o singură toaletă elegantă –

rochia lungă din prima seară. A eliminat-o, de teamă că Grant va crede că doreşte să-i trezească amintirile. Mai era doar o fustă albă, asortată cu o bluză de mătase. Se potrivea mai bine cu un week-end de vară pe o navă, decât cu un dineu în oraş. Ce să-i faci? Altceva nu mai avea. Fără-ndoială, Mona va insista să meargă la un local foarte elegant. Era greu să ţi-o imaginezi pe Prinţesa Iceberg la un bufet cu autoservire, cu unghiile murdare de sos de ceapă!

Liza a făcut un duş şi s-a machiat cu o grijă neobişnuită. Înainte de a se-mbrăca, i-a telefonat lui Carol, pentru a o ruga să-i expedieze lucrurile imediat. Trebuia să sară peste acest handicap, cât mai curând posibil.

În seara aceasta, Mona va avea exact ţinuta adecvată pentru a trece cu eleganţă de la o casă în lucru, la un dineu cu lumânări. Dar ce putea face? Pentru a rivaliza cu ea, Liza nu se putea baza decât pe imenşii săi ochi violeţi, pe genele lungi şi negre şi pe silueta elansată şi suplă.

– Liza! Te aşteptăm ! Trebuie să aduc fanfara?

Grant o strigase şi Liza a aruncat temătoare o privire către ceasul ei. Cum de-ntârziase-n halul ăsta? Mona o va acuza c-a făcut-o dinadins. Şi-a apucat poşeta din mers şi a pornit-o urgent spre parter.

Grant era la poalele scării, cu Mona de braţ. Tânăra femeie era mult mai seducătoare decât îşi putuse imagina Liza. Dispărea sub un lung mantou de vulpi albastre, cu o tocă asortată. Un ambalaj luxos pentru

o păpuşă fragilă, se gândi Liza. Cel puţin, aşa o să se sufoce de căldură!

Când a fost instalată, singură, pe bancheta din spate a Mercedes-ului, Liza a regretat că nu era şi ea ambalată-n blănuri. Umiditatea glaciară a serii de toamnă, a pătruns-o până la oase. Şi-a strâns înfrigurată pardesiul peste piept şi a-ncercat să-şi ascundă tremuratul.

❤

Casa pe care a cumpărat-o Grant se-nălţa la malul apei, la marginea unui parc somptuos. Le-a apărut dinainte, în vâlvătăile crepusculului, după o cotitură pe aleea mărginită de sasafras. Ferestrele păreau cuprinse de un incendiu. În centru, dominată de un acoperiş susţinut de delicate colonade albe, se-nălţa o cupolă mare. Pe pereţi se urca glicina, ca o veche şi fină dantelă.

Liza şi-a înăbuşit un strigăt de-ncântare:

– Parc-ar fi casa lui Scarlet O'Hara!

– Adevărat, seamănă un pic. M-am decis să nu schimb nimic din aspectul ei exterior. Şi eu m-am îndrăgostit de ea de cum am văzut-o.

Alături de Liza, Grant zâmbea visător, cu capul uşor aplecat pe un umăr. I-a arătat cu degetul ce lucrări se vor face. Mona-şi căuta eşantioanele în portbagaj.

– E superb, Grant!

Liza a rostit asta foarte-ncet, pentru a nu atrage asupra ei sarcasmul decoratoarei:

– Ce păcat că pereţii nu ne pot povesti istoria lor!

– Da, iar dacă vei sta aici fără să te mişti, vei face o pneumonie. Întoarce-te repede, se vede c-ai îngheţat deja. Cu toate că instalaţia de-ncălzire nu-i terminată, înăuntru este mai puţin frig.

I-a luat Monei greutatea din braţe şi le-a invitat pe cele două femei s-o pornească-naintea lui. Au traversat o succesiune de odăi goale, apoi Grant s-a oprit în faţa unei uşi proaspăt vopsite: intrarea-n birourile sale.

– Am ajuns.

Ferestrele de-aici dădeau spre spatele clădirii. Liza a privit afară. Peluza cobora-n pantă lină până la malurile râului. Sălcii plângătoare atingeau cu crengile lor suprafaţa netedă a apei.

– Voi restaura plafoanele şi lambriurile. Ce părere ai?

– Magnific! Casa asta are un farmec deosebit. N-am văzut niciodată un parchet mai frumos.

– Da, nu-i aşa?

L-a-ntrerupt Mona, care i-a-ntins catalogul de mochete:

– Am ales. Asta se potriveşte perfect. Vom folosi o tentă ceva mai închisă pentru pereţi şi pentru draperii. Nu... Mai bine storuri metalice. Birouri futuriste-n oţel cromat şi canapele de piele neagră. Efectul va fi superb pe mocheta aceasta deschisă la culoare.

Liza a mişcat uşor din nas, preferând să-şi păstreze comentariile pentru sine. Ce sacrilegiu! Dacă Mona

ar fi lucrat aici, ea ar fi distrus tot caracterul deosebit al casei, pentru a face un banal birou, aşa cum existau cu miile prin toate capitalele lumii.

– Sigur, Monie, dar... oţel şi piele?

– Exact. Te-asigur, Grant, că va fi perfect. Nu te lăsa influenţat de atmosfera desuetă a acestui cadru şi de sentimentalismul tău afurisit! Încearcă mai bine să-ţi imaginezi transformările pe care ţi le propun. Contrastul dintre cele două stiluri va fi fantastic!

Liza s-a-ndepărtat fără nici un zgomot. De ce această bruscă tristeţe? Poate pentru că nu se ţinea seama de părerile ei despre decorarea birourilor, în care Mona, fără-ndoială, nu va pune niciodată piciorul? S-a aşezat pe marginea unei ferestre. Un cerc de ceaţă îi înconjura gura, pentru a se disipa apoi în frigul umed al serii. Privirea ei s-a oprit asupra parcului. Şi-a imaginat casa în perioada ei de glorie, cu copii jucându-se-n iarbă, cu râsetele mamelor în dosul evantaielor, cu rochiile cu crinoline, cu nechezatul cailor în grajd şi, din depărtări, cu sirena unui vaporaş. Glicina foşnea-n vânt, parfumul ei dulceag se amesteca cu aromele verii...

– Gata?

Liza a tresărit. S-a ridicat, dar a fost nevoită să se sprijine puţin de un perete, pentru a-şi regăsi echilibrul. Frigul îi înţepenise membrele.

– Regret c-am stat atâta, Liza. Sper că nu te-ai ales cu vreo răceală.

Ea s-a grăbit să-l liniştească. Dumnezeule! Asta-i mai lipsea! Să stea bolnavă, cu Mona ca infirmieră şi

Grant gata să-i plătească cheltuielile medicale.

– Nu te-ai plictisit prea tare?

– Deloc. Casele vechi mă fascinează.

El i-a surâs dulce şi şi-a scos haina, pentru a-i acoperi ei umerii.

– Cam mare, dar o să-ţi fie mai cald...

Ea a vrut să-l refuze, dar haina era impregnată cu aromele lui, cu căldura lui şi n-a avut curajul s-o facă. Şi-a strâns veşmântul în jurul trupului, gândindu-se că-n Mercedes i-l va înapoia.

Mona îi aştepta, aşezată deja pe scaunul din faţă. La vederea Lizei, înfăşurată-n sacoul lui Grant, gelozia i-a deformat năsucul. Imediat ce Liza şi-a reluat locul din spatele automobilului, ea s-a-ntors şi i-a aruncat cu un aer dispreţuitor:

– Dacă-ţi era frig, de ce n-ai spus-o de la-nceput? Ai fi putut sta-n maşină să ne aştepţi, în loc să te joci de-a sărmana fetiţă cu chibriturile.

❤

Aşa cum se temuse Liza, restaurantul ales de Grant atrăgea cea mai înaltă clientelă din împrejurimi. Parkingul era-nţesat cu automobile de lux, cum ar fi Jaguar sau Porsche. Un maître d'hôtel cu haină albă, aştepta la intrarea luminată de două torţe. Liza şi-a netezit nervoasă fustiţa şi a-ncercat să se consoleze,

imaginându-şi fabulosul menu pe care-l oferea un asemenea restaurant. De fapt, ea n-a reuşit să se destindă decât după ce s-a aşezat pe scaunul ei, la masa ce le fusese rezervată.

Mona a-ntârziat la garderobă, unde şi-a depus preţioasa sa blană. A revenit după câteva minute, cu trupul mulat într-un furou negru. O broşă cu briliante arunca mii de flăcări de pe umărul ei, asortată cu cele două clipsuri cu diamante, pe care şi le prinsese de urechi.

Liza a-nceput să se agite în fotoliul ei, simţindu-se destul de prost. Oare Grant şi-a dat seama de asta? El i-a-ntins o cupă de şampanie şi dădea impresia că se interesează numai şi numai de ea:

– Liza, ce părere ai de noile mele instalaţii?

Ea a deschis gura pentru a-i răspunde, dar Mona i-a tăiat-o scurt, înainte de a apuca să emită măcar un sunet:

– După cum te cunosc eu, dragul meu, trebuie să fi dat o sumă ridicolă pe proprietatea aceea. Să nu speri că-ţi va fi prea uşor s-o revinzi vreodată. În zilele noastre, asemenea case nu se pot locui! Încălzitul te va duce la ruină. Slavă Domnului! Ai avut buna idee de a o-mpărţi astfel ca să-ţi instalezi birourile şi de a mă chema pe mine pentru decorare. Am o predilecţie deosebită pentru antichităţi. Tocmai am terminat aranjarea unei proprietăţi de familie care, dacă stau să mă gândesc, seamănă mult cu a ta. Am lăcuit pereţii şi am acoperit podelele cu vinyl negru. Efectul este... devastator!

Grant a zâmbit imperceptibil, iar în ochii lui albaştri s-a aprins o scânteie de ironie.

– Ai ales bine cuvântul... Devastator!

Dacă gluma o fi vexat-o pe Mona, ea a avut delicateţea să nu lase să se observe absolut nimic. S-a mulţumit doar să-i arunce o privire rapidă Lizei, pentru a o preveni şi a o face să-nţeleagă că o va considera responsabilă pentru toate neplăcerile pe care le va avea-n cursul acelei seri.

Chelnerul a venit exact la timp pentru a face o diversiune. Liza s-a grăbit să comande, fericită că poate astfel să evite participarea la conversaţie. Apoi, a-nceput să se uite distrată prin sală. Majoritatea meselor erau ocupate de perechi care râdeau şi schimbau lungi priviri amoroase peste buchetele de flori şi peste feţele de masă din dantelă. Vinul făcea ca ochii femeilor să strălucească şi obrajii să le devină purpurii.

– Mai doreşti puţină şampanie, Liza?

Ea a tresărit şi şi-a-ntors repede capul către Grant. El aştepta asentimentul ei pentru a o servi. Liza i-a întins paharul. Mona bătea nervoasă-n masă, cu unghiile lăcuite-n roşu. Părea că pur şi simplu nu mai poate suporta prezenţa Lizei.

– Ce-ar fi să dansăm, dragul meu? Nu m-ai mai invitat de-atâta vreme! În braţele tale mă simt aşa de micuţă şi de fragilă...

Liza şi-a-ntors privirile de la ei, cu inima zdrobită. Când i-a privit din nou, Mona era-n picioare lângă

Grant, iar acesta părea să nu se hotărască s-o părăsească acolo pe Liza. Înţelegându-l, Liza l-a asigurat:

– Vă rog, nu vă preocupaţi de mine. Prefer să stau să mă uit la lume. Zău!

După o ezitare imperceptibilă, Grant s-a decis să se lase purtat pe ringul de dans. Liza i-a urmărit din ochi câteva momente, apoi s-a-ntors deliberat cu spatele. Sufletul i se strângea dureros la vederea lui Grant şi a Monei, plutind cât se poate de apropiaţi în sunetele muzicii.

– Liza, chiar tu eşti?

Glasul clar şi familiar a smuls-o din meditaţiile sale triste. A ridicat capul spre el, cu privirile-ncurcate. Todd Hardely!

– Todd! Ce faci tu aici? Credeam că nu vei rămâne prea mult timp prin ţinuturile acestea.

El şi-a apropiat un scaun şi s-a instalat în faţa ei.

– M-am răzgândit. După ce mi-am petrecut câteva zile la St. Michaels, sperând că vei veni şi tu, m-am dus să-l vizitez pe amicul meu Edgewer, care a fost numit comandor al flotei gărzii de coastă. M-am plictisit cumplit singur fără mica mea Liza... Dar ia spune-mi, cum se face că te numeri printre intimii lui Hamilton şi ai Monei Clark?

Liza nu s-a obosit să-i demaşte minciunile. Ce rost avea? Se simţea atât de departe de epoca-n care nutrea o admiraţie nemărginită faţă de Todd Hardely! În sfârşit, în seara aceasta el îi apărea-n adevărata sa lumină.

– Tu-l cunoşti pe Grant?

– Personal, nu. Dar în mediul nostru, noi...

S-a întrerupt brusc, înroşindu-se puternic. Liza s-a făcut că n-a-nţeles gafa şi a intervenit pe loc:

– Eşti sigur?

– Nu chiar. Fratele meu, soţia sa şi una dintre prietenele lor, Kathie Boone sunt cu mine. Cele două femei s-au dus să-şi refacă ţinuta şi eu am profitat pentru a veni să verific ceea ce ochii mei nu puteau crede.

– Oh! Înţeleg...

Ea i-a adresat un zâmbet, hotărâtă să nu continue conversaţia. Grant şi Mona vor reveni-n curând la masă şi Liza voia cu orice preţ ca ei să nu-l vadă pe Todd. De ce nu pleca odată? Timp de o secundă, şi-a imaginat reacţia convivilor ei, dacă Todd le-ar fi dezvăluit legăturile lor anterioare, ca şi proiectul lor eşuat de a-şi petrece week-end-ul pe iaht. A cuprins-o un tremur.

– Nu mi-ai răspuns, Liza. Ce faci aici, cu Hamilton?

– Lucrez la el.

– Ah! Nu mai eşti la Barnes & Taylor?

Dorul mare de ea nu-l determinase pe Todd s-o caute măcar la telefon. Clar, dispariţia ei din Chesapeake nu emoţionase lumea bună! A răspuns printr-o mişcare a capului. Todd a continuat:

– Şi Mona Clark? Se zvoneşte că ei doi ar fi logodiţi. Ştiai? În calitate de logodnici au ieşit în seara aceasta?

– Nici vorbă. Este seara-n care Grant iese cu

personalul său. Mona este angajată pentru a-i decora noile sale birouri. În ceea ce priveşte logodna lor, eu nu-s la curent cu aşa ceva. Tocmai am vizitat şantierul, de aceea n-am avut timp să mă mai schimb.

– Tu arăţi perfect, ca de obicei!

După o privire fugară-n spate, a continuat:

– Ce-ar fi să dansăm? Kathie tot nu s-a-ntors.

– Nu, mulţumesc, Todd. Nu prea sunt în formă.

– Te rog, Liza! A trecut o veşnicie de când te-am ţinut în braţe ultima oară şi visez la asta-n fiecare noapte!

Todd nu va pleca până ce ea nu va accepta. Descurajată aprioric de ideea de a lupta, tânăra a capitulat, dornică să-l vadă cât mai iute-ntors la noile sale iubiri. S-a ridicat şi s-a lăsat condusă pe pista de dans, fără a manifesta un entuziasm prea mare.

– Ia spune Liza, faci mofturi? Eşti geloasă că sunt aici cu alta?

– Deloc. Caut doar să-mi reglez răsuflarea.

Pentru Todd, dansul consta-n presarea coastelor partenerei, până la sufocarea acesteia, în timp ce-i strecura în ureche jurăminte de dragoste de o-nfiorătoare platitudine. Şi când te gândeşti că ea le-a crezut! Că-i plăcuseră chiar!

– Nu vrei să afli ce ai pierdut, refuzându-mi invitaţia?

– Cu plăcere. Ce-ar fi s-o-ntrebăm pe Kathie?

Şi slow-ul acesta care nu se mai termina! Apa de toaletă a lui Todd, cu miros prea tare, îi făcea rău. Ia te uită! În timp ce orchestra s-a decis să atace altă melodie, Mona şi Grant ajunseseră deja la masă.

Nefericit din pricina nereuşitei sale, Todd s-a crezut obligat s-o conducă şi să se lanseze-n mondenităţile uzuale. Liza a-ncercat să-i mai reducă din discurs:

– Fii atent, Todd. Kathie, probabil, se va-nfuria cumplit!

– Ai dreptate.

S-a-nclinat în semn de la revedere, dar, înainte de a dispare-n mulţime, a crezut c-ar fi bine să mai adauge:

– Nu ezita să-mi telefonezi. Vreau să reuşim totuşi să ne petrecem un week-end împreună, pe iahtul meu. Îmi place la nebunie să le iniţiez pe fetele frumoase asupra marilor manevre, pricepi ce vreau să spun, nu?

Acoperită toată de o intensă culoare purpurie, Liza şi-a-nchis ochii. Cum oare va mai fi ea capabilă să stea-n faţa lui Grant, să-l privească-n ochi? Peste toţi s-a lăsat o linişte apăsătoare. Liza a apelat la ultimele urme de curaj:

– Todd are un simţ al umorului cu-adevărat deosebit!

Încercând să-şi ofere o oarecare liniştire, a-ntins mâna spre pahar. Cum mâna ei era cuprinsă de un tremur nervos, paharul a căzut. Conţinutul lui s-a răspândit pe faţa de masă şi i-a curs pe fustă. Liza a avut oribila senzaţie că toate privirile s-au aţintit asupra ei. Îi venea să plângă. Un chelner a venit în goană, dorind să ajute la repararea stricăciunilor. N-a reuşit cu nimic. Petele de vin sunt tenace! Jenată,

intimidată, stângace, Liza îşi dorea să dispară-ntr-o gaură de şoarece. Şi, pe deasupra, Grant a atenţionat-o brusc, de parcă s-ar fi adresat unui copilaş nepriceput:

– Mănâncă, Liza! Ţi s-a răcit peştele!

– Şi dumneavoastră acum! Nu-ncepeţi iarăşi!

Dar s-a oprit şi şi-a muşcat violent buzele. De ce-o fi reacţionat aşa de nedrept, aproape grosolan? Pentru că era necăjită pe concluziile pe care Grant le-o fi tras în legătură cu cele spuse de Todd? Deodată, şi-a dat seama de reaua ei credinţă:

– Scuzaţi-mă, a murmurat, cu nasul băgat în farfurie.

Oare Grant va uita ce părere dezastruoasă-şi făcuse despre ea? Ea şi-a amintit cu disperare ce cuvinte a rostit el într-o anume după-amiază, pe canapeaua din salon. Oare chiar o considera un gunoi? O biată fetişcană, care se arunca-n braţele tuturor bărbaţilor? Şi Mona? De ce-o fi afişat ea aerul acesta furios? Se bucura oare de nenorocirea ei? De ce o fulgera astfel cu privirea?

❤

După o oră, Liza continua să-şi pună aceleaşi întrebări. Erau pe drumul de-ntoarcere. Luna strălucea, acoperind peisajul cu o lumină albicioasă, puţin cam ireală. Crengile se acoperiseră cu un voal de brumă, precum cel al unei mirese părăsite imediat după

nuntă. Farurile Mercedes-ului străpungeau noaptea şi, când şi când, în faţa lor se contura un iepure sau o căprioară.

Nu vorbea nimeni. Zgomotul motorului ritma liniştea. Liza se simţea îngrozitor de prost, deprimată chiar. Fiecare minut care se scurgea, o arunca din ce în ce mai adânc, într-o tristeţe de neînfrânt.

Dar oare de ce Mona era atât de supărată? Abia de-şi descleştase dinţii până la sfârşitul serii. S-o fi certat cu Grant? Dar din ce motiv? Din cauza ei?

Liza a suspinat. Imposibil. Grant nu s-ar fi certat cu Mona pentru a o apăra pe ea. Fără-ndoială, el contracarase planurile decoratoarei, pentru renovarea birourilor sale. Pentru rest, ei au rămas cu totul de acord. Şi-apoi, Todd nu-i confirmase temerile privind relaţiile care-i uneau pe Grant şi pe Mona?

Mona se-mbufnase, cu siguranţă, din pricina acestei glume neplăcute pe care Grant o făcuse-n faţa Lizei. Nu i-a putut ierta ironia.

Şi cel mai de temut, era că nu i-o va ierta nici Lizei...

6

– Ştii, Teddy, veterinarul şi-a dat consimţământul. Oricând doresc, poate să-i încredinţeze pe frăţiorii şi pe surioarele tale unor familii care abia aşteaptă să-i adopte.

Asta se petrecea cu două zile mai târziu. Liza îl hrănea pe cel mai pipernicit dintre căţeluşi. După doar câteva săptămâni de-ngrijiri atente, acesta a devenit aproape la fel de robust ca şi ceilalţi. L-a botezat Teddy. Se ataşase de el şi s-a decis să-l păstreze, alături de Lady.

– De ce n-am pleca chiar acum? Ai dreptate. Sunt o nebună că mai rămân. M-am transformat în guvernantă. Grant aproape că nu-mi vorbeşte, iar Mona nu face decât să mă privească lung şi să-mi surâdă înţelegător, imediat ce mă vede pe undeva. De parc-aş ascunde o taină ruşinoasă-n legătură cu mine, taină pe care ea o cunoaşte.

Liza netezea meditativ căpşorul catifelat al căţelului.

– Da, adevărat, sunt nebună că mă-ncăpăţânez să continui s-o suport. Şi cum de i-o place lui Grant de

ea? Dacă se simte atras de genul ăsta de păpuşele uşurele, n-are nici un rost să sper c-o să se simtă vreodată atras de mine. Nici măcar peste două mii de ani...

A pus la loc ghemotocul de blăniţă alături de mama sa şi, cu bărbia-n pumn, a-nceput să mediteze. De ce-ar rămâne oare pe veci la Grant Hamilton? Se simţea ca şi cum ar fi fost ruda cea săracă, cerşindu-şi pâinea zilnică. Era convinsă că legăturile dintre Mona şi Grant erau dintre cele mai intime, deşi n-avusese niciodată dovezi flagrante-n această privinţă. Dar, în fiecare seară, ei se retrăgeau în salon. Liza o auzea pe Mona râzând, discutând, punând un disc. Urmau apoi acele lungi tăceri... aşa de lungi, că Liza părăsea urgent bucătăria, pentru a merge la culcare sau pentru a se duce-n cealaltă parte a clădirii, unde se afla un fumoar şi unde se uita la diferite emisiuni neinteresante de la televizor. După care, o lua pe scara de serviciu, pentru a ajunge-n camera sa.

Cum să nu fie amanţi cei doi? Îşi petreceau viaţa împreună. Ziua, la Easton, pentru renovarea birourilor, seara – aici...

Şi Grant, care-ndrăznise să-i spună c-a invitat-o pe Mona ca acoperire pentru prezenţa ei aici! De fapt, ea era acoperirea lor...

– Îţi promit, Teddy. La primele cuvinte cu subînţeles, la primul zâmbet albastru, îmi fac bagajele şi plecăm de-aici toţi trei. De câte ori este prezent Grant, Mona se străduieşte să-mi amintească de lipsa

mea de experienţă, de mediul meu social, aşa de diferit de al lor, de faptul că nu-s în stare să ţin casa asta aşa cum i-ar place Jeannei. Ascultă! Diseară, Prinţesa de Gheaţă se va-ntoarce târziu, deci voi profita de asta pentru a-l preveni pe Grant de plecarea mea.

După masă, în timp ce se aflau amândoi în salon, Liza şi-a dres glasul şi a rostit:

– Am o veste bună pentru dumneata, Grant. Veterinarul a găsit familii adoptive pentru căţei. O să-i dau lui, înaintea plecării mele...

N-a fost capabilă să mai rostească nici o vorbă. Grant şi-a ridicat brusc capul. Privirea lui a făcut-o să se cutremure:

– Câinele dumitale? Animalul acela înfometat, plin de pureci, pe care eu l-am luat, l-am spălat, l-am hrănit, doar pentru că-ţi era atât de drag? Vrei să-l abandonezi acum?

Pe buze i-a apărut un zâmbet crud:

– Bravo! Loialitatea dumitale, profunzimea sentimentelor dumitale, mă lasă mut! Deşi, dacă stau să reflectez, n-ar trebui să fiu deloc mirat. De ce m-aş aştepta la mai mult din partea dumitale?

Liza a devenit palidă. Simţea furnicături în ceafă şi-n buricele degetelor. Era cuprinsă de furie şi de disperare.

– Chiar aşa, domnule Hamilton, cu ce drept aşteptaţi ceva din partea mea? Ce ştiţi dumneavoastră despre mine şi despre viaţa mea? V-aţi inventat o responsabilitate faţă de mine, din pricina unei legături

vagi cu mama mea vitregă, dar eu n-am nimic comun cu ea! Dumneavoastră şi cu Corinne sunteţi însă din acelaşi aluat! Duri, reci şi lipsiţi de cea mai elementară sensibilitate! Cum am putut oare să cred că...

A tăcut brusc, cu sufletul la gură şi s-a ridicat dintr-o smucitură. Furia şi indignarea o sufocaseră pe jumătate. Cum de Grant şi-a putut imagina că o va abandona pe Lady? De ce?

Nu-şi ascunsese niciodată lipsa de stimă faţă de ea. De ce? Fără-ndoială, din pricina circumstanţelor în care se-ntâlniseră. Din zi în zi, cu toate eforturile pe care le depunea, Liza simţea că el o dispreţuise de la început.

La această impresie, care-i măcinase nervii, se mai adăugau şi miile de umiliri pe care le-ndura din partea Monei. Nu mai putea suporta. În fine, explodase! S-o acuze c-ar vrea să se debaraseze de Lady! Asta era prea de tot!

– Şi-apoi, n-am intenţionat nici o clipă să... a-nceput ea.

Dar, pentru a doua oară s-a-ntrerupt. Grant se ridicase, după ce a azvârlit furios dosarul pe covor. S-a îndreptat spre ea cu paşi mari. O să-i tragă oare o palmă?

– Dur, rece şi deposedat de cea mai elementară sensibilitate? Chiar aşa? Habar n-ai ce sens au cuvintele astea, din fericire pentru dumneata! Sigur c-am fost nebun că te-am adunat de pe drum, că te-am

angajat, că te-am lăsat să locuieşti sub acoperişul meu! Mi-am pierdut, cred, orice noţiune de decenţă!

Liza a deschis gura, dar el i-a tăiat scurt orice încercare de a protesta şi a apucat-o cu brutalitate de încheietura mâinii. Cu o violenţă necunoscută ei, a tras-o către sine şi i-a lipit de buze un sărut mânios, fără nici o urmă de dragoste. Degetele lui i se afundau în carne. De fiecare dată când ea-ncerca să-i scape, el o strângea şi mai tare...

Liza a-ncetat să mai lupte. Buzele lui peste ale ei, chiar cu brutalitate, erau de ajuns pentru a o face să-şi piardă orice rezistenţă. A renunţat la tot...

Grant şi-a afundat degetele-n masa de abanos a părului ei. Fără menajamente, i-a lăsat capul pe spate, obligând-o să-şi ofere obrazul, gâtul, umerii... Respiraţia lui sacadată o ardea. Putea auzi bătăile dezordonate ale inimii lui. Inconştient, l-a cuprins cu braţele de talie şi s-a lipit de el. Era ameţită de dorinţa pe care doar el i-o putea trezi.

– Grant... Te rog, lasă-mă...

Dar protestele sale semănau mai mult cu o rugăminte, cu o capitulare. El a ridicat-o şi a depus-o pe canapea. După care, s-a-ntins alături de ea şi, cu o mână sigură, a-nceput să-i descheie nasturii bluzei. Ea i-a simţit degetele alergându-i pe piele şi a-nceput să tremure. El a-nceput să-i dezmierde sânii cu o abilitate diabolică, sigur de puterea sa asupra ei. Trupul ei a fost cuprins de un freamăt de plăcere.

– Asta-i ce vrei tu, Liza? Asta-i ce aştepţi de la bărbaţi, nu-i aşa? Şi pentru asta te-ai aruncat în

braţele maimuţei ăleia de-acum două seri?

După fiece frântură de frază, el îi săruta buzele, pleoapele, butonii sânilor, atrăgând-o din ce în ce mai departe, în adâncurile misterioase ale voluptăţii.

– Nu, nu, nu...

El nu-i auzea negaţiile. Amândoi ştiau că-n exact această clipă ea îi era total supusă, că-ntreg trupul ei nu dorea decât să-i aparţină lui.

– De ce-ai fugit de la Todd, Liza? Nu-ţi oferise suficient? De ce ai renunţat în ultimul moment?

Mâinile lui Grant i se insinuau pe abdomen, îi mângâiau coapsele, se opreau pe fermoarul pantalonilor ei.

– Nu, Grant, nu...

Îi era greu să se concentreze cumva, iar cuvintele pe care le pronunţa, ajungeau la urechea lui ca de la o foarte mare distanţă, de undeva, de pe o planetă necunoscută, abandonată-n clipa când buzele lor s-au unit – planeta raţiunii. Dorinţa pe care Grant i-o trezea, o tulburase, îi anihilase întreaga voinţă. Niciodată nu mai avusese o emoţie atât de puternică. Se simţea inexorabil antrenată către un loc fără întoarcere. Şi ea-şi dorea asta cu tot trupul.

– Ai fost la fel de supusă şi-nţelegătoare şi cu el, aşa cum eşti acum cu mine? Tot aşa l-ai înnebunit şi pe el? A fost şi el vrăjit de privirea ta inocentă, de silueta ta de căprioară-n tufiş?

Ea şi-a strecurat o mână pe sub cămaşa lui şi i-a simţit sudoarea pielei, duritatea muşchilor.

– Grant, Grant...

S-a prins de umerii lui, i-a răscolit părul cu degetele.

– Grant, nu strica aceste momente de fericire imposibil de redat prin cuvinte, cu fraze care rănesc, oribile...

Ce-au trezit oare vorbele ei în spiritul lui Grant? El a continuat s-o sărute cu aceeaşi patimă şi totuşi, Liza a avut impresia că el se dedubla. De parcă un Grant rece, rezonabil, fără inimă, ar fi privit la ei doi înlănţuiţi. De parcă Grant ar fi dorit în acelaşi timp s-o aibă şi s-o umilească.

Instinctiv, ea a-ncercat să-l îndepărteze. El şi-a dat seama de asta. S-a dat puţin de-o parte şi a privit-o drept în ochi:

– De cât timp îl cunoşti pe acest Hardely? Ce ţi-a oferit pentru a te convinge? Bani? Dacă da, să zicem că astăzi nu fac decât să-mi primesc o veche datorie...

– Poftim?

Ea s-a tras în spate, fixând cu ochi de somnambulă buzele care, cu câteva secunde mai înainte o conduseseră spre paradis.

– Banii de care ai avut nevoie-n ultimii ani, banii pe care-i considerai ca veniţi de la Corinne...

– Banii... Erau... Erau ai dumitale?

– Da. Corinne şi cu mine ne-ntâlnim doar din când în când, dar dacă vreunul dintre membrii familiei este în dificultate, el ştie că se poate bizui pe mine. Verişoara mea era depăşită de evenimente. Fiica ei vitregă, adică tu, îi crea probleme insurmontabile. Am ajutat-o.

Liza îl privea uluită, oripilată. A auzit de departe zgomotul unei maşini. Mona, fără-ndoială. Grant s-a ridicat. De ce-o fi fost ea incapabilă de a efectua vreo mişcare, oricât de mică? Într-o clipită, trecuse de la vis la coşmar.

S-a auzit uşa de la intrare. Grant şi-a-ncheiat cămaşa, şi-a aranjat pantalonii. Liza simţea cum se clatină. Asta-i mai lipsea – s-o surprindă Mona-n felul acesta!!

A alergat spre una dintre uşile salonului şi a pornit în goană pe scara de serviciu.

Râsul ascuţit al Monei a urmărit-o până-n camera ei. Era obsedată de o singură idee... El a-ntreţinut-o în toţi aceşti ani! El a semnat fiecare cec pe care i-l remitea avocatul la finele fiecărei luni! Şi a continuat să facă asta şi aici! În fiecare luni, ea primea un cec foarte substanţial. În realitate, nu era vorba de un salariu, ci de un act de caritate...

Într-un acces de furie, Liza şi-a deschis poşeta şi a rupt toate acele faimoase cecuri de care nu îndrăznise să se atingă până acum, din recunoştinţă! Bucăţelele de hârtie zburau ca nişte confeti, înainte de a se răspândi pe podea...

Şi Corinne! Liza-i vedea clar jocul. În faţa legii, ea era responsabilă de fiica sa vitregă. Ce povară-n calea refacerii vieţii sale!

– Îţi voi vărsa în contul tău de la bancă o rentă lunară, cu condiţia ca tu să locuieşti singură. N-are rost să atenţionezi vreo asistentă socială sau vreun judecător specializat în probleme de tutelă. Nu pot să

te trag după mine ca pe un câine pierdut!

Dar ea nu intenţionase deloc să dea de la ea această rentă. Şi-atunci, l-a convins pe vărul ei...

Dar de ce? De ce a acceptat Grant? Ea nu reprezenta nimic pentru el... Îi era complet străină. Ce rost avea această mare generozitate, combinată, uneori, cu un asemenea dispreţ?

Începuse să străbată camera de la un colţ la altul, frângându-şi mâinile. Ce era de făcut?

Era majoră, locuise singură de ani de zile, avea o maşină. N-o reţine nimeni. De ce continua să stea aici?

S-a oprit brusc, fixând podeaua cu un aer deconcertat. Banii! În accesul ei iraţional de furie, rupsese arma eliberării sale. A-ncuiat poarta propriei sale închisori. Să-l roage pe Grant să-i refacă cecurile? Zâmbi amar. Nu. Mai bine să moară. După discuţia avută...

Nu-i rămânea decât s-aştepte. Trebuia să continue să locuiască sub acelaşi acoperiş cu el, să mănânce la masa lui, să-i suporte amanta.

Răbdare, Liza. Imediat ce-ţi vei strânge suma necesară, îţi vei face bagajele şi, adio, Grant Hamilton! Adio pentru totdeauna.

S-a culcat şi a stins lumina.

Cu ochii larg deschişi în întuneric, ea se-ntreba de ce, cu toată mânia şi umilirile, ideea plecării n-o consola cu adevărat...

A doua zi, Liza strânse masa după micul dejun, când gongul de la intrare a răsunat în toată casa aceea mare şi tăcută.

Ea s-a-ncruntat. Cine-ar putea fi? Şi-a şters mâinile şi a-ntredeschis uşa cu precauţie.

– Da?

Tânărul îmbrăcat în blugi, care aştepta la uşă, nu avea nimic înspăimântător.

– Salut, Liza Callahan! N-ai vrea să cumperi o enciclopedie sau un serviciu din secolul al nouăsprezecelea din plastic de epocă?

Ea nu s-a putut abţine să nu surâdă, cu toată tristeţea din inimă.

A studiat chipul vizitatorului. Nu exista nici o îndoială. Acelaşi păr blond-alb, aceeaşi fineţe a trăsăturilor, aceiaşi ochi... o excepţie, totuşi. Aceştia erau calzi şi zâmbitori, pe-atâta de simpatici, pe cât de reci erau cei ai Prinţesei de Gheaţă.

– Trebuie să fii Jeffrey, fratele Monei?

– Mai exact, Jefferson.

– Cum doreşti...

A deschis uşa şi el a intrat, târând după sine un sac de voiaj.

– Cum doresc... Accept orice nume-mi dai, cu excepţia primului meu nume... Gilbert! Mama m-a înzestrat cu el, pentru a-şi mulţumi strămoşii. Ea jură

c-ar fi descendentă directă a fratelui vitreg al lui Sir Walter Raleigh, deşi s-a stabilit istoriceşte că bietul diavol n-a fost nicicând însurat...

– Vorbind de genealogie... Vrei să ştii cum bunicul meu, irlandez pur-sânge, a scăpat de foame?

– Cum?

– A luat primul vapor către America... Călătorind, desigur, în cală...

– Te cred! Doar laşii şi nevolnicii acceptă plictiseala unei traversări la clasa-ntâi!

Ea a râs. Cu toată asemănarea sa cu Mona, Jeff îi era simpatic. Aerul său deschis şi jovial, gesturile amuzante, umorul picant şi alura sa de student bine intrat în rol, îi încălzeau sufletul. Se simţi brusc de parc-ar fi avut o sută de ani.

– Sora ta este la Easton cu Grant. Ea se ocupă de decorarea birourilor lui.

– Da. Mi-a spus, când m-a invitat să petrec aici câteva zile. M-a avertizat că eşti aici singură, fără un suflet cu care să schimbi o vorbă-n majoritatea timpului.

Şi-a pus valiza jos şi s-a lăsat să cadă-ntr-un fotoliu:

– Deci? Cu ce-ţi umpli zilele, Liza Callahan? În afara spălatului vaselor şi menajului. Fii atentă cum răspunzi.

– De ce?

– Vreau să fiu cinstit cu tine. Nu te cunosc, dar tu o deranjezi pe Monie. Sunt aici în calitate de agent dublu. Un remediu miraculos, pentru a-i rezolva problemele.

– Nu înţeleg...

– Mona speră că voi reuşi, cu şarmul meu natural, să te atrag în mrejele mele. Ea se teme să nu-i mai scape Grant înc-o dată...

Liza şi-a ridicat capul:

– Deci, te-a trimis să mă seduci?

– Exact! Are o încredere oarbă-n talentele mele de seducător şi te şi vede cum îţi faci bagajele pentru a părăsi această casă.

– Înţeleg.

– Am profitat imediat de ocazie. Nu pentru că aş avea un suflet de trădător, ci pentru că tocmai am fost dat afară de la universitate şi că prefer să nu fiu în centrul atenţiei tatălui meu, atunci când va afla el vestea cea mare.

Şi-au petrecut tot restul dimineţii povestindu-şi vieţile şi glumind. La prânz, Liza a pregătit nişte sandvişuri. Jeff i-a propus un picnic la malul apei. Ea a refuzat, sub pretext că aşteaptă un telefon urgent. El a plecat singur, la volanul micuţului său automobil şi Liza, cu un trist surâs pe buze, a privit în urma vehiculului care se îndepărta.

Cum s-o fi putut înşela Mona-n halul acesta? Jeff? S-o seducă? Era tot atât de inofensiv ca şi Todd! Niciodată nu se va putea măsura cu Grant. Nu-i ajunge nici la degetul mic. Grant o captivase, cu toate aluziile sale dispreţuitoare, cu toată duritatea sa. El o credea infidelă, interesată. Brusc, ea şi-a amintit de întrebările pe care el i le pusese. Chiar şi-o fi-nchipuit

că ea nu era decât o întreţinută?

Ce-o fi vrut Jeff să spună, când a declarat că sora sa se temea să nu-l piardă pe Grant... încă o dată?

7

În noaptea aceea, un uragan puternic s-a abătut peste St. Michaels. Cerul era străbătut de fulgere, care luminau camera cu o strălucire ireală. O bubuitură de tunet a trezit-o pe Liza din somn.

Lady! Bietul animal tremura, probabil, de frică. Chiar în acea dimineaţă, o instalase-ntr-o magazie din spatele casei. Asemenea tuturor câinilor, ea era îngrozită acum de furtuna de afară.

Liza şi-a-mbrăcat repede vechea sa rochie de casă, pe care i-o trimisese Carol cu câteva zile în urmă, şi a pornit iute spre parter.

– Ce se-ntâmplă? Au scăpat câinii din Baskerville?

Jeff, cu părul ciufulit, se-ndrepta către ea. El a ajutat-o să descuie uşa de serviciu.

– Dacă urletele acelea sinistre provin de la amica ta fără glas, sunt fericit că trebuie să doarmă afară...

– Nu cumva ai o lanternă?

Parcul era acoperit de o beznă deasă. Slavă Domnului! Ploaia se mai potolise.

– Da, în maşină. Să trecem prin faţă.

El a-nchis uşa la loc şi Liza l-a urmat, traversând casa adormită, până la uşa de la intrare, pe care a descuiat-o Jeff. Ea era bucuroasă de prezenţa lui. Magazia era lipsită de lumină şi, deşi la distanţă mare, se auzea clar geamătul căţeluşilor. Nu cumva Lady o fi fugit de-acolo?

Pietrişul scrâşnea sub tălpile lor. Abia de se putea distinge maşina garată-ntr-un colţişor al unei magazii.

Au ajuns la ea când ploaia-ncepuse iarăşi să cadă-n valuri. Părea că norii se rupseră şi un veritabil potop s-a abătut peste ei.

– Urcă repede! i-a poruncit Jeff.

El a deschis în grabă portiera şi s-a suit alături de ea.

– Da! Niciodată nu mi-am dat seama de confortul minunat al acestui automobil!

– Nu vreau să te jignesc, dar n-am de gând să-mi petrec aici toată noaptea!

– Fii fără teamă. Furtuna se va potoli în câteva minute. Deja, tunetele se îndepărtează. Vrei o ţigară?

– Nu, mulţumesc.

Liza a-ncercat să cerceteze cerul prin geamul portierei. De ce n-o fi fugit spre hangar, în loc să intre-n maşina lui Jeff? Ah, da! Lanterna! Fără lumină, în obscuritatea aceasta, va fi imposibil să descopere nişa unde-s căţeii, fără riscul de a se răni-n ceva.

– Şi lanterna?

– Iat-o!

Jeff scotoci prin compartimentul de mănuşi al auto-

mobilului. A găsit lanterna, dar bateriile erau descărcate.

– Regret, Liza. Se pare că ploaia s-a liniştit. Nu vrei să ne-ntoarcem? Mor de frig şi visez la o ciocolată fierbinte. Ascultă, căţeii au încetat să mai scheaune.

– Adevărat, dar prefer să mă duc s-arunc o privire. Nu se ştie niciodată. Poate au fugit pe undeva...

– Cum vrei tu. Merg să-ncălzesc laptele şi te aştept.

– Oh, nu!

L-a apucat de braţ:

– Să nu crezi să scapi aşa de uşor! Vii cu mine.

– Ţi-e frică de-ntuneric, Liza Callahan?

– Nu, dar cu norocul care mă urmăreşte-n ultima vreme, sunt în stare să-mi rup un picior în vreo rădăcină.

– Bine, vin cu tine. Nu vreau să te am pe conştiinţă.

Au părăsit maşina, râzând în hohote. Nu se vedea nimic la un metru distanţă şi Liza s-a agăţat de mâneca lui Jeff. Râdeau amândoi, se bălăgăneau în toate părţile, au zdrobit o mulţime de flori şi au ajuns, în sfârşit, la magazie.

Câinii erau acolo cu toţii, strâns lipiţi de mama lor. Lady dădea frenetic din coadă, auzindu-se chemată pe nume. Liza i-a dezmierdat, a primit mai multe limbuţe pe piele, ca semn de afecţiune şi de recunoştinţă şi a revenit în casă, continuând să stea agăţată de braţul însoţitorului său.

– Dumnezeule! M-a udat până la oase!

A intrat repede-n bucătărie şi şi-a scos impermeabilul. Mânecile şi manşetele pijamalei sale erau leoarcă. Vechea rochie de casă a Lizei, atârna lamentabil. Era clar că nu rezista la un asemenea tratament. După cinci ani de servicii bune şi loiale, ajunsese bună de dat la gunoi.

– Draga mea, mi-am ţinut promisiunea. Mi-am riscat viaţa pentru a te proteja, am înfruntat elementele naturii. Acum, răsplăteşte-l pe valorosul tău cavaler, pregătindu-i o ciocolată bună, fierbinte şi dulce.

Ea a râs:

– La ordinele tale!

– Emoţiile acestea mi-au trezit foamea. Ce-ai spune de o micuţă tartină cu unt?

– Cu plăcere!

El a deschis uşa frigiderului pentru a lua untul. Liza a introdus două felii de pâine în prăjitor. Ca pentru a le face-n ciudă, laptele a dat în foc. S-au aruncat spre el în acelaşi timp. Dar n-au reuşit decât să se lovească unul de celălalt, şi au căzut amândoi pe podeaua de gresie.

– Ce se petrece aici?

Grant s-a ivit în uşa bucătăriei. Privirea sa, dură şi duşmănoasă, alerga de la unul la celălalt. Cu răsuflarea-ntretăiată, Liza-l privea incapabilă să rostească vreo vorbă. Cum stătea aşa, nemişcat, doar cu pantalonii pe el, părea şi mai frumos, mai îndepărtat şi mai dispreţuitor că niciodată.

Jeff s-a ridicat primul:

– Doi, luptându-se pentru o ciocolată, i-a explicat el.

Şi tânărul resimţise tensiunea din atmosferă, deoarece şi-a dres glasul şi a declarat, fără a se uita-n ochii lui Grant:

– Cu-atât mai rău pentru ciocolata mea, Liza. Merge şi o cacao. Bună seara la toţi...

Liza s-a ridicat şi ea şi s-a uitat disperată după Jeff, asemenea unui naufragiat care vede cum dispare barca sa de salvare. Nefericită, cu un inexplicabil nod în gât, ea a luat un burete.

– Lasă asta. Nu-i momentul.

– Dacă nu şterg imediat laptele acesta, mâine o să-mi trebuiască mai multe ore ca s-o fac.

– N-are nici o importanţă. Apropo, ai închis uşa magaziei? Dac-ai uitat-o, căţeaua dumitale o să dispară până-n zori... bun mijloc de a scăpa de ea, nu?

– Aţi fi-ncântat, nu-i aşa? Abia aşteptaţi să scăpaţi de toţi. De mine, de căţei şi de Lady. Ei bine, liniştiţi-vă! Asta se va petrece cât de curând. Şi-acum, noapte bună. Mă duc să mă culc.

– Nu-ţi mai bei ciocolata?

Liza a tresărit. Privirea lui Grant o ardea.

– Nu, mulţumesc.

– Nu mai ai chef?

– Nu de asta.

– Atunci?

– Păreţi a fi-ntr-o foarte proastă dispoziţie şi n-am nici un chef să vă suport răutaţile.

El şi-a trecut o mână prin păr.

– Ar trebui să afişez un zâmbet de fericire, când mă trezeşti la miezul nopţii?

– Ah, adevărat. Îmi pare rău. Data viitoare, când voi declanşa o furtună, vă promit că o voi programa la o oră mai rezonabilă.

– Ajunge, Liza.

Grant a dispărut pentru două-trei secunde, revenind cu o lanternă.

– Haide.

– De ce-aş merge cu dumneata? Ieşirea aceasta mi se pare total inutilă. Dacă Lady a fugit, n-o vom mai prinde vreodată. Şi-apoi, totul e-n ordine. Acum vreo zece minute, am fost acolo cu Jeff.

– Chiar ai făcut aşa ceva? Sau a fost doar un pretext, pentru a vă-ntâlni amândoi în noapte?

A luat-o de umeri, târând-o fără menajamente. Ea a trebuit aproape s-o ia la fugă, pentru a se menţine-n ritmul lui. S-a şi-mpiedicat de mai multe ori. Cu braţul viguros, el a susţinut-o, fără a se interesa dacă s-a rănit cumva.

– Am auzit perfect cum s-au trântit portierele maşinii lui Jeff. Şi n-aţi ieşit de-acolo decât după zece minute.

Ea s-a oprit brusc şi a-ncercat din toate puterile să scape din strânsoarea lui.

– Sunteţi odios! Cum îndrăzniţi să mă bănuiţi? Drept cine mă luaţi?

– Mă-ndoiesc că vrei cu-adevărat să afli.

Grant a deschis furios uşa magaziei şi i-a luminat

interiorul. Lady a apărut în fascicolul de lumină. A dat din coadă şi şi-a culcat botul pe labe.

– Perfect, a murmurat Grant. Oricum, voi zăvorî cu grijă uşa. Mâine o vom deschide-n zori pentru a lăsa câinii la aer.

Liza l-a privit fix. Ea avea certitudinea că binele câinilor constituia grija sa de bază. De ce furia aceea abia reţinută? În faţa uşii, el a stins lanterna şi a agăţat-o-ntr-un cui din zid.

Ea a crezut că el se pregătea să intre-n casă, dar nu. Şi Liza a rămas mută de uimire când el s-a-ntors către ea. Întunericul îi ascundea chipul. Ea nu putea decât să-i ghicească silueta şi să-i audă respiraţia rapidă şi sacadată, de parc-ar fi alergat mult.

– Liza...

Ea a tresărit, aşteptând urmarea. Dar el n-a mai spus nimic. Au rămas astfel, în picioare, faţă-n faţă, tăcuţi...

– Liza, Jeff are destule probleme acum. Nu-i mai crea şi altele. E fragil. Frecventarea unei fete ca tine nu i-ar putea fi decât nefastă. De fapt, Mona a comis o eroare gravă, invitându-l aici.

O fată ca ea! Ce sens aveau cuvintele acestea? O furie nebună a cuprins-o dintr-o dată. Şi-a ridicat mâna şi l-a plesnit din toată puterea. Mânia i-a redus o parte din energie şi şocul l-a cam ameţit pe Grant.

– Te urăsc! Te detest! Te... Te...

N-a mai putut continua. Simţea că se sufocă. Toate umilinţele pe care s-a străduit să nu le observe, de la

venirea sa la St. Michaels, ieşeau acum la suprafaţă. Un val de lacrimi i-a inundat ochii.

Liza şi-a ridicat un pumnişor pentru a-l lovi-n piept pe Grant, dar el a fost cu mult mai rapid. O mână de fier s-a-ndreptat către braţul ei şi l-a imobilizat, fără nici o urmă de efort. Trupurile lor erau foarte aproape unul de celălalt şi cu toată răcoarea nopţii, Liza a simţit cum al lui Grant arde.

– Oh, nu! Nu te vei descărca pe mine! N-a trebuit prea mult ca să ţi se ducă poleiala! Este suficient să te pună cineva la colţ, pentru a se vedea ce puştoaică insuportabilă şi prost crescută eşti cu-adevărat. Nu mă miră că Corinne...

– S-o ia naiba pe Corinne! Şi pe tine şi pe-ntreaga ta familie blestemată! N-am nevoie de voi, Grant Hamilton. Nici de caritatea voastră. Şi încă şi mai puţin, de pretenţioasa ta prietenă. O să-ţi rambursez şi ultimul bănuţ, chiar de-aş fi nevoită să sparg o bancă pentru asta.

– Nu va fi necesar să faci aşa ceva. Doar cunoşti metode mai puţin periculoase, cred...

A tras-o spre el şi i-a imobilizat braţul la spate. Chipul ei s-a crispat de durere.

– Perfect, dac-o iei astfel, vom vedea cine va râde la urmă.

Unindu-şi vorba cu fapta, ea l-a lovit puternic cu piciorul în tibie. Grant şi-a-năbuşit o-njurătură şi a mai slăbit din strânsoare. Imediat, Liza s-a aruncat înapoi. Mânia o părăsise dintr-o dată, lăsând loc unei disperate dorinţe de a fugi de-acolo. A privit nehotărâtă în

jurul ei. Unde să se ducă?

Maşina! Era parcată frumos lângă garaj. Liza a pornit iute-ntr-acolo, a deschis portiera şi s-a strecurat la volan.

– Oh, nu! Îţi interzic să pleci!

– Nu veţi putea să mă-mpiedicaţi s-o fac!

El venise cu supleţea şi rapiditatea unui tigru. I-a barat drumul, oprindu-se-n picioare, dinaintea vehicolului. Ea a-ncuiat portiera şi şi-a şters ochii cu dosul mâinii...

Acum, ce mai era de făcut? Nu avea cheile la ea. Era inutil să se mai gândească la posibilitatea de a scăpa cumva. În schimb, dacă va rămâne pe loc fără să facă vreo mişcare, mâine va fi găsită moartă de frig. Dumnezeule! Cum o fi reuşit să ajungă-n situaţii de felul acesta? Şi de ce-o detesta Grant aşa de mult? Pentru că, locuind singură toţi anii aceştia cât a fost minoră, a-ncălcat legea? Dar chiar draga lui verişoară a decis asupra acestui aranjament...

Au trecut cinci minute bune. Grant nu se mişca din loc. Ştia că el nu va ceda, că nu va ceda niciodată. Se uita la el, neputincioasă şi vulnerabilă. Trupul ei era străbătut de frisoane. Deznădejdea şi oboseala o asaltau în acelaşi timp. A deschis încetişor portiera:

– Mă predau...

Îi era frig, o durea capul...

– Voi face tot ce doreşti, Grant. Dar, te rog, lasă-mă să intru-n casă.

Aşteptă decizia lui. Da, o să-l asculte. O-nvinsese

din nou. Şi va fi un veritabil miracol dacă vor scăpa amândoi de pneumonie... El era îmbrăcat doar cu blugi şi cu o pereche de mocasini, puşi pe piciorul gol.

Liza a ieşit din maşină şi a declarat cu glas ostenit:

– Cred că eşti nebun.

El şi-a ridicat capul şi a-mpins-o uşurel spre uşă. Fără a rosti o vorbă, s-a dat la o parte, pentru a-i face ei loc să intre-n bucătărie.

– Ţi-ai dat seama de asta? Mă străduiesc din răsputeri s-o ascund, dar în nopţile cu furtună, eforturile mele rămân ineficace. Scoate-ţi zdrenţele astea muiate şi lasă-mă să ţi le usuc.

A deschis dulapul şi a scos un şervet. Liza şi-a strâns cu mişcări convulsive rochia de casă, în jurul trupului.

– N-ai încredere în mine?

Pe buzele lui s-a ivit un surâs amar:

– Ai mai multă experienţă decât mi-am închipuit eu...

A luat-o de umeri, privind-o cu o intensitate stranie. Expresia sa era aproape dureroasă. Liza a-nghiţit în sec. Se lupta cu toată bruma de energie rămasă, pentru a nu-i cădea imediat în braţe, pentru a nu...

Şi-a-nchis ochii şi a dat un pas înapoi. Apoi a-ncercat să se sprijine de masă.

– Nu-ncerca să mă opreşti, Liza. Doar Dumnezeu îmi cunoaşte suferinţele din fiecare noapte, în timp ce te ştiu singură, în camera aceea, la doi paşi de a mea. În noaptea asta... în noaptea asta n-am mai fost în stare să lupt.

Vocea lui era gravă, voalată straniu, moale precum catifeaua. Vocea lui avea profunzimea disperării. Liza l-a ascultat pietrificată. Când Grant s-a apropiat de ea, ea nu s-a mişcat nici măcar cu un pas mai încolo. El şi-a pus mâinile pe braţele ei. Mâini calde şi uşoare, ca o briză de vară. Mâini care i-au dezgolit umerii şi care o atrăgeau spre el.

– Oh, Liza! De ce-ai revenit în viaţa mea? Erai un vis, un vis imposibil, o fantasmă pe care o ţineam ascunsă-n adâncurile conştiinţei mele... Şi a trebuit să mi te arunci în braţe... Fata visurilor mele...

A râs cu duritate:

– Şi-acum visul meu este aici, doar să-ntind mâna şi să-l iau.

– Eu... Eu nu-nţeleg ce vrei să spui...

De fapt, ea nici măcar nu mai era-n stare să reflecteze la ceva. Mintea ei paralizase, obsedată de alunecarea degetelor lui Grant pe pielea ei.

– Ştiu că nu-nţelegi, Liza. Cum ţi-ai putea oare imagina infernul în care se poate-nchide un bărbat?

Capul ei se odihnea pe pieptul lui gol şi Liza auzea inima lui Grant cum bate nebuneşte.

– Te doresc atât de mult, atât de tare, că simt că înnebunesc... Înnebunesc!!!

Totul era o nebunie. Totul era periculos, minunat de interzis. În câteva secunde, ea a renunţat la toate principiile sale. A dărâmat savantul edificiu pe care-l înălţase-n jurul ei pentru a se proteja. Forţa care o împingea înspre Grant era contrară raţiunii, contrară

simţului de autoconservare, dar nu era capabilă să lupte-mpotriva ei. Era ca un curent care-o atrăgea spre larg. Şi era gata să se înece.

Şi-a închis ochii şi, cu buzele-ntredeschise, s-a oferit sărutărilor lui.

Nu s-a auzit nici vreun strigăt, nici vreo ocară. Nici un avertisment. Doar zgomotul unei respiraţii scurte, reţinute. Liza a simţit că nu mai erau singuri. Şi-a redeschis ochii. Era de parc-ar fi petrecut mult timp într-o încăpere întunecată, unde cineva a aprins brusc o lumină.

A clipit din pleoape, ameţită.

Mona era acolo, în prag, cu chipul ciudat de palid sub lumina de neon.

Liza s-a îndepărtat iute de Grant, dar el a continuat s-o reţină, suficient pentru a-şi recăpăta autocontrolul.

Apoi, cu un calm care a uimit-o pe tânăra femeie:

– Ai nevoie de ceva, Mona?

❤

Liza a rămas mai mult de un ceas în faţa oglinzii din camera ei, pentru a se contempla în voie. Avea înfăţişarea unei fantome. Părul ei de abanos atârna în lungi şuviţe dezordonate, încadrându-i chipul micuţ. Ochii i se deschideau anormal fără să vadă ceva. Un umăr continua să fie dezgolit, ca atunci când Mona a apărut în mod atât de inoportun.

Inoportun! Ba era chiar cea mai propice apariţie din

toată viaţa ei! Dacă mai trecea un minut, Grant ar fi dus-o în braţe în camera lui, în patul lui. Şi acolo, ea ar fi fost iremediabil pierdută.

Îşi pierdea capul la cea mai mică atingere a lui, dar cum ar fi putut uita cinismul şi dispreţul lui? Ştia că o place, dar o şi detesta profund.

El se luptase-mpotriva acestei atracţii, de aceea o invitase pe Mona, pentru a-i servi drept paznic de nebuni...

Chiar credea că ea se va lăsa păcălită de pretinsa lui teamă de a nu o compromite? Puţin îi păsa lui de reputaţia ei! Şi-apoi, după părerea lui, ea nici n-avea aşa ceva. O fată a străzii, fără ruşine, interesată, uşurică, aşa o considera el.

Oh! De ce-a trebuit să dea tocmai peste el, în seara când fugea de Todd?

Soneria telefonului a smuls-o din gândurile sale. S-a cutremurat. Trebuie să fie-ngrozitor de târziu. Cine-o fi sunând la ora asta?

Şi ce-i păsa ei? S-a dezbrăcat, a luat o jumătate de tabletă de somnifer şi s-a strecurat în pat, adormind imediat.

❤

A doua zi, Jeff a anunţat-o că Grant şi cu Mona au plecat la Baltimore. Era ora zece. Micul dejun l-au luat în doi în bucătăria-nsorită.

– O neplăcere la birou, i-a explicat el. L-au chemat

în miez de noapte. Grant trebuie să facă să tacă un regiment de juriști care lucrează pentru el. Cred că-i vorba de o afacere importantă. Un vapor cu refugiați, sau o navă imobilizată pentru trafic de droguri. Nu știu când se vor întoarce.

– N-are importanță. Eu îmi voi face bagajele și voi pleca astăzi.

Nu prea știa ea cum se va descurca, dar era ferm decisă s-o facă. Dacă nu și-ar fi rupt cecurile acelea...

– Nu prea cred c-o să poți face așa ceva!

El a emis un suspin lung.

– Trebuie să plec și eu. Grant i-a telefonat tatii, pentru a-i comunica faptul că am fost exmatriculat din campusul universitar. Și tata a reacționat pe loc. Am ordin de a mă reintegra la universitate și de a-mi relua cursurile. Papa va aranja cu președintele facultății revenirea mea la studii. Dacă refuz, îmi taie subvențiile!

– Și?

– Și, plec. Grant contează pe tine pentru a avea grijă de casă câtă vreme lipsește el.

– E o chestie lipsită de sens! El n-are nevoie de mine. O să trag obloanele la ferestre și la uși, o să ud plantele și o să-ntrerup curentul electric, pentru cazul în care absența sa nu va depăși o zi. Dar...

– Nici un dar. Grant n-a luat cheile de la casă. Nu există decât două rânduri de chei. Unul este la tine, celălalt – la părinții lui Grant. Iar aceștia se plimbă pe undeva, prin mijlocul Mediteranei. Și-apoi, unchiul

Car şi tanti Jeanne au fost jefuiţi anul trecut, pe când îşi petreceau o vacanţă-n Arizona. Ei l-au pus pe Grant să le promită că va avea grijă de casă, ameninţându-l că vor renunţa la croazieră, dacă el are intenţia s-o părăsească.

– Ah!

Ea şi-a netezit părul cu o mână.

– Ştii, habar n-am avut că Hamiltonii sunt rude cu familia Clark.

Oare se-nşelase ea în legătură cu relaţiile dintre Grant şi Mona? Totuşi, ar fi putut jura că Prinţesa de Gheaţă nutrea pentru Grant sentimente care depăşeau cu mult pe cele obişnuite dintre veri...

Jeff i-a-ndepărtat şi aceste ultime şi slabe speranţe:

– Nicidecum! Titlul de unchi şi de tanti sunt doar o formulă de politeţe. Familiile noastre s-au frecventat reciproc dintotdeauna. Copil fiind, eram foarte apropiat de Hamiltoni pentru a le spune „domnule“ sau „doamnă“ şi prea mic pentru a-i chema pe nume. Atunci, contez pe tine? Rămâi, da? Grant ţi-a lăsat un plic pe birou.

El s-a ridicat şi i-a adresat o mutriţă amicală:

– În ce mă priveşte pe mine, voi pleca imediat. Îmi fac doar vreo două sandvişuri pentru drum şi ridic ancora!

Liza i-a confecţionat un picnic copios, la care a adăugat un termos cu cafea fierbinte. Apoi, l-a condus pe Jeff la maşină.

– Salut, Liza! Sunt foarte bucuros că te-am cunos-

cut. Dacă Monie te deranjează prea tare, nu ezita şi vino să-mi faci o vizită în acel campus al necazurilor mele!

– Îţi promit. Succes, Jefferson... Gilbert!

Imediat ce zgomotul motorului de automobil a dispărut, Liza a şi alergat în birou. Scrisoarea lui Grant se afla acolo, la vedere. Ea a luat-o între degetele sale tremurânde şi a privit-o-ndelung.

Era fascinată chiar şi de scrisul lui. Un scris mare, nervos şi voluntar. Scrisul unui om în faţa căruia nu se poate rezista.

Oricum, Liza nu intenţiona deloc să-i reziste. Ea-l iubea cu pasiune, cu disperare...

Dragă Liza.

Regret că plec, fără să te fi văzut, dar poate că-i mai bine aşa. Vom putea astfel reflecta fiecare-n parte, în linişte şi cu calm. Te rog să notezi toate apelurile telefonice şi să anulezi toate-ntâlnirile înscrise în agenda mea. Dacă soseşte vreo scrisoare de la Monterrey, anunţă-mă imediat. Banii-ţi vor permite să supravieţuieşti până la-ntoarcerea mea. Dacă mai ai nevoie, trimite-mi un S.O.S. şi voi întreprinde toate cele necesare în acest scop...

Al tău,
Grant

„Al tău"! Scrisese asta cu mâna lui! Dac-ar fi ştiut ce fericire-i creaseră aceste cuvinte, Grant s-ar fi abţinut, fără doar şi poate, de la a-şi încheia

scrisoarea în felul acesta.

Liza a-mpăturit cu grijă foaia de hârtie şi şi-a strecurat-o-n buzunarul blugilor. Apoi, a adunat bancnotele care căzuseră pe covor atunci când a desfăcut plicul.

Trei sute de dolari! Cu o asemenea sumă, ar fi putut trăi trei luni! Oare cât timp intenţiona el să lipsească? Oare va mai reveni vreodată?

Liza s-a simţit trecută de un fior, cu senzaţia oribilă că gratiile de aur ale închisorii sale se strângeau din ce în ce mai tare.

8

După patruzeci şi opt de ore de la plecarea lui Jeff, Liza s-a decis să-şi schimbe puţin starea de spirit, consacrându-şi o zi turismului. Trebuia cu orice preţ să scape din casa aceasta, cu toate amintirile care erau în ea. Aici, gândurile ei se întorceau neîncetat la Grant. De o mie de ori într-o singură oră, se lovea de imaginea lui. Tricoul lui abandonat pe spatele unui fotoliu, tricou în care ea îşi afunda obrazul, respirând din toate puterile aromele lui... Paharele din care băuse el, revistele pe care le citise şi patul... Patul lui, cu aşternuturi care mai păstrau forma trupului lui. Simţea că-nnebuneşte!

Înarmată cu o hartă a regiunii şi un ghid turistic, a plecat din zori, hoinărind până seara. Nu şi-a-ntrerupt vagabondajul, decât pentru un dejun frugal la malul râului.

Când s-a întors în imensa casă pustie, începuse să se înnopteze. A surâs amar, parcându-şi maşina lângă garaj. Făcuse trei sute de kilometri pentru a scăpa de Grant, dar gândul la el n-a părăsit-o nici

măcar o clipă.

A oprit şi a pornit spre uşa de la intrare dar, în momentul când se pregătea să descuie, atenţia i-a fost atrasă de un Buick lung, ascuns după un tufiş. Cine să fie? Grant? Cu siguranţă că nu. Modelul era vechi, maşina era foarte uzată.

Liza a ezitat asupra atitudinii pe care ar fi trebuit s-o adopte, dar portiera s-a deschis şi o siluetă slabă şi lungă s-a ivit din spatele ei. Era un bărbat blond, îmbrăcat extravagant.

Nehotărârea a determinat-o pe Liza să-nţepenească pe loc. I-a revenit în memorie avertismentul lui Jeff. O fi vorba de un hoţ? Poate chiar mai rău! La ideea aceasta, i s-a ridicat părul pe creştetul capului. Cine s-o audă, dacă se apucă să ţipe? Nu era nici un suflet viu pe o rază de cel puţin un kilometru.

– Spuneţi-mi, sunteţi o vizitatoare, o Hamilton sau vreo fantomă din ilustra mea familie?

– Şi dumneavoastră? Dumneavoastră cine sunteţi?

– Richard Leroi Hamilton, la serviciile dumneavoastră. Sau, mai bine, regele Richard, sau Richard Devotatul, nepotul lui Car Hamilton şi a ravisantei sale soţii – lady Jeanne. Şi-acum, dacă vreţi să lăsaţi podul, vă promit că nu vă voi goli refrigeratorul, fără a fi invitat s-o fac. Deci... încântată?

I-a-ntins mâna. După o ultimă ezitare, Liza a strâns mâna ce i-a fost întinsă. În ciuda tipului original al personajului, ea a hotărât c-ar fi demn de încredere.

– Liza Callahan, i-a spus ea. Dacă speraţi să vă

întâlniţi cu unchiul şi mătuşa dumneavoastră, veţi fi dezamăgit.

– Deci n-au primit cartea mea poştală?

Liza şi-a amintit brusc de mesajul laconic şi de ceea ce făcuse Grant cu el. Nu i-a răspuns lui Rich Hamilton şi l-a invitat să intre.

După o masă improvizată şi stropită copios cu bourgogne, Liza a fost convinsă că Richard aparţinea cu-adevărat familiei. Cu ochii mari de uimire, ea l-a ascultat povestind detalii dintre cele mai ciudate din trecutul lui. Până la patruzeci şi cinci de ani, se bucurase de toate viciile posibile. De altfel, ochii săi injectaţi trădau înclinaţiile lui pentru viaţa de noapte.

Până la desert, Liza ajunsese la două concluzii în legătură cu Richard Leroi. Căpătase o versiune foarte detailată asupra existenţei lui şi era petrecăreţul cel mai convins din câţi întâlnise ea în viaţa ei.

– Tatăl meu, fratele mai mare al unchiului Car, era deja considerat oaia neagră a familiei. Vedeţi, noi Hamiltonii nu cunoaştem calea de mijloc. Sunt elemente excelente şi elemente indezirabile. Unchiul Car este, desigur, candidat la canonizare, şi tot aşa şi vărul Grant. Sunt unicii avocaţi de pe Terra, care ar putea pretinde să li se confere o aureolă! În timp ce tatăl meu ne-a obişnuit, pe sora mea şi pe mine, să urmăm exemplele proaste. După ce şi-a tocat averea pe mesele de joc din Las Vegas, s-a căsătorit cu una dintre creaturile acelea superbe, al cărui unic talent este de a se despuia şi de a poza. Vreau să spun, este vorba de mama mea, de la care am moştenit

geniul teatral, şarmul irezistibil şi legendara inimă de aur...

– Sunteţi actor?

Liza asculta, fascinată de verva vizitatorului. Se instalaseră acum în salon. Richard îşi golea conştiincios sticla de whisky, pe care o-mprumutase din barul lui Grant. Liza degusta dintr-un pahar cu sherry.

– Unul dintre cei mai dăruiţi din generaţia sa! Dar vai! Talentul meu nu-i recunoscut întotdeauna la justa sa valoare. Pe scurt, pentru a rezuma o tinereţe tumultuoasă, am fost unul dintre puţinii studenţi pe care rectorul universităţii, personal, i-a invitat să părăsească facultatea mult mai devreme decât prevăzuse tatăl meu. Rezultatul fiind o lipsă teribilă de orice fel de diplomă. Dacă n-am avut noroc cu Harvard-ul, m-am înrolat în armată. Dar, vai! Mi-am descoperit o surprinzătoare aversiune faţă de disciplină. Anii care au urmat, merită să fie uitaţi, mai ales în prezenţa unor urechi atât de inocente. În fine, după ce am căpătat o oarecare experienţă legată de rafinamentele pe care ni le poate oferi viaţa, mi-am dat seama de veritabila mea vocaţie. Am cutreierat toate teatrele lumii, am fascinat mulţimile în ilustre roluri din episoade televizate, contribuind la dublarea vânzărilor unei distilerii foarte cunoscute...

– Publicitate?

A făcut o mutriţă dezgustată:

– Nu-mi prea place cuvântul acesta, dar ce să-i

faci? Alimentară, dragul meu Watson!

Ea a râs.

– Şi dumneata, încântătoare fetiţă? Ce faci dumneata aici? Ce evenimente misterioase te-au adus în locul acesta?

– Povestea mea nu prezintă nici un interes, nu ascunde nici un mister.

S-a oprit, pentru a se uita la ceas:

– Dumnezeule! Ora unu dimineaţa! E timpul să mergem la culcare!

– O clipă, micuţă Liza! De ce-aţi căpătat această expresie tragică, atunci când te-am întrebat despre motivele prezenţei dumitale aici?

S-a plantat în faţa ei şi, cu ochii ţintă-n ochii Lizei, a adăugat:

– Spune-mi, nu cumva prea stimatul meu văr este vinovat de cearcănele de sub aceşti ochi cereşti? Nu trebuie să-ţi pui speranţele într-un om ca el, ştiai asta? Dacă a fost o vreme-n care l-am invidiat pe Grant pentru forţa caracterului său – şi Dumnezeu ştie c-am făcut-o – experienţa m-a vindecat de gelozia mea. Dar dumneata nu poţi pricepe, dacă nu cunoşti trista istorie a unei domnişoare numite Marcie. Evident, nimeni nu ţi-a vorbit de ea... Oricum, sper că nu-ţi faci planuri de viitor legate de Grant Hamilton, dragă Liza Callahan...

Liza a tresărit. Marcie! Aşa se numea fantoma care bântuia viaţa lui Grant... Oare din cauza acestei femei, devenise el misogin?

Fără a răspunde, a deschis uşa camerei pentru

invitaţi:

– V-am pus doar o cuvertură pe pat. Aveţi noroc, tocmai schimbasem cearşafurile-n dimineaţa aceasta. Noapte bună, Richard.

– Noapte bună, Liza. Liza Callahan...

Brusc, s-a-ncruntat şi şi-a lăsat capul pe un umăr.

– Ştii că-ntr-un fel, eşti nepoata mea?

Şi dintr-o dată, Liza a observat asemănarea. A înţeles de ce i se păruse l-a-nceput aşa de cunoscut. De ce-o fi acceptat cu-atâta uşurinţă, ca el să se instaleze-n casa lui Grant, să-i bea din whisky şi să doarmă sub acoperişul lui?

– Corinne? a murmurat ea.

– Chiar Corinne. Sora mea... şi mama dumitale vitregă. Ei bine, ce chestie! Iată-mă moştenind o nepoată de douăzeci de ani!

Şi-a ridicat o mână şi a mângâiat-o pe Liza pe obraz, după care a dat un pas înapoi şi a suspinat adânc.

– Uneori, detest înclinaţiile mele cele rele. Ele îmi apar în momentele cele mai nepotrivite... Ca acum, deoarece sunt singur, în compania unei ingenui absolut ravisante. Slavă Domnului, am fost scos din luptă, fiind victima nesăţiosului meu gust pentru băuturile fine...

Soneria insistentă a telefonului a trezit-o din somn. Într-o stare de semiconştienţă, Liza şi-a trecut palma peste frunte. Cine-o fi sunând la ora asta din noapte? Oh! Şi de ce-o fi băut aşa de mult? Se simţea

ameţită...

Şi soneria care nu se mai oprea...

S-a-ndreptat tiptil spre aparat şi a ridicat receptorul:

– Alo...

Ca un ecou, vocea lui Rich a răsunat la celălalt telefon. Probabil, ridicase receptorul odată cu ea.

– Liza, tu eşti?

În cuvintele lui Grant se resimţea un amestec de îndoială şi de oboseală.

– Unul dintre noi este Liza, celălalt – în nici un caz nu este ea.

Richard s-ar fi putut abţine de la glume într-un asemenea moment! Ea se-ndoia că Grant era-ntr-adevăr capabil să le aprecieze. Înainte ca ea să poată deschide gura, actorul a continuat:

– Ce mai faci, băieţel? Ce atent şi delicat ai fost, că mi-ai rezervat această extraordinară surpriză, pentru a mă-ntâmpina, după o absenţă aşa de-ndelungată!

– Rich! Ce vânt blestemat te-a împins până la mine? Ce faci?

– Pentru moment, caut ceva cu care să-mi acopăr nuditatea. Liza, prea iubita mea, ce-ai făcut cu lucrurile mele, înainte de a te duce la culcare? Sau nu eşti în stare să-ţi mai aminteşti?

Liza a deschis gura spre a-i spune că, probabil, şi-a lăsat valiza la intrare, dar răgetele lui Grant au întrerupt-o din nou:

– Liza! Du-te imediat în camera ta şi să nu mai ieşi de-acolo! Rich, dacă ţii la pielea ta, ai tot interesul să-ţi reţii instinctele cele rele, altfel mă voi vedea obligat să

utilizez o metodă de convingere mult mai... directă!

Şi, a-ntrerupt brusc comunicarea.

Liza mai ţinea receptorul în mână, în clipa în care Rich a intrat în camera ei. Era înfăşurat într-un cearşaf şi-şi ţinea cu o mână veşmântul improvizat. Astfel deghizat, semăna cu o fantomă sau cu un actor dramatic, pus să joace-ntr-o comedie bulevardieră. Două pungi vinete-i subliniau ochii injectaţi.

– Dragul meu copil. Este ora şase dimineaţa şi n-am dormit aproape deloc. Ai putea să-mi prepari o transfuzie de cafeină, înaintea începerii celui de-al doilea act? Sensibilitatea unui artist se acomodează greu cu indispoziţiile unui filistin înfuriat...

– Taci!

Liza i-a-ntors spatele şi a coborât la bucătărie. Se repezise la el cu-atâta forţă, că asta l-a cam derutat. În lumina zorilor, retorica cu înfloriturile lui Richard Leroi îşi pierduse tot farmecul. Dar i-a preparat cafeaua tare, aşa cum i-o ceruse el. Ar fi trebuit să bea şi ea la fel. Se anunţa o zi foarte grea.

Când Richard şi-a făcut apariţia după o jumătate de oră, Liza se simţea ceva mai bine dispusă. Ea a umplut două boluri mari şi i-a servit micul dejun.

– Fără-ndoială, de vină sunt sinusurile mele, a murmurat ea.

– Poftim?

– Migrena aceasta... se datoreşte, probabil, sinusurilor mele.

– Ah! Sinusurile! Aceste minunate caverne micuţe,

aceste camere diabolice, cărora le datorăm calitatea glasului nostru. Nu chiar glasul, dar...

– Rich! Ai milă! „Camerele" mele-mi produc suferinţă, dar disecarea lor la micul dejun, o să-mi rupă inima.

– Din partea mea, aş zice că-i mai degrabă din pricina excesului de alcool, ale cărui victime am fost ieri amândoi.

– Eu n-am băut decât vin şi nu-i chiar pentru prima oară-n viaţă. Nu sunt membra nici unei ligi anti-alcoolice.

– Şi paharul de sherry de după cină?

– Ah, da! Am uitat că am găsit chiar că are un gust amar. Poate c-o fi fost prea vechi?

Rich şi-a ridicat ochii spre tavan:

– Naivitatea ta îţi afectează până şi papilele gustative! Ar fi trebuit să-mi dau seama şi să te oblig să bei sifon sau lapte.

– Prea târziu. Până la proxima ocazie, ce-ai zice de nişte ouă cu şuncă?

– Dragul meu copil! Ce-ntrebare terestră când, de fapt, miezul crucial al problemei este dacă trebuie să părăsesc locurile-nainte de sosirea eroului nostru, care va surveni peste...

S-a aplecat la doi-trei centimetri de-ncheietura mâinii, pentru a-şi consulta ceasul:

– Cel mult peste patruzeci de minute.

– Ai nevoie de ochelari, Richard Leroi?

El i-a zâmbit, limitat şi pretenţios şi Liza s-a simţit iritată. Nervozitatea ei, pusă-n faţa calmului lui Rich,

accentua propria-i stângăcie.

– Ce să fac cu ei? Posed o viziune selectivă. Astfel, chiar acum, observ cu o claritate perfectă, o fetiţă fermecătoare, total lipsită de rafinamente femeieşti şi care face dovada unei abisale lipse de înţelepciune, alegându-şi ca erou al marelui ei roman de dragoste, pe dragul meu văr...

– Du-te naibii!

Ea şi-a-ntors capul, pentru a-şi ascunde lacrimile. Tristeţea şi oboseala o năpădiseră-n acelaşi timp. Richard şi-a ridicat uşor capul, cu o lucire de compasiune în ochii înrouraţi:

– Micuţă Liza... Aş minţi, dac-aş susţine că ai nimerit numărul câştigător. Nu prea-ntâlneşti adesea un om de calibrul lui Grant. În ceea ce priveşte această nenorocire, o să te consolezi cu ideea că-n felul acesta vei fi călită pentru viaţă. Dragostea asta nefericită o să te facă cu-atât mai tare, cu cât vei suferi mai mult în momentul acesta.

– N-am nici o dorinţă să fiu dură, puternică sau avizată...

– Greşeşti. Dar n-ai suficientă experienţă pentru a înţelege. Vezi dumneata, Grant a fost cândva, demult, îndrăgostit nebuneşte. Era victima tinereţii sau idealismului său. L-am ţinut sub observaţie de-a lungul ultimilor ani şi asta fără nici un sentiment de culpabilitate, crede-mă. Dar asta-i o altă poveste...

A suspinat, înainte de a continua:

– De-atunci, au existat, desigur, şi alte femei în

viaţa lui. Mona Clark s-a menţinut continuu în capul listei. Dar Grant face parte dintre acei oameni care se nasc cu un ideal feminin bine ancorat în mintea lor. Un ideal pe care-l va căuta toată viaţa, până în ziua când va descoperi că perla cea rară, dacă o va descoperi vreodată, tot are un defect şi o va face să plătească scump aceasta.

Liza şi-a şters obrajii şi a respirat profund, pentru a-şi regăsi calmul.

– Rich, încetează, te rog. Eu ştiu de multă vreme că n-am nici o şansă cu Grant. N-am nevoie să-ţi ascult elucubraţiile melodramatice pentru a-nţelege.

S-a ridicat şi a-nceput să aranjeze distrat vesela. Indiscreţiile lui Richard o făceau să se simtă prost. Avea impresia că violează trecutul lui Grant.

Apoi, Liza s-a apucat de activităţile impuse de rutina zilnică, pentru a nu ceda panicii. A pregătit masa pentru câini şi a alergat la ei în magazie. Lady a întâmpinat-o entuziastă, manifestându-şi recunoştinţa.

– Astăzi, dulcea mea, voi dispersa drăgălaşa ta familie. Imediat ce vine Grant, ne facem bagajele şi pornim spre Virginia. Da. Îl abandonăm pe Hamilton şi mica sa bucătărie de familie. Tu, Teddy şi eu suntem destul de mari, pentru a ne descurca singuri. Vom găsi noi un acoperiş până la urmă. Nu te îngrijora, veterinarul mi-a dat toate asigurările. Puii tăi sunt aşteptaţi cu nerăbdare de familii pline de copii veseli, nebuni după căţei.

Liza a suspinat. Cu ochii fixaţi în depărtare, spre liziera nevăzută a parcului, se gândea la băieţelul

care se va juca-ntr-o zi pe sub aceşti copaci. Va avea, cu siguranţă, auriul părului şi trăsăturile Monei Clark...

Revenind în salon, l-a găsit pe Richard, care tocmai îşi turna o generoasă porţie de whisky. Ruşinat de a fi fost prins în flagrant delict, a făcut o mutrişoară, de parc-ar fi vrut să-şi ceară iertare:

– Mă remontez puţin pentru drum, i-a explicat el.

– Oh, Rich! Mie mi-e totuna. N-ai decât să goleşti toate sticlele, dacă vrei... Dumneata...

Zgomotul unei frâne bruşte din faţa uşii, i-a oprit fraza la-nceputul ei. Amândoi, au schimbat o privire lungă. După câteva secunde, Grant a dat năvală în încăpere.

În ciuda faptului că era tras la faţă, ei nu i se păruse niciodată mai frumos. Costum gri, cămaşă albă, cravată club. Îşi aruncase neglijent pe umeri, un mantou de caşmir.

– Hello, vere! A trecut mult, foarte mult timp de când nu ne-am văzut! a lansat Rich, nu prea sigur pe el.

Grant l-a săgetat cu privirea şi Liza a tresărit. Cu toate că-l bruftuluise pe Rich la telefon, ea credea că întâlnirea dintre rude va fi cu mult mai călduroasă.

– Ce-i asta, Grant? Rich vine direct de la Los Angeles şi-l primeşti ca pe un câine. După şase ani de absenţă! Parc-aşa spuneai Rich, nu?

Dar actorul nu i-a răspuns. O tăcere grea s-a aşternut peste micul grup. Grant s-a uitat de la unul

la celălalt, după care privirea sa a-ntâlnit dezordinea din încăpere. Pernele se mai tăvăleau pe dușumea, în vecinătatea căminului. Paharele lor rămăseseră pe măsuța joasă, alături de sticlele-ntinse peste tot. Cenușa lemnelor de foc se adunase-n cantitate mare-n cenușar. Liza și-a mușcat buzele. Și-a pierdut oare mințile? Cum de a uitat să aranjeze-n camera asta azi-dimineață, după ce-a vorbit cu Grant la telefon?

– Richard, dacă-mi permiți, mă voi retrage cu Liza. Am ceva de vorbit cu ea... singuri.

Unindu-și gestul cu fapta, a luat-o pe Liza de braț și a-mpins-o-n salonul cel mic. Aici, fără menajamente, a aruncat-o pe o sofa și i-a poruncit să stea acolo.

– Acum, explică-mi ce se petrece-n casa asta!

Ea a deschis ochii mari.

– Poftim?

– Capul tău de pasăre nu conține, deci, nici un grăunte de-nțelepciune? Nu ți-au fost suficiente primele experiențe? N-ai învățat nimic din ele?

A dat din cap cu un aer dezgustat. Uluită, Liza era incapabilă de a face cea mai mică mișcare, de a rosti cel mai simplu cuvânt.

– De ce-oi fi avut oare încredere în tine? Credeam că după plecarea lui Jeff, o să te mai liniștești pentru o vreme.

Liza și-a-nchis ochii și a respirat adânc.

– Grant, dacă mi-ai explica lucrurile mai clar, poate c-aș putea să te ajut...

– Să mă ajuți! Să m-ajuți!

A izbucnit într-un râs trist.

– Ah, da! Vrei să m-ajuţi! Făcându-ţi valizele şi urmându-mă la Baltimore. O să stai cu Mona, până ce voi decide ce vei face mai departe.

– Nu fi stupid!

Ea s-a ridicat brusc şi l-a-nfruntat, cu ochi care lansau fulgere:

– M-am săturat de rolul tău de bărbat ireproşabil şi superprotector. N-ai decât să-ţi guvernezi regatul după placul inimii, prea puţin îmi pasă! Dar eu n-o să-ţi mai suport tirania multă vreme! Plec! Mă-ntorc acasă. Şi dacă, din întâmplare, cineva îmi va oferi protecţia sa, îţi jur c-o să refuz. M-ai dezgustat pe veci de bunii samariteni. M-am săturat până peste cap de Hamiltoni!

– Nu fi caraghioasă! Nu mai ai nici de lucru, nu mai ai nici casă şi mai eşti urmată şi de o trupă de bastarzi.

– Nu-ţi face griji. Îi iau cu mine. Pentru nimic în lume nu i-aş lăsa aici! Mă duc să-mi fac bagajele şi plecăm. Poţi dezinfecta locul după noi.

– Trebuia să-mi închipui! Cum să te aştepţi la o picătură de recunoştinţă de la o fată fără nici un Dumnezeu ca tine! Eu...

S-a-ntrerupt brusc, cu pupilele dilatate de furie. Un moment, s-au înfruntat cu privirile, după care Liza s-a răsucit pe călcâie şi a părăsit camera.

Ajunsă-n camera ei, a-nceput să-şi arunce lucrurile de-a valma-ntr-o valiză. Cu-atât mai bine că a insultat-o iarăşi la despărţire, îşi repeta-ntr-una.

Această ultimă ceartă-i dăruise forţa de a scăpa de aici.

S-a agăţat de urma aceasta de orgoliu şi şi-a-nchis geamantanele. Înainte de a coborî, a mai aruncat o ultimă privire de adio.

Rochia de casă din mătase galbenă, aruncată neglijent pe un fotoliu, părea a-i da cu tifla.

Rochia de casă a Monei...

9

Ploua afară. O burniţă fină şi insistentă, în care s-a înecat toată mânia ei. Şi-a aranjat bagajele în spatele automobilului. Un sentiment de vid şi de tristeţe s-a abătut asupra ei, ca o ploaie de plumb.

A-ncercat să se lupte cu asta şi să-şi înfrângă supărarea, închizând cu putere capacul port-bagajului, cu un pocnet scurt. Avea totuşi nevoie de mânia ei, pentru a nu da înapoi în ultimul moment. Ştia foarte bine ce putere exersa Grant asupra ei. Dacă, din nenorocire, el va decide s-o reţină, ea nu va avea forţa de a pleca!

S-a-ndreptat repede către magazie, pentru a-şi lua câinii. Trecând prin faţa ferestrelor salonului, a auzit soneria telefonului. Perfect, şi-a spus ea. Oricine-o fi, venea tocmai la timp pentru a-l ţine ocupat pe Grant cât ea o va instala pe Lady şi mica sa familie, în maşina sa.

– Haide, Lady! E timpul să plecăm! Vino Teddy! Nu, n-am venit la voi ca să ne jucăm!

S-a aplecat şi a luat doi dintre căţei, pe care i-a pus

pe braţ şi, aplecată peste ei pentru a-i feri de ploaie, a alergat la automobil.

S-a oprit brusc, la vederea unei perechi de pantofi negri, peste care cădea un pantalon gri.

Grant!

Cu braţele încrucişate, se uita la ea cu un surâs exasperant pe buze. Ce-o mai fi inventat, pentru a veni cu un aer atât de triumfător şi de sigur pe el?

Nu i-a trebuit prea mult timp pentru a afla răspunsul:

– Spune-mi, Liza, ce-ai de gând să faci cu roata asta?

Ea şi-a coborât privirile. Oh, nu! Pneul din spate se spărsese şi toată greutatea maşinii se odihnea pe jantă. Profitând de nefericirea ei, unul dintre căţei a sărit pe pietriş şi a-nceput să alerge peste gazon, pentru a-şi dezmorţi picioarele. Liza a scos un lung suspin de deznădejde. Îi venea să urle, să dea din picioare, să-l acopere cu insulte pe acest individ pe care nenorocul i-l scosese-n cale.

– Oh, taci!

Ar fi dorit să plângă! Acum, căţeii ieşeau unul după altul din magazie, deoarece ea lăsase uşa deschisă. Ce-ar fi trebuit să facă? Desigur, Grant nu-i va oferi nici un ajutor. Rămăsese pe loc, cu braţele încrucişate, cu o privire ironică, jubilând la spectacolul falimentului ei total.

– Ştii că nu eşti obligată să pleci...

– Mulţumesc pentru delicata dumneavoastră invitaţie, dar eu nu vreau să mai rămân aici nici măcar un minut în plus, chiar de-ar fi să mă-ntorc pe jos.

acasă!

– Ceea ce ar fi chiar în interesul dumitale, dacă ţii la viaţă. Am aruncat o privire la roata dumitale de rezervă. Este absolut netedă. Nu vei face mai mult de zece kilometri şi va plesni din nou... bineînţeles, dacă nu cumva vei pierde mai înainte controlul autovehiculului, ceea ce este previzibil pe un drum umed... Crede-mă, ai face mai bine să stai înăuntru la căldurică, iar eu voi chema un depanator.

Ce bine-ar fi! Liza lupta cu disperare împotriva tentaţiei de a accepta, de a se lăsa cu totul în seama lui, dar şi-a amintit la timp că el o avea deja sub protecţia lui pe Mona Clark şi, probabil, şi pe alte tinere fragile, după cum afirmase Rich.

– Doctorul Mackey m-aşteaptă. Puteţi să vă îndepărtaţi de maşina mea? Trebuie să-mi schimb un pneu.

– Cum doreşti. Dar nu crezi c-ai putea s-aştepţi măcar să se termine ploaia asta?

Evident, lui nu-i venise nicicum ideea de a efectua personal reparaţia. N-are decât! O să se descurce singură.

A ridicat capota.

– Vreo neplăcere? Nu găseşti cricul?

E mai bine să nu-i răspundă. Iar cricul trebuia să fie acolo, sub valize. Liza a dat jos roata maşinii, şi-a descărcat bagajele, a scos panoul sub care se ascundea trusa cu scule.

Nici un cric. În schimb, avea suficiente lanţuri,

pentru a-nfrunta un viscol puternic! Cu dinţii strânşi, ea s-a ridicat suficient de rapid, pentru a surprinde strălucirea triumfului din ochii lui Grant.

– Ar însemna c-abuzez de legendara dumneavoastră generozitate, dacă v-aş ruga să-mi împrumutaţi un cric?

– Absolut deloc. Însă, din păcate, nu cred că v-ar folosi la ceva. Vedeţi, acesta a fost adaptat pentru maşina mea, nu pentru o asemenea antichitate. Sunt dezolat. Dar v-aş putea face o altă propunere.

Ea l-a privit pieziş. Ai grijă, i-a şoptit glăsciorul raţiunii. Şi-a muşcat buzele, nehotărâtă. Ploaia continua să cadă, rece şi pătrunzătoare.

– Ei, bine? Şi care-i oferta?

– Voi chema pe cineva de la un atelier de service. În timp ce omul va repara maşina, noi vom duce căţeii la veterinar cu maşina mea.

Neîncrederea Lizei s-a dublat. Oare ce cursă îi mai întindea el acum şi de ce-o fi-ncercând din răsputeri s-o reţină? Oare s-a săturat şi el de prezenţa ei şi de toate necazurile care decurgeau din această situaţie?

– N-are rost să vă deranjaţi. Casa doctorului Mackey este-n drumul meu. O să-i las chiar eu acolo, după ce plec.

– N-am încercat decât să vă fac să mai câştigaţi ceva timp. După cum ştiţi, încă n-aţi pornit la drum. Maşina de depanare nu va veni decât într-o oră sau chiar două.

Din nou, ea l-a scrutat cu privirea. Expresia lui Grant a rămas de nepătruns. Ce-o fi ascunzând el

oare, sub acest surâs amabil?

Împotriva dorinţei ei, trebuia totuşi să recunoască faptul că obiecţiunile lui erau cât se poate de întemeiate. Drumul până la Chesapeake era lung şi ea nu prea ştia cam ce primire i-o face Carol, dacă va ajunge-n miez de noapte-n apartamentul pe care, în prezent, prietena ei îl împărţea cu logodnicul. Apoi, de la finele lunii trecute, ea nici măcar nu-şi mai achitase partea ce-i revenea din chirie. Dar, ce altă soluţie i se oferea pentru a ieşi din acest impas?

– Nu vă temeţi că s-ar putea deteriora preţioasa piele a scaunelor din vehicolul domniei voastre? Căţeii adoră să-şi înfigă dinţişorii-n toate şi apoi, acum sunt uzi până la piele.

– Nu-mi pasă.

– Atunci, voi accepta propunerea dumneavoastră.

– Bine. Suiţi-vă repede. Voi instala căţeii-n spate.

Pe drum, Liza a a fost incapabilă să-şi mai stăpânească tremurăturile. Umezeala i-a intrat adânc în trup.

Grant s-a aplecat şi a dat drumul la-ncălzire. O moleşeală dulce a-nvăluit-o şi Liza s-a mai destins. Pe bancheta din spate, Lady le făcea toaleta micuţilor ei, cu o limbă lungă şi drăgăstoasă. Spectacolul era impresionant şi Liza s-a ruşinat de ideea de a separa această mamă-model de progeniturile ei.

– Rich te-a pus la curent în legătură cu rudenia sa cu Corinne, nu-i aşa?

El privea fix la drumul care strălucea-n ploaie. Ea

n-a-ntors capul pentru a-i răspunde. Au ajuns la spitalul veterinar.

– Da.

– De când s-a recăsătorit, mai ştii ceva de ea?

De ce i-o fi pus el o asemenea-ntrebare? Oare chiar nu cunoştea răspunsul? Separarea lor definitivă, făcea parte din aranjament.

– N-am mai aflat nimic despre ea, de la-ntâlnirea pe care am avut-o după înmormântarea tatei.

– Nu-ţi pasă chiar deloc-deloc de Corinne, aşa-i? Bănuiesc că pe-atunci era normal să fii geloasă pe ea. O mamă vitregă aşa de tânără! Totuşi, ea a încercat din toate puterile să te ajute, atunci când a fost nevoie de asta. Pe cine mai aveai ca să se ocupe de toate?

Liza s-a-ncruntat. De ce-o fi răscolind el trecutul? De ce, acum? Peste-un ceas, cel mult două, ea va rupe ultimele legături cu mama sa vitregă şi va spune adio acestui văr spre care avusese proasta inspiraţie să se îndrepte-n goană, într-o seară deosebit de caldă.

La ce i-ar fi folosit să-şi expună toate necazurile? După un suspin obosit, i-a declarat, pentru a nu-l jigni cumva:

– N-am absolut nimic împotriva Corinnei.

Şi brusc, a descoperit că acesta era chiar adevărul. După atâta vreme, vechiul resentiment s-a disipat şi a dispărut.

– De fapt, aranjamentul dintre noi convenea amborlor părţi şi nici una n-a avut de ce se plânge. Am ajuns la majorat, fără a avea de luptat cu prea multe

probleme.

Cu condiţia de a uita complicaţiile de la finele lunii, teama faţă de un control de la asistenţa socială, care-i putea descoperi situaţia ilicită, necazurile ivite uneori, când trebuia să respingă asiduităţile domnilor incitaţi de ideea că ea era atât de independentă.

Da. Exceptând aceste poveşti, n-avusese prea multe neplăceri...

– Oricum, totul este acum foarte departe! Ah! Iată-ne ajunşi. Parking-ul este la capătul aleii.

– Observ că te debarasezi fără emoţii de preţioşii dumitale căţei. Uşor adoptaţi, uşor abandonaţi...

Liza s-a decis să-i ignore sarcasmul. Aplecată peste spatele scaunului său, ea dezmierda botul lui Lady.

– Nu fi tristă, fetiţo. Îţi promit că-l vom păstra pe Teddy.

Apoi, i s-a adresat lui Grant, cât mai dezinvolt posibil:

– Aceştia doi rămân la mine.

A luat doi căţei în braţe, însă el a oprit-o:

– Aşteaptă! Merg să-l anunţ pe veterinar despre invazie. Vin imediat.

După cinci minute, s-a vârât în maşină, pentru a se adăposti de ploaie.

– Doctorul Mackey aşteaptă-ntreaga familie. Se pare că Lady mai trebuie să facă nişte vaccinuri. Şi Teddy la fel.

– Lady? V-am spus că Lady rămâne la mine! Şi apoi, nu mai pot s-aştept! Cu ce drept aţi decis

dumneavoastră astfel?

– Calmează-te. N-o să dureze mult. Lady şi Teddy vor fi gata să te-nsoţească, atunci când vei trece pe aici peste puţin timp.

Liza şi-a muşcat buzele.

– Bine, a spus ea. Dar avertizaţi-l pe veterinar că revin peste o jumătate de oră, nu mai mult.

– O să am grijă.

A pus căţeii-ntr-un coş şi, cu Lady sub celălalt braţ, a alergat către clădire.

– N-ar fi trebuit să o luăm la dreapta, pentru a ne întoarce acasă? Mă rog... la casa dumneavoastră? l-a-ntrebat Liza după vreun sfert de oră de mers.

– Trebuie să merg s-arunc o privire la vasul meu. Muncitorii lucrează la vopsirea lui şi mă tem ca ei să nu fi uitat să-nchidă hublourile. Şi cu o ploaie ca asta... Uite, am şi ajuns.

A parcat maşina. Iahtul său, o ambarcaţiune din mahon lustruit, era amarat puţin mai departe, lângă barăcile pentru pescuit. Grant nu urmase sfaturile Monei, deoarece la prova, gravat pe o placă de alamă, lucea dulce numele de „BAY BIRD".

– Vino repede! Ne-am udat destul astăzi!

Au sărit pe puntea udă. Grant a descuiat şi au pătruns amândoi în interior.

– Ah! Este exact cum m-am temut eu. Hublourile sunt deschise. Dă-mi o clipă de răgaz, să branşez încălzirea.

– N-o să mă faceţi să cred că aţi instalat deja un sistem de-ncălzire la bord.

– Doar un radiator. Până ce se-ncălzeşte, o să-ţi fac o cafea, pe care o vei înghiţi cu o aspirină. Ai cam început să tremuri.

– Nu, mulţumesc! Dar, realmente, n-are nici un rost. Închideţi hublourile şi să plecăm imediat. Am un drum lung de parcurs şi poate va trebui să-mi regăsesc un loc la un hotel pentru noapte.

– Ce-ar fi să-ţi amâni plecarea pentru mâine?

– Nici vorbă!

Ploaia biciuia puntea, peste capetele lor. Grant i-a surâs şi, fără grabă, a a branşat radiatorul. Liza a observat brusc atmosfera intimă a locului. Căzuse-ntr-o cursă! Câinii, veterinarul, totul nu fusese decât o diversiune pentru a o aduce până aici. Dar nu-şi va schimba ea hotărârea doar pentru atât.

– Stai jos!

El s-a întors cu spatele la ea, ocupându-se cu încălzirea apei. Acum sau niciodată. Liza s-a îndreptat spre scară, a escaladat treptele câte patru deodată şi a ieşit repede afară. În orice clipă se aştepta să simtă mâna lui Grant cum se abate asupra ei. Dar nu, nimic...

Dar, când a ajuns pe punte, a înţeles de ce n-o urmărise. Vasul plutea-n mijlocul râului, la vreo zece metri de mal. Grant dezlegase parâmele. Liza s-a răsucit imediat pe călcâie, dar i-a alunecat piciorul şi ea s-a trezit pe puntea care strălucea din pricina ploii. Şi chiar atunci, Grant şi-a făcut apariţia, liniştit şi surâzător.

– Întâlnirile noastre sunt totdeauna sub semnul căderii!

– Du-te naibii! Şi-ntoarce vasul la chei! Bravo, frumoasă festă mi-ai jucat! Păcat că nu mă amuză absolut deloc!

– Cu atât mai rău! Meritai o mică pedeapsă. În ultimele zile, m-ai făcut s-ajung la limitele răbdării. Acum, du-te să te adăposteşti, în timp ce eu voi arunca ancora. Doar de nu cumva ai chef de-o plimbăricã-n doi pe mare!

Liza a ezitat puţin, apoi i-a ascultat sfatul lui Grant. Apa era cenuşie precum era şi cerul şi, fără doar şi poate, tot aşa de-nghețată, precum era ploaia. Liza a coborât în cabină, în vreme ce Grant manevra ambarcaţiunea. Înăuntru, începuse să fie bine. Ea s-a aşezat pe o cuşetă şi şi-a ridicat picioarele sub bărbie. Îl ura pe Grant că se jucase cu ea dar, în acelaşi timp, era cuprinsă de o teamă delicioasă, ştiindu-se singură cu el, în acel spaţiu închis al vasului.

Un sfert de ceas mai târziu, a apărut şi el. Ea s-a hotărât să nu mai facă nici o mişcare. El s-a apropiat şi a prins-o delicat de mână:

– Încă n-ai reuşit să te-ncălzeşti?

I-a atins încheietura cu vârful arătătorului. Degetul său urmărea direcţia unei vene. Liza a tresărit. Cu respiraţia-ntretăiată, se lupta împotriva voinţei tentaţiei de a se lăsa dusă de valul plăcerii, care se trezea de undeva, din străfundurile fiinţei sale. S-a desprins brusc de el.

– Ce s-a-ntâmplat? Nu mai suporţi atingerea mea?

Ea a început să-l deteste pentru vanitatea lui. Surâsul lui exasperant, i-a trezit iarăşi furia. Oare ce-şi imagina el? Că memoria ei era aşa de scurtă, încât să uite toate injuriile pe care i le adusese?

– Lăsaţi-mă-n pace! Rolul dumneavoastră s-a încheiat. Aţi adunat o fată de pe stradă, dând dovadă de curaj şi de abnegaţie. Bravo! Dar acum, cazul este clasat!

– I-auzi! Cazul tău nu se poate clasa chiar atât de uşor. Deci, lasă-l pe avocat să-ţi prezinte concluziile sale, Liza Callahan. Concluzii care ar putea sări şi-n ochii unui orb.

A oftat. Chipul lui a devenit brusc foarte grav. Inima Lizei a-nceput să bată şi mai puternic.

– Imaginea ta m-a urmărit, oriunde m-aş fi aflat. Sunt obsedat de ea, şi asta de peste cinci ani!

Ea l-a privit fix, siderată:

– Cinci ani? Dar asta-i absurd! Noi nici nu ne cunoşteam pe-atunci, sau ne cunoşteam prea puţin. Eu nici măcar nu ţi-am povestit vreodată despre seara aceea în care m-am aruncat în braţele tale, fără voia mea.

Amintirea confuză a unei zile ploioase i-a revenit în memorie: ziua când a fost înmormântat tatăl ei. Brusc, şi-a amintit sosirea tardivă a unui bărbat înalt, foarte frumos, care s-a aşezat puţin mai departe, în spatele Corinnei... S-a încruntat:

– Dar... nimeni nu ne-a prezentat unul celuilalt...

– Aşa este. Totuşi, răul fusese făcut. Nu-mi mai puteam lua ochii de la fetiţa puţin cam stângace,

îmbrăcată toată-n negru, un copil-femeie, cu ochi albaştri, cu priviri rătăcite, cu o bărbie voluntară, care nu se putea opri din tremurat. Doar Dumnezeu ştie din ce motiv chipul tău mi s-a gravat în suflet de parcă ar fi fost marcat cu foc. Mă urmăreai în toate visele. Vise-n care nu-şi avea locul o adolescentă. Dacă vrei să-ţi spun adevărul, era ceva teribil de ruşinos pentru mine.

– Şi v-aţi amintit de mine-n toţi aceşti ani?

– Oh! Perfect! În seara-n care te-ai aruncat spre mine, am crezut că sunt victima unei halucinaţii. Abia apoi am înţeles că erai chiar micuţa Liza şi că ai crescut. A fost ca o veritabilă eliberare. Nu mai trebuia să port în mine acest secret ruşinos, ca pe o grea povară.

– Dar dacă te simţi cu-adevărat exorcizat, de ce nu vrei să mă laşi să plec?

Grant şi-a trecut o mână peste obraz. A-nchis ochii pentru o clipă, apoi a răspuns cu o voce aproape extenuată:

– Nu ştiu. Atunci când te-a lovit maşina aceea, am crezut că voi muri. Eşti parte integrantă din propria mea fiinţă... Şi pentru că te-am regăsit, de ce te-aş pierde iarăşi?

Se ridicase drept dinaintea ei, dominând-o cu înălţimea lui. Vocea sa căpătase intonaţii de catifea. Liza a fost străbătută de un delicios frison.

– Nici un răspuns? Sau te temi să recunoşti? Da, te temi să-ţi confesezi gândurile intime, dar lasă că le voi descoperi şi singur.

A tras-o uşor spre el. Un geamăt slab a scăpat printre buzele-ntredeschise ale tinerei. Nu vor reveni niciodată la trecut şi asta o ştiau acum amândoi. Ea a înţeles-o, atunci când buzele lui i le-au atins pe ale ei.

S-a lăsat brusc dominată de pasiunea sa, o pasiune cuplată cu vechea dorinţă reprimată, de a-l atinge, de a-l dezmierda, de a se arunca-n braţele lui.

El a-mbrăţişat-o cu aviditate, interminabil, strângând-o cu ardoare la pieptul său dur, viril. Continuând s-o sărute, a-nceput s-o mângâie cu o artă rafinată. Ea fremăta şi şi-a-nnodat braţele-n jurul umerilor lui.

Uşor, el a-nceput să-i scoată veşmintele. Ea s-a lăsat în voia lui, conştientă doar de plăcerea inefabilă pe care i-o ofereau degetele lui, în timp ce-i alunecau pe piele. Ameţită de fericire, a-ncetat să se mai lupte cu ea însăşi şi contra lui şi i s-a oferit complet. Grant s-a-ndepărtat puţin de ea, pentru a o contempla-n linişte. Ea s-a lăsat privită de el, fără nici un sentiment de jenă, fără vreo falsă pudoare, cu senzaţia că, în sfârşit, înflorea în toată splendoarea, asemenea unei flori private prea multă vreme de soare.

– În prima noapte, a murmurat el cu glas răguşit, am trecut prin chinurile iadului, în timp ce te dezbrăcam. În sfârşit, te ţineam în braţele mele pe tine, visul meu. Erai în casa mea... iar eu nu puteam să te iau în braţe, să te mângâi, să te dezmierd... În fiecare zi mă forţam să-ţi vorbesc calm, în vreme ce ardeam de dorinţa de a te-mbrăţişa şi de a te iubi.

Buzele lui dansau peste ale ei, mereu mai lacome, mai îndrăzneţe. Liza şi-a-nchis ochii. Îşi dorea-ntr-atâta să-i aparţină lui Grant, că o durea inima şi i se oprea respiraţia.

– Spune-mi ceva, dragostea mea! Spune-mi că sunt nebun, că n-ar trebui să te doresc aşa, că sunt prea bătrân pentru tine. Repetă-mi toate aceste motive, pe care eu mi le-am spus de mii de ori în ultimii ani.

Ea şi-a înnodat mâinile pe după ceafa lui, s-a lipit şi mai tare de el:

– Liza a crescut. Liza pe care tu ai făcut-o femeie, femeie, femeie.

– Taci, te rog! Dacă nu mă opreşti acum, nu mai răspund de actele mele.

– De ce te-aş opri? Doar tu m-ai adus aici, tu ai desfăcut parâmele, tu m-ai luat de mână. Chiar mă doreşti? Atunci, de ce eziţi?

S-a desprins de el şi i-a aruncat o privire disperată. Să spună „da", să-şi recunoască sentimentele pentru ea, şi-atunci ea i se va dărui cu totul. Dar avea nevoie de această recunoaştere.

– Da, te doresc, dulcele meu vis. Locul tău este-n braţele mele, în patul meu. Te-aştept de prea mult timp, pentru a-ţi mai da voie să-mi scapi iarăşi. Te vreau, şi ştiu că mă doreşti şi tu, cu-aceeaşi forţă şi cu aceeaşi nerăbdare.

A-mbrăţişat-o cu ardoare. Buzele lui aveau gustul sării şi al febrei. Dar el se adresa trupului ei, cerându-i să răspundă cu aceeaşi patimă-nflăcărării sale, iar

ea-l implora-n tăcere ca el să pronunţe fraza magică, cuvintele de dragoste care vor determina capitularea ei, cuvintele care o vor lega-n lanţuri de el pentru totdeauna.

Ochii lui Grant străluceau de dorinţă şi de nerăbdare, cei ai Lizei, se rugau.

Da, ea-l dorea. Niciodată pasiunea sa, foamea ei de el nu fuseseră mai puternice. Instinctul de femeie-i şoptea că viitorul ei depindea de omul acesta, de răspunsul pe care-l va da el întrebării care-i ardea buzele:

– Deci, a murmurat ea dintr-o suflare, mă iubeşti şi tu tot aşa de mult, cum te iubesc eu?

10

Ezitarea a fost infimă, dar perfect perceptibilă şi Liza a simţit cum i se frânge inima. Cu obrajii palizi, ea s-a desprins delicat din strânsoarea lui. El n-a reţinut-o. Ea s-a aşezat pe marginea cuşetei:

– Liza, te rog...

Ciudat. În interiorul ei se rupsese un resort pentru totdeauna şi-n acelaşi timp, o forţă pe care nu şi-o bănuise vreodată, o susţinea-n toate acţiunile sale. Nu i-a răspuns. A-nceput să se-mbrace, cu mişcări de somnambulă.

Era ca-ntr-un vis. Mult timp după aceasta, ea şi-a amintit totul ca petrecându-se într-un fel de film mut... Grant a ajutat-o să coboare. Se temea c-ar putea să se rănească cumva. Ea surâdea cu amărăciune. De acum înainte, nimic n-o mai putea atinge în vreun fel.

În automobil, privea cu un calm ciudat peisajul care defila pe lângă ei. A reuşit chiar să zâmbească, atunci când tovarăşul ei de drum a-ncercat o glumă, pentru a mai destinde atmosfera. Era, de parcă s-ar fi dedublat, de parcă o Liza moartă şi-ar fi privit propria

fantomă.

Când au ajuns în apropierea casei, Grant a remarcat cu un glas morocănos:

– Richard n-a plecat încă. Maşina lui mai este acolo...

A parcat, a oprit motorul şi s-a-ntors către ea:

– Liza, te rog, acordă-mi o discuţie-n doi. Despre... ceea ce tocmai s-a petrecut cu noi...

Ce rost avea? El n-o iubea. Poate-ncerca doar să-şi elibereze cumva conştiinţa. El şi-a trecut degetele prin păr şi a declarat brusc, pe un ton calm:

– Ne vom explica altădată. Acum trebuie să mă întorc la Baltimore. Părinţii mei mi-au telefonat azi dimineaţă de la New York. Tata a fost victima unei serioase crize de reumatism şi au preferat să-şi scurteze sejurul. Ştiu că sperai să pleci astăzi, Liza. Dar pot să te rog să mai rămâi puţin? Am nevoie mai mult decât oricând de ajutorul tău. Mama trebuie să fie extenuată după o călătorie aşa de lungă, iar camera lor nu este aranjată. Ai putea să te ocupi de asta şi de pregătirea unei cine bune pentru ei? Vom reveni spre seară.

Ea a aprobat cu o mişcare lină a capului. Se va achita moral de datoria sa, acordându-i acest serviciu. Şi ce importanţă mai avea, dacă pleacă sau rămâne? Nu mai avea nici planuri, nici speranţe, nici scopuri...

De cum i-a auzit, Richard a venit repede-n întâmpinarea lor. Privirea lui alerga de la unul la alful, apoi a scrutat chipul Lizei, dar n-a făcut absolut nici un co-

mentariu în legătură cu absenţa lor prelungită.

– Grant, părinţii tăi au telefonat pentru a-ţi confirma ora sosirii.

– Cum se simte tata?

– Bine. Medicul i-a dat voie să facă această călătorie, iar tanti Jeanne conduce perfect acţiunea. Tatăl meu o să-i însoţească la aeroport.

Liza n-a mai ascultat urmarea. S-a retras la bucătărie, pentru a-şi face o cafea. În timp ce se-ncălzea apa, ea şi-a plimbat privirile asupra decorului ce-i devenise aşa de familiar. Iubea acest loc vesel şi confortabil, mai ales într-o zi ploioasă ca asta, când apa curgea pe geamuri şi vântul făcea arborii să plângă-n parc.

Peste câteva ore, cel mult peste câteva zile, ea va fi departe de această casă caldă şi de proprietarul ei.

Exact în momentul în care ea se gândea la el, Grant a pătruns în bucătărie. Fără a spune o vorbă, a terminat de făcut cafeaua şi şi-a turnat o ceaşcă mare. Liza se uita cu atenţie la el. Doamne, ce frumos este! Era o tortură să-l contemple aşa, fără să i se poată arunca-n braţe. Înfiorată, şi-a-ntors privirile-n partea cealaltă. Însă el i-a spus că este obsedat de trupul ei, fără însă a o iubi.

De ce? De ce-o dispreţuia el? Părea că-ntre ei s-ar fi strecurat o neînţelegere care le-a otrăvit relaţiile. O fi vorba de ceva din trecutul lui? Dar ce anume?

– Liza, părinţii mei vor trece-n camera lor, iar eu mă voi instala-n camera ta. Tu, te vei muta în încăperea de la parter.

– Că veni vorba, a intervenit Rich, care fusese atras de aroma cafelei. Am uitat să-ţi spun că Mona a telefonat, pentru a te anunţa că va sosi aici diseară târziu.

– O, Doamne! Mama n-o-nghite deloc! De ce n-ai oprit-o cumva?

– Ar fi fost, ca şi cum ai fi-ncercat să opreşti un uragan.

– Dar nu există loc şi pentru ea.

– Eu voi pleca după cină, a spus Liza. Ea poate lua camera mea.

– Nici nu-ncape vorbă de-aşa ceva! a izbucnit Grant.

A aruncat o privire rapidă spre ceasul său, şi-a înăbuşit o-njurătură şi a dispărut. Când a revenit, pe jumătate-nfăşurat în mantoul său, în adâncul ochilor lui se putea citi o hotărâre de nezdruncinat:

– Liza, să fii aici la-ntoarcerea mea. Ai grijă, Rich! Te voi declara pe tine responsabil, dacă n-o voi găsi aici!

A trântit uşa-n urma sa, iar Liza şi actorul s-au privit înmărmuriţi.

Rich a emis un şuierat prelung:

– Aşa deci, ia te uită dincotro bate vântul...

– Te rog, încetează să mai tragi concluzii hazardate. M-am săturat de voi, de toţi. Drept cine se crede el? „Ai grijă, Richard!" Dumnezeule! Ce-şi imaginează oare? C-o să te las să mă legi de un scaun?

Rich a oftat, şi-a turnat un pahar de vin şi s-a aşezat pe un taburet.

– Sărmană, mică Liza... Îl iubeşti, nu-i aşa? Da, asta-i sigur. Dar el oare o ştie?

Ea s-a oprit şi a-nceput să se joace maşinal cu nişte frunze de salată pe care tocmai se pregătea să le spele.

– Dacă n-a ştiut-o până acum un ceas, acum o ştie, a şoptit ea.

– Ce vrea să-nsemne asta?

– Că i-am spus-o eu.

– Dar eşti nebună! Asta-i ceva ce nu trebuie să recunoşti niciodată-n faţa unui bărbat!

Liza a râs cu amărăciune:

– Am pretins eu vreodată că aş fi o fiinţă raţională?

– Ascultă, micuţo. Nu te cunosc decât de douăzeci şi patru de ore, dar vreau să te ajut. Tu eşti prea naivă pentru Grant Hamilton...

Şi-a dres glasul:

– Trebuie să-ţi spun ceva-n legătură cu mult stimatul meu văr. Un detaliu care-ţi va permite să-nţelegi de ce a devenit atât de... impermeabil la iubire.

Şi-a golit paharul dintr-o sorbitură scurtă şi a-ntins mâna după sticlă.

– Pe când Grant îşi da examenele pentru a deveni avocatul celebru pe care-l cunoaştem noi acum, am comis eroarea de a-i prezenta pe una dintre prietenele mele. Marcie avea aerul unei păpuşici, un chip inocent, luminat de nişte ochi mari, veşnic uimiţi. Un înger! Dar, vai! Acestea nu erau decât aparenţe.

Imediat ce l-a întâlnit pe Grant, a înţeles ce viaţă i-ar putea el oferi, dacă se vor căsători. Un viitor cu mult mai strălucitor, decât cel pe care l-ar fi cunoscut cu un actoraş de mâna a treia, ca mine!

A zâmbit:

– Vezi, a rostit, ridicând paharul, mi se-ntâmplă şi mie să fiu lucid uneori. Grant s-a-ndrăgostit nebuneşte.

– Şi pe urmă?

– I-a dezvăluit dragostea sa, a primit asigurări că este şi el iubit la fel şi s-a consacrat cu şi mai multă ardoare studiilor, pentru a-şi obţine diploma. Totul mergea din bine-n mai bine, până ce brusc, a descoperit lipsa de delicateţe a Marciei.

– Lipsa de delicateţe?

– Sau, dacă preferi, viclenia ei. Marcie, a-nceput să-l piseze să grăbească data căsătoriei. Spunea că arde de nerăbdare să i se ofere cât mai repede, dar noaptea nunţii era atât de-ndepărtată! De ce să nu facă mai iute ceremonia aceea?

– De ce atâta grabă?

– Pentru că era-nsărcinată. Trebuie să precizez că între noi relaţiile n-au fost chiar platonice. Când Marcie mi-a vorbit despre situaţia ei, am obligat-o să-i spună lui Grant adevărul.

A tăcut. Liza nu i-a cerut să-i povestească deznodământul istoriei. Îl ghicise deja. Grant era un idealist. El detesta orice compromis. Dacă Marcie i-ar fi spus adevărul de la-nceput, fără-ndoială că el ar fi iertat-o şi ar fi adoptat copilul. Generozitatea sa era

nelimitată dar, în acelaşi timp, era capabil şi de un implacabil sentiment de ranchiună...

Familia Hamilton a sosit la ora opt, cu o cascadă de râsete şi de exclamaţii vesele. Cum le-o fi explicat oare Grant prezenţa ei aici? Oricum, era evident că n-au fost deloc miraţi c-o găsesc acolo.

– Ce arome delicioase! a declarat Car. Parc-ar fi o blanşetă de viţel.

– Chiar şi este...

– Bravo! Felul meu preferat.

– Nu uita că eşti la regim, a remarcat Grant, aruncându-i Lizei o privire complice. Şi-acum, ce-ar fi să trecem la masă? Tată, cred că te poţi retrage vreo oră, pentru a te odihni puţin.

După cină, Jeanne a insistat s-o ajute pe Liza în bucătărie:

– Dac-ai şti ce mult mi-a lipsit rutina asta menajeră! M-am săturat de restaurante, de ieşiri, de serate...

Fiecare trebăluia-n colţul ei. Jeanne i-a povestit despre călătoria pe care tocmai o-ncheiase. Liza era-ncântată de amănuntele pitoreşti despre toate ţările necunoscute ei. A oftat. Cu siguranţă, nici nu-i va fi dat să le cunoască vreodată! Conversaţia a alunecat spre modul de organizare a casei. Jeanne şi Liza aveau aceleaşi gusturi. Tocmai râdeau de-o glumiţă, când Grant şi-a vârât capul prin uşă:

– Avem şi noi dreptul la o cafea-n seara asta?

Le-a privit surâzând pe amândouă. Lizei îi venea să plângă. Atmosfera aceasta caldă, această bucurie simplă de a trăi, această fericire pe care ţi-o dau

gesturile cotidiene, nu erau decât o iluzie. Ea nu va mai cunoaşte niciodată de-acum încolo o asemenea seninătate binecuvântată.

– O să vi-o aducem în salon, i-a strigat Jeanne, care nu remarcase tristeţea fetei. Câţi vor cafea?

– Cinci. Tata s-a dus la culcare, dar trebuie să vină Mona.

Zâmbetul Jeannei a dispărut pe loc. Era clar că doamna Hamilton nu aproba gusturile fiului său, se gândi Liza. Ce păcat că Jeanne nu sosise mai devreme, ar fi avut şi ea o aliată-n casa asta...

❤

Era-n camera ei, pregătindu-se de culcare, când Grant a intrat fără să bată la uşă.

– O secundă, sunt aproape gata.

Şi-a pus repede vechea sa rochie de casă albastră, peste cămaşa de noapte transparentă, cumpărată pentru Todd, acum... acum un secol, şi a ieşit din baie. Incapabilă de a-şi privi gazda-n ochi, se uita fix la vârfurile pantofilor lui.

– Liza, regret că te-am obligat la mutarea asta. Ştiu ce antipatică-ţi este Mona. Ideea de a-mpărţi camera cu ea, cred că-ţi displace profund, dar, pentru o noapte...

– Nu-ţi face probleme. Dacă ea nu moare din asta, nu voi muri nici eu. Şi-ntrucât nu trebuie să dormim în acelaşi pat...

El a ridicat braţul şi s-a scărpinat gânditor la ceafă. Gestul acesta trăda o extenuare extremă.

– Trebuie să discutăm urgent despre ceva, dar nu-i nici momentul, nici ora cea mai potrivită.

Ochii lui mângâiau părul fetei, cărţile de pe noptiera ei, patul în care ea dormise. Privirea sa era atât de sugestivă, încât Liza nu şi-a putut stăpâni o tresărire. Tremurând, ea s-a-ndreptat înspre uşă. Niciodată nu va mai cădea victimă farmecului lui. Nările sale au fost asaltate de o aromă de apă de toaletă şi de tutun. Hotărârea ei a început să mai slăbească.

– Liza.

Grant i-a pus o mână pe umăr. Ea a sărit într-o parte, de parc-ar fi fost muşcată de şarpe.

– Nu m-atinge!

– Liza! Ce-i cu tine?

– Nimic... Totul este perfect. Doar că sunt exasperată, epuizată. Extenuată de comportamentul tău tiranic. Profiţi, deoarece ştii că...

S-a întrerupt imediat. Tocmai era să-i declare din nou iubirea ei. Accesul de slăbiciune i-a mai potolit mânia.

– Ştii ce simt. Ştii că nu pot decât să mă supun ordinelor tale. „Fă asta, du-te-colo, stai aici. Vino-n patul meu doar pentru cinci minute, între curăţatul cartofilor şi trierea corespondenţei mele!"

El a-ntrerupt-o, trăgând-o la pieptul său, atât de brusc, încât ea şi-a pierdut echilibrul. S-a agăţat de braţul lui, ca să nu cadă şi, în sfârşit, s-a decis să ridice capul. Ochii ei aruncau fulgere de mânie. Spre

marea sa uimire, a descoperit că Grant se uita la ea amuzat şi neconvins:

– E rândul tău să-ţi baţi joc de mine! Micuţa orfană-n rochiţă neagră, plângând în ploaie! Sărmana prostuţă, care s-a făcut de râs în faţa ta. Râzi! Ar fi păcat să renunţi la o asemenea distracţie!

Furia, tristeţea, amărăciunea, ajunseseră la paroxism. Resentimentele sale ieşeau la suprafaţă şi se spărgeau ca nişte balonaşe, transformându-se în cuvinte incoerente. Vorbele se-mbulzeau pe buzele ei. Ea nu mai era în stare să se controleze...

– Te-amuza faptul că tremuram de emoţie la fiecare privire a ta? Ce spectacol comic! Îmi imaginez cu uşurinţă zâmbetele în colţul gurii pe care le arbora Mona, atunci când îi povesteai despre slăbiciunile mele.

– Taci. Habar n-ai ce spui. De ce te chinuieşti aşa? Te asigur că-ţi faci griji pentru nimic.

A prins-o în braţele lui puternice. Oare ea n-avea chiar nici o fărâmă de orgoliu? Raţiunea îi dicta să opună rezistenţă, dar trupul ei se cambra, se strângea lângă trupul lui Grant. Şi-a îngropat obrazul în umărul lui, ameţită de dorinţă şi de iubire. A rămas astfel timp de lungi şi delicioase secunde. Când s-a îndepărtat puţin, pentru a-ncerca să-i citească gândurile, el încetase să mai râdă, iar în ochii lui cu priviri grave, se aprinsese scânteia dorinţei.

În sfârşit, a sărutat-o şi ea a fost învinsă, înainte încă de a fi-nceput bătălia. S-a lăsat prinsă-n vârtejul

mângâierilor lui, vulnerabilă, supusă, incapabilă de a mai rezista pasiunii pe care el i-o trezea de fiecare dată.

– Oh, Liza! Dacă cineva este nebun în camera asta, atunci acela sunt eu.

Răsuflarea lui fierbinte îi dezmierda urechile. Fremăta de plăcere.

– Oare ce filtru magic produc buzele tale, pentru a aduce un bărbat la hotarul nebuniei? Pentru a-l face să-şi uite toate deciziile anterioare? Tot ce şi-a jurat vreodată? Opreşte-te... Opreşte-te...

Dar era prea târziu. Era pătrunsă deja de iubirea ei, de dezmierdările şi de sărutările lui Grant. Şi-a pierdut complet autocontrolul. Simţurile ei cereau mai mult decât era el dispus să-i dăruiască, mai mult decât ar fi îndrăznit ea să-i ceară vreodată...

O să-i aparţină doar o dată, doar o singură dată, se va supune tuturor dorinţelor lui. Acum, ea-şi dorea să fie ea însăşi, să fie femeie. Şi ce dacă el n-o iubea deloc, iubea ea pentru amândoi...

Soneria telefonului a smuls-o din orbirea ei. O sonerie stridentă, insistentă.

– Afurisită treabă! a-njurat Grant încetişor. O să-l trezească pe tata!

Liza s-a desprins din îmbrăţişarea lui şi, ca-ntr-un vis, s-a repezit pe coridor, pentru a răspunde. El a urmat-o şi s-a oprit în pragul uşii.

– Alo!

S-a auzit o uşă care se deschide. Mona a apărut şi a săgetat-o pe Liza cu privirea.

– Liza? Liza Callahan?

Un glas de femeie ţipa-n receptor, un glas precipitat, plin de-o furie reţinută.

– Deci chiar tu erai! Rich n-a glumit!

A urmat o tăcere, iar Liza a-ncercat să se concentreze. Cunoştea glasul, dar...

– Corinne?

– Da. Spune-mi, lepră mică, ce dracu' cauţi tu la Hamiltoni? Cum ai făcut rost de adresa lui Grant?

– Dar eu n-am...

– Ce minciuni ai inventat în legătură cu mine?

Glasul devenea din ce în ce mai ascuţit. Liza a îndepărtat receptorul de la ureche şi a aruncat o privire disperată spre Grant. Corinne arunca vorbe dezlânate, o-mproşca cu înjurături.

– Ce se-ntâmplă?

Din doi paşi, Grant s-a apropiat de ea şi i-a luat telefonul din mână. Degetele Lizei tremurau. Corinne băuse probabil prea mult, astfel n-ar fi chemat-o la o asemenea oră, doar pentru a o acoperi cu insulte. Şi de ce-o fi ea aşa de speriată de prezenţa Lizei la familia Hamilton? Era o absurditate!

S-a uitat la Grant. Acesta răspundea prin monosilabe, ridicând capul din când în când. Liza a suspinat adânc şi, obosită şi descurajată, a pornit spre camera pe care trebuia s-o împartă cu Mona. Vocea Corinnei îi adusese amintiri dureroase, amintiri pe care s-a străduit atât să şi le şteargă din memorie în ultimii cinci ani.

– Cine era? a întrebat-o Mona.

– Corinne.

– Ce doreşte? Corinne nu s-a interesat niciodată de nimeni. Nu-mi pot închipui c-ar fi în stare să sune-n miez de noapte, doar pentru a afla veşti despre sănătatea unchiului Car.

– La Los Angeles o încă destul de devreme. Probabil că n-a avut în vedere decalajul orar. Acum, dacă-mi dai voie, aş prefera să mă culc. Pot lua patul de lângă fereastră?

Mona nu s-a obosit să-i răspundă. I-a aruncat Lizei o privire suspicioasă, căreia aceasta nu i-a acordat nici o atenţie. Ziua fusese prea grea pentru ca să se mai preocupe de stările de spirit ale decoratoarei. Ce-o fi-nsemnat acest apel al Corinnei? De ce i-a adresat reproşuri atât de vehemente? Ele nu s-au mai văzut de la înmormântarea tatălui ei şi se despărţiseră în termeni cât se poate de buni...

De-atunci, mama sa vitregă nu s-a mai preocupat de ea. Şi-a descărcat obligaţia educaţiei fetiţei, pe umerii unui vag văr, căruia i-o fi ghicit, cu perfidia sa caracteristică, puternica atracţie faţă de fiica vitregă.

Corinne s-o fi-nfuriat că i s-au descoperit maşinaţiile? Cum ar putea ea afla? Desigur, nimeni nu-i va răspunde la-ntrebările acestea, deoarece mâine este ziua plecării ei de-aici.

Da, mâine ea va închide definitiv porţile peste trecutul ei.

11

A doua zi, soarele strălucea pe un cer senin de pe care ploaia spălase orice urmă de nor. Razele de aur se-ntindeau, formând insule de lumină pe mocheta din cameră. Liza a mormăit ceva şi, pe jumătate adormită, s-a întors pe cealaltă parte, pentru ca lumina să nu-i intre-n ochi. A-ntredeschis pleoapele şi a-nghețat. Privirea ei a-ntâlnit privirea Monei, încărcată de-o ură ce i-a produs fiori.

Lumina crudă a zorilor dezvăluia un mănunchi de riduri în jurul ochilor tinerei femei, precum şi două cute adânci în colţurile gurii ei. Liza îşi spuse în gând că ea trebuie să fi fost mai aproape de generaţia lui Rich decât de generaţia sa.

Mona a ghicit, probabil, cursul gândurilor Lizei, deoarece i-a declarat deodată:

– Ce importanţă are vârsta mea? Când tu vei fi tot atât de ridată ca mine, eu mă voi fi numit doamna Grant Hamilton de foarte multă vreme.

Degetele Lizei s-au crispat pe cearşaf.

– Grant nu mi-a spus nimic despre logodna voastră.

– Totuşi, ea va avea loc, doar că nu vei fi aici pentru a asista. Când va trebui să-şi aleagă o soţie şi o mamă pentru copiii săi, Grant nu va ezita nici o clipă. Se va căsători cu cineva din mediul său, al cărui trecut este ireproşabil.

Avea dreptate, s-a gândit Liza cu disperare, dar, în ciuda durerii sale, nu s-a putut opri de la a o înfrunta pe decoratoare.

– Aparent, nu este deloc devorat de pasiune.

– Grant este dezgustat de pasiune. Între tine şi Marcie, a avut el destui îngeri decăzuţi. Unirea sa va fi fondată pe valori mai durabile decât o vulgară atracţie sexuală.

– Informaţiile tale sunt eronate. Nu cred că Grant intenţionează să se-nsoare vreodată cu mine. Dar mă-ndoiesc, totuşi că raţionează la fel ca tine.

Ochii Prinţesei de Gheaţă s-au strâns într-o fantă abia perceptibilă. A declarat cu glas dulceag, dispreţuitor:

– În locul tău, nu mi-aş face iluzii. Grant este mult prea inteligent pentru a cădea de două ori în aceeaşi cursă. Nefericita experienţă cu Marcie l-a vindecat definitiv. Corinne l-a obligat să-ţi trimită o mulţime de bani şi, cu siguranţă, s-a gândit să şi-i returneze în natură.

Liza tremura, dar s-a străduit să-şi mascheze nefericirea. În asemenea jocuri, Mona s-a dovedit mult mai tare ca ea. Ce-o fi vrut ea oare să spună? Liza a afişat o indiferenţă totală şi a-ntrebat aşa-ntr-o doară:

– Cum adică, să nu cadă-n aceeaşi cursă?

Sprâncenele pensate savant s-au arcuit:

– Nimic altceva, decât adevărul! Grant a fost

îndrăgostit de-o micuţă actriţă de speţă inferioară, de la care a aflat ce-nseamnă lipsa de delicateţe. Închipuieşte-ţi că...

– Cunosc toate peripeţiile acestei istorioare, i-a tăiat-o Liza. Dar nu reuşesc să descopăr nici o asemănare între cazul meu şi cel al Marciei. Grant nu şi-a exprimat niciodată dorinţa de a se căsători cu mine şi eu nu i-am dat niciodată ocazia să se apropie suficient de mine, pentru a-mi face un copil. Şi-atunci, unde se află acel faimos punct comun?

Mona şi-a aruncat cearşafurile-ntr-o parte şi a sărit din patul său. O cămaşă de noapte de mătase verde-pal, se mula pe coapsele ei lungi, până la degetele picioarelor cu manichiură perfectă. Ce păcat că Grant îşi pierde timpul cu o păpuşică aşa de îngâmfată şi de crudă! Cuvintele nu erau prea tari. Expresia ei reflecta perfect răutatea, atunci când a rostit:

– Dar, draga mea, eu cunosc absolut toate detaliile legate de tine şi de viaţa ta sexuală agitată şi precoce. Am fost întotdeauna apropiată de Corinne, în ciuda multiplelor ei mariaje.

Nedumerită, Liza şi-a încruntat sprâncenele. O lumină triumfătoare a pâlpâit în pupilele Monei. Ea a continuat, cu o plăcere răutăcioasă:

– Corinne mi-a povestit tot. Sărmanul Grant! Totul se petrecea atât de repede, după episodul cu Marcie, care i-a-ndurerat sufletul atât de tare! Dar el are o inimă de aur şi, cum Corinne a venit să-i plângă pe umăr, povestindu-i că micuţa ei fiică vitregă era însărcinată ca urmare a relaţiilor avute cu un necunoscut, el a sărit pe calul său cel alb şi a pornit rapid să-ţi ofere ajutorul... cum, de altfel, spera şi

Corinne c-o să facă. Spune-mi, Liza. Aş dori să te întreb legat de asta: nu există ore de educaţie sexuală la colegiu? Credeam că-n ultimii ani...

A continuat să turuie, să-şi lanseze-nţepăturile, perfidiile, dar Liza n-o mai asculta... nu mai auzea nimic... Buzele subţiri şi dure ale rivalei sale, păreau a se mişca-ntr-una, fără a emite vreun sunet, ochii ei reci, erau aţintiţi asupra altcuiva, din spatele ei... După o clipă, Liza s-a ridicat şi a plecat la baie, complet ameţită.

Revenind, constată că Mona dispăruse. Şi ce dacă... Ea nu mai era obsedată decât de un singur gând: să scape, să scape pentru totdeauna de oamenii aceştia şi de tot ce scorniseră ei despre aşa-zisul ei trecut.

Acum înţelegea dispreţul lui Grant. Aluziile sale, libertăţile pe care credea că şi le poate permite cu ea, furia Corinnei. Era oribil, monstruos!

Cu lacrimi în ochi, s-a îmbrăcat cu toată viteza. Slavă Domnului! Bagajele ei erau gata făcute.

S-a strecurat în hol. Vocea lui Rich, foarte ridicată acum, răsuna din bucătărie, punctată din când în când, de râsul Jeannei. Dar Grant părea a nu fi fost cu ei. Unde-o fi? Liza s-a cutremurat la ideea de a da nas în nas cu el. În vârful picioarelor, s-a apropiat tiptil de fereastră.

Era afară, cu tatăl său, care tocmai urca-n Mercedes. Ea şi-a amintit deodată, că ei doi planificaseră încă de aseară, să meargă astăzi la Easton.

Imediat ce zgomotul motorului s-a stins, Liza s-a strecurat spre garaj, ieşind pe uşa de serviciu. O clipă, i-a trecut prin minte dezamăgirea Jeannei, când va observa dispariţia ei, fără a lăsa vreun cuvinţel,

fără a mulţumi măcar. Şi dacă i-ar explica? La ce-ar folosi? Bătălia era pierdută deja. Corinne era nepoata Jeannei, o Hamilton. Oricare ar fi fost minciunile ei, mariajele sau imoralitatea acestei femei, ea rămânea un membru al familiei. Cuvintele Lizei nu vor atârna prea greu în faţa spuselor Corinnei.

Tânăra s-a aşezat la volan şi a demarat fără zgomot.

Primul obiectiv – recuperarea câinilor. Dr. Mackey o aştepta încă din ajun iar Lady şi Teddy or fi fost, fără îndoială, uimiţi de obligaţia de a petrece o noapte la spitalul veterinar. După ce-i va lua de acolo, o să reflecteze-n legătură cu evenimentele viitoare.

Dar la spital, lucrurile nu s-au petrecut conform previziunilor ei anterioare. Veterinarul a refuzat să i-o dea pe Lady, deoarece aceasta suferea de o afecţiune, care i-ar fi fost fatală, dacă n-ar fi tratată cum trebuie. Teddy, în schimb, îşi aştepta stăpâna cu nerăbdare, mai ales de când micii săi fraţi şi surioare fuseseră adoptaţi.

Vestea aceasta a reuşit s-o dărâme. Peste câteva minute, se afla la volanul maşinii sale, cu ochii înecaţi în lacrimi. Acum, nici măcar nu mai ştia bine de ce plânge. Plângea de mila ei, de a lui Lady, sau îşi jelea dragostea pierdută? Un trecător i-a aruncat o privire curioasă prin parbriz şi Liza şi-a şters furioasă lacrimile.

A demarat şi a luat-o pe un drum la întâmplare. A mers mult timp, cu Teddy culcat lângă coapsa ei. Evident fericit că şi-a regăsit doica, adormise buştean.

Ce-o să se aleagă de ea? Ce să facă acum? Nici nu se punea problema s-o abandoneze pe Lady, dar

cu ce să-l plătească pe veterinar? Şi unde va dormi la noapte? Abia dacă-i ajungeau banii pentru a-şi umple rezervorul cu benzină.

– Oh, nu!

Teddy a deschis un ochi, a recunoscut-o pe Liza, a dat din coadă în semn de bucurie şi a adormit la loc.

– Teddy! Uite dragă, pe ce drum am pornit! Să ştii c-am înnebunit de-a binelea.

La câţiva metri de maşină, amarată bine la mal, „BAY BIRD" dansa-ncetişor, legănată de curent. Lumina toamnei întuneca apele verzi ale râului. Din când în când, câte-o frunză uscată făcea piruete în briza uşoară. Soarele, aureolat încă de ceaţa slabă, lumina dulce peisajul, dar Liza nu se simţea-n stare să admire ceva, indiferent ce-ar fi fost acela. A rămas acolo, imobilă, cu ochii aţintiţi asupra velierului. De necrezut! Mâinile, trupul ei, o trădaseră! Ele au adus-o acolo unde crezuse că va atinge fericirea şi unde Grant i-a distrus definitiv toate iluziile.

Când a părăsit nava aceasta, ieri, credea că nimic n-o va mai putea atinge de-acum încolo. Dar atunci nu luase în consideraţie minciunile Corinnei şi răutatea Monei...

Acum, ea ştia motivul pentru care Grant o dispreţuia, înţelegea tăcerea lui, atunci când l-a întrebat cu-atâta naivitate, dacă o iubeşte. Cum s-ar fi putut el lega de-o fată de stradă, uşuratică şi neruşinată?

Liza şi-a încrucişat braţele pe volan şi, cedând deznădejdii, a dat curs liber amărăciunii sale.

Cât timp să fi plâns aşa? Când a ridicat capul, Teddy continua să doarmă, întins cât era de lung pe banchetă. Ea şi-a trecut o mână peste obraz.

Amărăciunea sa se transformase-ntr-o imensă oboseală. Îi era frig. O durere de cap îngrozitoare îi apăsa pe tâmple. Niciodată nu s-a mai simţit atât de singură. Totuşi, nu putea rămâne la nesfârşit aici, până ce şi-o reveni din durere. A pornit motorul, a întors capul, pentru a da înapoi, şi a oprit brusc.

Accesul pe micul drumeag, era barat de un Mercedes cenuşiu. Dincolo de parbriz, cu toate reverberaţiile, ea l-a recunoscut pe Grant.

Surpriza a făcut-o să ridice piciorul de pe ambreiaj. Maşina a emis un susur şi s-a oprit. Liza s-a agăţat de volan, încăpăţânându-se să nu ridice capul, de teamă că ar putea ceda tentaţiei de a se uita-n oglinda retrovizoare. Dacă totul ar fi doar o halucinaţie!

– Plimbare pentru sănătate, sau hoinăreală sentimentală?

Halucinaţia avea glas. Avea chiar glasul lui Grant. Liza şi-a înălţat capul şi s-a străduit să-l privească-n ochi. Grant se sprijinea indiferent de portieră. N-ar trebui să se permită nimănui să deţină atâta farmec şi putere de seducere, şi-a spus ea cu amărăciune. Şi, în acelaşi timp, şi-a amintit de calomniile Corinnei, de răutatea Monei, de umilinţa la care fusese supusă. Toţi au fost mult prea cruzi cu ea. Nu va putea să le-o ierte niciodată.

– Dacă tot suntem aici, ce-ar fi să urcăm la bord?

– Nu.

– De ce? Te temi c-ai putea să cazi?

Ea şi-a muşcat buzele.

– Într-un fel, da.

– Cu un asemenea soare, nu rişti nimic. Puntea e uscată.

– Am alte proiecte-n minte. N-ai putea să-ţi duci maşina mai departe? Îmi blochezi drumul.

Ea continua să privească cu obstinaţie în faţa sa, ştiind foarte bine ce putere au ochii lui asupra ei. Şi-aşa, numai că-i auzise vocea şi hotărârea ei începuse să se clatine.

N-avea decât să-şi întindă o mână şi putea să-l atingă. S-a-nfiorat şi şi-a interzis să se mai gândească la asta. Dar imaginile întâlnirilor trecute i-au adus în ochi lacrimi, care i-au inundat obrajii. El o privea atent, observând, desigur, urmele acestor lacrimi.

– Te rog, a insistat ea, cu mâinile crispate pe volan.

Detesta obligaţia de a-l implora.

– Coboară de-acolo, Liza...

Vorbea cu o voce dulce. Dar ea nu se mai putea înşela; această intonaţie, la Grant, era semnul unei hotărâri de nestrămutat. A privit pierdută în jurul ei. De o parte a drumului se afla un taluz, de cealaltă – un boschet impenetrabil. Iar dinaintea ei – râul. Grant i-a ghicit intenţiile:

– Eşti satisfăcută? N-ai cum să scapi de-aici. Şi nici nu vreau să-ţi dau drumul să pleci, până ce nu vom pune la punct anumite detalii.

Liza a capitulat. Era mai bine să termine totul cât mai repede. L-a urmat până la „BAY BIRD". Mirosul de ulei de motor şi de vopsea proaspătă, se amesteca cu aromele toamnei. Au trecut-o fiorii, dar a coborât în cabină.

– Cafea?

– Cu plăcere.

Liza a rămas în picioare, pentru a-l vedea mai bine. Se temea. De Grant, dar şi mai mult de ea însăşi, de

slăbiciunea ei, de lipsa ei totală de amor-propriu şi de ranchiună, imediat ce-l simţea-n apropierea ei.

Şi iată-l iarăşi schimbându-i cursul gândurilor:

– Aşază-te pe cuşetă. Îţi promit să nu te ating.

– Nu.. Prefer să stau în picioare. De altfel, mă aflu aici împotriva dorinţei mele şi n-am intenţia să rămân pe veci. Nici măcar nu văd cam despre ce am avea noi doi de discutat.

Grant şi-a-ncrucişat braţele:

– Chiar aşa? Nu te credeam atât de defetistă, Liza Callahan!

– Nici nu sunt, dar, de fapt de ce şi pentru ce ar trebui să mă lupt acum?

– Nu ghiceşti deloc? Dacă spui nu, uită-te-n ochii mei înainte de a susţine o asemenea minciună.

Dintr-un pas, Grant a străbătut distanţa dintre ei şi a apucat-o de braţ. Cu arătătorul, i-a ridicat capul, pentru a o obliga astfel să-l privească în ochi.

– Deci? Nici o întrebare?

Ea s-a hotărât să-i opună tăcerea sa. Nu trebuia nici să-l asculte, nici să se lase sedusă de contactul degetelor lui cu pielea ei. Avea nevoie de toată puterea, pentru a lupta cu emoţiile sale. Ochii lui Grant ardeau atât de intens de dorinţă, încât ea a trebuit să-şi coboare pleoapele, de teamă că ar putea să ia foc.

– Deci nu există-ntrebări? a repetat Grant.

– Nu.

– Perfect. Dacă tot eşti atât de docilă, de ce n-am profita de asta?

S-a aplecat, fără nici o grabă şi şi-a lipit buzele de buzele ei. Ea a gemut, moale şi deja pierdută. Vraja-şi

făcea efectul iarăşi, de fiecare dată mai tulburătoare şi mai devastatoare. Ea nici măcar nu-ncerca să scape de această unică magie. Strângându-se puternic lângă trupul lui, a răspuns sărutării fierbinţi.

– Oh, Liza! Slavă Domnului, coşmarul s-a sfârşit. Ştiu acum că am fost minţit de Corinne în legătură cu tine şi cu trecutul tău. Dar chiar dac-ar fi fost adevărat tot ce mi-a spus ea, eu tot nu mi-aş fi schimbat hotărârea pe care-am luat-o aseară. Te vreau, Liza, dragostea mea şi nu te voi lăsa să pleci niciodată.

Ea s-a desprins din braţele lui şi l-a privit lung. Îndoiala şi speranţa o asaltau pe rând.

– Eşti chiar sigur că ea a minţit? În fond, nu-i vorba decât de cuvântul meu, împotriva cuvântului ei. Şi ce valoare are cuvântul unei Callahan, în faţa cuvântului unei Hamilton?

– Cuvântul unui înger în faţa celui al unui demon? Liza, renunţă la amărăciunea asta! Înţeleg acum răul pe care ţi l-am făcut şi chinurile pe care-a trebuit să le înduri. Ah, dragostea mea! N-o să-mi iert niciodată faptul că te-am insultat astfel. Dar şi eu am suferit. Slavă Domnului, totul s-a terminat acum! Să uităm. Uită...

– De ce aş uita?

– Pentru că ţi-o cere viitorul tău soţ.

Liza l-a privit năucită. Au rămas aşa mult timp, ochi în ochi. În cei ai lui Grant lucea lumina aceea atât de caldă şi de tandră, pe care ea o iubea atât de mult.

– Grant, nu-nţeleg, ce glumă...

– Crezi c-aş putea glumi cu un subiect atât de important? Ascultă aici, Liza Callahan. Eu te iubesc şi vreau să ne căsătorim cât mai repede posibil.

– Adevărat? Pe cuvânt de onoare?

El a tras-o lângă pieptul său şi i-a sărutat părul.

– Sau de dezonoare, dacă preferi aşa.

Ea a râs, dar puternica emoţie i-a adus un nod în gât.

– Oh, Grant! Repetă-mi asta! Repetă-mi că mă iubeşti!

– Te iubesc, Liza şi nu voi înceta nicicând s-o repet. M-am luptat din răsputeri să păstrez această taină, dar astăzi... Înainte de a merge mai departe, vreau să lămurim o dată pentru totdeauna toate aceste istorii vechi.

– Ce vrei să spui cu „mai departe"? Sper că definiţiile noastre corespund, au acelaşi sens, nu?

El a muşcat-o de ureche:

– Plănuieşti să mă seduci aici, micuţă vrăjitoare?

– Tot ce se poate.

– Aşteaptă puţin, draga mea. Mai întâi, vechile istorii. Apoi, putem trece şi la una nouă.

– Perfect. Dar, înainte de a te asculta, vreau să te întreb ceva. Cum de m-ai regăsit? Doar plecaseşi cu tatăl tău la Easton, când eu m-am decis să mă-ntorc acasă.

– Mă crezi chiar aşa de prost? Îţi cunoşteam perfect intenţiile de a mă părăsi chiar astăzi. L-am rugat deci pe dr. Mackey să mă anunţe imediat ce vei trece pe-acolo să-ţi iei câinii. Pentru a-mi da suficient timp să vin, trebuia să-ţi spună că Lady suferă de-o maladie-ngrozitoare. Am venit cu toată viteza şi am dat de tine aici.

– Oh! Şi dr. Mackey chiar a acceptat să joace această comedie?

– După cum vezi.

– Dar cu ce drept a...

– Acesta-i privilegiul de a aparţine uneia dintre cele mai vechi familii din regiunea aceasta. Ţi-am satisfăcut curiozitatea?

– Oh, eşti diabolic. Şi când te gândeşti că am crezut că te voi putea înfrunta!

– Bun, acum, aş dori să-ţi expun faptele care au contribuit la aceste groaznice neînţelegeri dintre noi. Deci, acum cinci ani am primit un telefon de la Corinne. Asta se-ntâmpla aproape imediat după înmormântarea tatălui tău. Verişoara mea m-a anunţat că tu eşti la strâmtoare, dar că totul se poate rezolva, desigur, dacă cineva ţi-ar oferi sprijin financiar. Dar, tocmai acest sprijin financiar ea nu ţi-l putea oferi, de aceea mi se adresase mie. Această veste m-a marcat profund. Eram bolnav, bolnav sufleteşte. Tu, visul meu, tu, care deveniseşi pentru mine un simbol al purităţii, tu te tăvăleai deja prin toate paturile din Virginia! Am trimis banii.

– Peste ceea ce-mi trimiseseşi deja?

– Evident.

– Acum înţeleg toate aluziile tale, atitudinea ta disprețuitoare.

– În ciuda tuturor celor ce le ştiam despre tine, n-am reuşit niciodată să te detest.

– Şi când te-ai convins că mama mea vitregă, Corinne, ţi-a spus numai şi numai minciuni?

– Aseară, la telefon. Nu-mi puteam explica reacţia verişoarei mele. Ea m-a rugat să nu cred absolut nimic din minciunile pe care mi le-ai debitat în legătură cu ea.

– Dar mai-nainte, nu te-ai îndoit niciodată?

– Nu. Trebuie să recunosc asta. Eram nebun de dragoste şi de dorinţă, beat de gelozie. Am fost orb! Interpretam ca o trădare fiecare cuvânt al tău, fiecare faptă a ta. Da, am crezut că ai fost amanta acelui idiot de Hardely, că ai avut o-ntâlnire amoroasă cu Jeff în noaptea când a fost uraganul acela, că într-o seară, Rich te-a sedus cu aerele sale de play-boy.

A prins obrajii Lizei între palmele sale şi i-a învăluit chipul într-o privire vibrând de tandreţe.

– Mă simţeam otrăvit de tine. De sute de ori am crezut c-am ajuns în pragul nebuniei. Pentru a mă păzi de mine însumi, ţi-am vârât-o pe gât pe Mona, cu toate răutăţile ei. În seara când am cinat la restaurant, i-am făcut o scenă, din cauză că te descoperisem în braţele lui Todd Hardely. Dacă ea n-ar fi avut ideea să dansăm, tu, cu siguranţă, n-ai fi acceptat să-l urmezi pe Todd! Când imbecilul acela şi-a lansat gluma lui stupidă, am fost gata să-l sugrum cu propriile mele mâini!

Liza a ridicat capul. Iată de ce Mona părea atât de furioasă-n noaptea aceea.

– Fii liniştit, niciodată n-a fost nimic serios între Todd şi mine.

– Cu el trebuia să te-ntâlneşti în seara când te-ai aruncat în grabă la pieptul meu?

– Da. El nu s-aştepta să vin. Eu m-am decis să-i fac o surpriză. Când, în sfârşit, am dat de el, tocmai cina în tête á tête cu alta.

– Iată, deci, de ce fugeai, de parcă văzuseşi un diavol în persoană!

Ea a râs. Ce departe i se păreau timpurile acelea!

– Da. Şi a trebuit ca soarta să m-arunce-n braţele tale.

– Nu soarta, iubita mea, ci norocul!

– Da, cel mai mare noroc din viaţa mea!

– Azi-dimineaţă l-am interogat pe Rich în legătură cu acţiunile surorii sale. El nu ştia nimic, dar i-a telefonat şi ea a recunoscut faţă de el acest şantaj murdar la care a recurs. Şi când te gândeşti cum te-a lăsat ea să trăieşti singură, fără nici o apărare, la vârsta când adolescentele sunt atât de vulnerabile... De fapt, ea mi-a ascuns şi acest detaliu...

– Oh, Grant! Şi eu am fost o proastă! De cum am venit la tine, ar fi trebuit să-ţi pun unele-ntrebări. Păreai perfect sănătos fizic şi psihic. Atunci, de ce afişai un asemenea dispreţ? Dacă aş fi fost ceva mai curioasă...

A suspinat şi s-a strâns la pieptul lui:

– Dar, desigur, totul s-a sfârşit. Nu mă mai tem decât de un singur lucru...

– De care?

– Că nu te merit. Nu-s cine ştie ce frumuseţe. Familia mea nu-i tot aşa de veche, cum este a ta. N-am putut studia la şcoli mai înalte...

– Taci! Taci, prostuţă mică. Nu te subestima. Eşti puternică, frumoasă, delicată şi generoasă. Ai o inimă de aur şi... şi eu te iubesc! Asta ar trebui să-ţi fie de ajuns. Te-am iubit de când te-am întâlnit prima oară. Am continuat să te iubesc şi după ce am auzit relatările defăimătoare ale Corinnei. Te-aş fi iubit, chiar de-ar fi spus adevărul. Te-am iubit dintotdeauna, Liza. Nimic mai simplu.

– Admit că am şi eu anumite părţi bune. Dar nu sunt aşa de sofisticată cum este Mona, de exemplu.

Şi cum el dorea să pună lucrurile la punct, i-a răspuns:

– Din fericire!

Ea a făcut o mutriţă amuzantă.

– De fapt, mă tem că Mona n-o să mă lase să-mi pun în aplicare planurile mele proprii, în ceea ce priveşte decorarea birourilor. Dar cred că i-am găsit o înlocuitoare, o oarecare Liza Callahan Hamilton, care tremura ca mine pentru frumoasele podele de la Easton.

Ea a râs, dar s-a întors repede la subiectul care o preocupa:

– Şi Marcie?

– Văd că Rich nu te-a scutit de nici un detaliu legat de viaţa mea particulară. Linişteşte-te! El cam dramatizează istorioara asta. Marcie nu era decât o fetiţă vicleană, care ştia ce vrea. Slavă Domnului! Mi-am dat seama de asta destul de repede. Îi sunt recunoscător lui Rich, c-a obligat-o să-mi dea anumite informaţii despre trecutul ei, dar dacă aş fi iubit-o cu adevărat, crede-mă, m-aş fi căsătorit cu ea oricum. Cred că s-a măritat cu un armator bogat şi că fiul lui Rich are acum o surioară vitregă.

Liza a suspinat, cuprinsă toată de o caldă fericire. Şi-a strecurat o mână rece în deschizătura cămăşii lui Grant şi s-a strâns lângă el, şoptind:

– Acum, că ne-am îngropat împreună vechile istorii, ce-ar fi, iubitule, să-ncepem să ne-o facem pe cea nouă, istoria noastră?

SFÂRŞIT

Tiparul executat sub comanda nr. 40 582

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti
România

– Taci! Taci, prostuță mică. Nu te subestima. Ești puternică, frumoasă, delicată și generoasă. Ai o inimă de aur și... și eu te iubesc! Asta ar trebui să-ți fie de ajuns.

♣ ♣ ♣

Te-am iubit de când te-am întâlnit prima oară. Am continuat să te iubesc și după ce am auzit relatările defăimătoare ale Corinnei. Te-aș fi iubit, chiar de-ar fi spus adevărul. Te-am iubit dintotdeauna, Liza. Nimic mai simplu.

ISBN: 973-96453-5-6

BESTSELLER

Lei 1400